

Taqi-uddin An-Nabhani

T enkning

At-tafkeer

Hizb ut-Tahrir

TÆNKNING

AT-TAFKEER

(Oversat fra den arabiske version)

For den præcise mening af teksten, referér venligst til den originale bog på arabisk "**AT-TAFKEER**"

1. udgave

ISBN: ????

Oversættelse af Koranen

Det skal stå fuldstændig klart, at Koranen kun er autentisk på dens originale sprog, arabisk. Eftersom en perfekt oversættelse af Koranen er umulig, har vi gennem hele bogen anvendt en meningsmæssig oversættelse af Koranen [MOQ], hvilket som resultat kun er en begrænset betydning af den arabiske tekst.

Vers fra Koranen, beretninger (Ahadith) og diverse udtalelser vil fremstå med **Fed**, arabiske termer vil fremstå med *kursiv*

I - Subhanahu wa ta'ala

ρ - Sallallahu 'alaihi wa sallam

Khilafah Publikationer

**Postboks 1286
DK-2300 København S
info@khilafah.dk
<http://www.khilafah.dk>**

Indholdsfortegnelse

Indledning _____	10
Intellektet _____	14
Metoden for tænkning _____	33
Menneskets instinkter _____	49
Den videnskabelige metode og den logiske metode ____	56
Områder der er egnet og uegnet for intellektets grænser _____	70
Tænkning vedrørende mennesket, livet og universet ____	82
Tænkningen vedrørende livet og levestandarden _____	89
Tænkning vedrørende kendsgerninger _____	98
Tænkning vedrørende fremgangsmåder _____	108
Tænkning vedrørende midler _____	111
Tænkning vedrørende målsætninger _____	115
Forskellige niveauer i tænkingsprocessen _____	123
Den overfladiske tænkning _____	124
Den dybe tænkning _____	129
Den oplysende tænkning _____	130
Seriøsitet som en nødvendig karakteristika af tænkning _____	133
Tænkning vedrørende ændring _____	140
Reflektering over forskellige teksttyper _____	145
Tænkning vedrørende litterære tekster _____	146
Tænkning vedrørende intellektuelle tekster _____	153
Tænkning vedrørende juridiske tekster _____	166

Tænkning vedrørende politiske tekster _____	175
Konklusion _____	197

Indledning

Mennesket er absolut det mest begunstigede væsen; endda blev der sagt - hvilket er sandt – at mennesket er begunstiget over engle. Præferencen hos mennesket ligger i dets intellekt ('*aql*). Menneskets intellekt ('*aql*) var det som løftede dets status, og gjorde det overlegent overfor alle andre skabninger. Derfor, er det nødvendigt at forstå dette intellekt ('*aql*), og på samme måde nødvendigt at forstå tænkning (*at-tafkeer*), og hvad er metoden for tænkning? (*Tareeqat ut-tafkeer*). Det er fordi realiteten af tænkning (*at-tafkeer*) er det som giver intellektet sin værdi, og som bringer detaljeret frugter, hvorved livets gang opstår og hvor mennesket rejser sig, tænkningen sørger ligeledes for at alt i hele universet, selv livløse skabninger, planter og dyr fungerer i orden og stabilitet.

Videnskaber ('*uloom*), kunst (*funoon*), litteratur (*adaab*), filosofi (*falsafah*), jura (*fiqh*), sprog (*lughah*) og kundskaber (*ma'rifah*), er i sig selv et produkt af intellektet ('*aql*), og følgelig et produkt af tænkning (*at-tafkeer*). Derfor, er det nødvendigt for mennesket, livets og hele universets skyld, af forstå realiteten af intellektet ('*aql*), realiteten af tænkning (*at-tafkeer*) samt metoden for tænkning (*Tareeqat ut-tafkeer*). Menneskeheden har gjort bemærkelsesværdig fremgang i livet og i historien, midlertidig har størstedelen af denne fremgang kun omhandlet produktet af intellektet ('*aql*) og produktet af

tænkning (*at-tafkeer*), uden at dette har afspejlet sig i realiteten (*waaqi'*) af intellektet (*'aql*) og realiteten (*waaqi'*) af tænkning (*at-tafkeer*). Det er sandt at mange har forsøgt at forstå realiteten af intellektet, blandt muslimske retslærde (*'ulemaa'*), og ikke-muslimske tænkere, både i fortiden og i nyere tid; alligevel, fejlede de i at forstå realiteten. Der var ligeledes dem der anstrengte sig for at fastlægge en metode (*Tareeqah*) for tænkning (*at-tafkeer*). Skønt de havde succes, med de frugter (der kom ud af metoden af videnskabelig fremgang), blev de ført på afveje i at forstå selve tænkningens (*at-tafkeer*) realitet.

De formåede også at føre andre, der fulgte dem, på afveje med denne videnskabelige succes og fremgang. I fortiden, siden grækernes tid samt dem der fulgte efter, blev der brugt kapacitet til at forstå tænkning (*at-tafkeer*), men det lykkedes dem kun at opnå logik (*MANTIQ*), og dermed kun forgreninger (*afkar*) af tænkning. Alligevel ødelagde de kundskaben (*ma'rifah*) i sig selv. Således blev logik (*MANTIQ*) skadelig for kundskab (*ma'rifah*), i stedet for at blive - som det var ønsket - et middel til at opnå kundskab og et kriterium for bedømmelser om dets pålidelighed. Desuden, - dem som bestræbte sig for at fastlægge tænkning (*at-tafkeer*) - opnåede det der kaldes filosofi (*falsafah*), eller det som er kendt som 'forkærlighed for visdom (*Hikmah*)', og fordybede sig i om hvad der eksisterede ud over universet (*al-wujood*), dvs. det metafysiske. Således begyndte de at diskutere opsigtvækkende kundskaber og opsigtvækkende resultater, men det var afsondret fra realiteten (*al-waaqi'*) og

fjerntliggende fra pålideligheden (*Sidq*). Og som et resultat af dette distancerede intellektet sig væk fra sandheden (*AL-HAQEEQAH*) og fra realiteten (*al-waaqi'*); hvilket efterfølgende førte mange mennesker på afveje, og dermed som konsekvens dirigerede tænkningen væk fra den rigtige vej.

Det er i orden at kalde det en undersøgelse af tænkning (*at-tafkeer*) og en undersøgelse af metoden for tænkning (*Tareeqat ut-tafkeer*). Alligevel, og på trods af det faktum at det kun frembringer færdigheder (*ma'aarif*), indenfor undersøgelser, samt frembringer en vis gavn for mennesket; var de ikke fokuseret på realiteten af tænkning og om de var på den rigtige vej. Derfor anses det ikke for at være en undersøgelse af realiteten af tænkning, men nærmere en undersøgelse af resultaterne og frugterne. Det var ligeledes en ukorrekt metode for tænkning, men snarere måder (*asaaleeb*) som tilfældigt kom til som et resultat af diskussion af effekten af intellektet og af frugterne; og det kom ikke via undersøgelse af realiteten af tænkning. Derfor er det sandt at sige, at undersøgelsen vedrørende en korrekt metode for tænkning, stadig kun er en anstrengelse der foregik på effekten af tænkning og ikke, i sig selv, realiteten af tænkning (*at-tafkeer*).

Grunden til at man ikke har opdaget, indtil nu, realiteten af tænkning og følgelig metoden for tænkning, er fordi forskere diskuterer tænkning før de diskuterede intellektet (*'aql*). Det er ikke muligt at afsløre realiteten af tænkning, undtagen ved at finde realiteten af intellektet på en nøjagtig (*yaqeeni*) og absolut (*jaazim*) måde. Det er fordi tænkning (*at-tafkeer*) er

frugten af intellektet (*'aql*) og videnskaber, kunst og forskellige aspekter af kultur (*thaqafah*) er ligeledes frugter af tænkning. Derfor er det nødvendigt først at kende realiteten af intellektet på en nøjagtig og absolut måde. Og først efter dette er det muligt at forstå realiteten af tænkning samt den korrekte metode for tænkning. I lyset af dette er det muligt at bedømme kundskab (*ma'rifah*) om end det er videnskab (*ilm*) eller ej. Med andre ord er det muligt at forstå at kemi er videnskab, og det som er kendt som psykologi (*ilm un-nafs*) og sociologi (*'ilm ul-ijtimatea'*) ikke er videnskaber. Det bliver også muligt at bedømme på kundskaber (*ma'rifah*), om end det er kultur (*thaqafah*) eller ej. Med andre ord er det muligt at forstå at lovgivning er kulturelt (*thaqafah*) mens billedkundskab (*tasweer*) ikke er kulturelt (*thaqafah*). Så hele problemet ligger i at forstå realiteten (*waaqi'*) af intellektet (*'aql*) på en nøjagtig og absolut måde. Derfor og i lyset af denne forståelse skal realiteten af tænkning (*waaqi' ut-tafkeer*) diskuteres. Derefter når metoden for tænkning (*Tareeqat ut-tafkeer*) er forstået, og i lyset af dette, vil det blive muligt, på en korrekt måde, at opnå en eller flere fremgangsmåder (*assalib*) for tænkning.

Dette er kernen. Adoptering af videnskab (*'ilm*) og kultur (*thaqafah*) skal være et resultat af forståelsen af tænkning, metoden og fremgangsmåden for tænkning. Granskning af realiteten af tænkning skal være et resultat af forståelsen af intellektets (*'aql*) realitet. Derfor er det nødvendigt at forstå realiteten af intellektet på en nøjagtig og absolut måde, før end man forstår realiteten af tænkning (*waaqi' ut-tafkeer*).

Intellektet

Dem der definerede intellektet (*'aql*) samt bestræbede sig på at finde realiteten af intellektet var mange. Om end det var fortidens græske filosoffer, muslimske retslærde, vestlige tænkere, eller mennesker fra den moderne tid. Hvad angår disse definitioner eller bestræbelser var de hverken nævneværdige eller på niveau som fortjener opmærksomhed, med undtagelse af kommunismens tænkere. Deres definition er måske den eneste der er værd at nævne, og måske den eneste der fortjener opmærksomhed. Det er fordi det var et seriøst forsøg, kun undermineret af deres stædighed om at nægte at der er en Skaber bag universet. Havde de ikke insisteret på at benægte at der er en Skaber (*Khaaliq*) bag universet, ville de have nået en forståelse af realiteten (*waaqi'*) af intellektet på korrekt vis. Med andre ord ville de have opnået en forståelse for realiteten af intellektet (*'aql*), på en nøjagtig og absolut måde. De startede diskussionen af realiteten (*waaqi'*) og tanker (*fikr*) og sagde: Eksisterede tanker (*fikr*) før materialet (*waaqi'*)? Eller eksisterede materialet før tanker (*fikr*) og tanker var et resultat af materialet (*waaqi'*)? De var uenige i dette anliggende. Nogen af dem sagde at materialet (*waaqi'*) eksisterede før tanker (*fikr*), mens andre sagde at tanker (*fikr*) eksisterede før materialet (*waaqi'*). Deres afgørende betragtninger konkluderede at materialet (*waaqi'*) eksisterede før tanken (*fikr*). Baseret på dette, eller som et

resultat af dette kom de med en definition af tanker. De sagde; at Tanker (*fikr*) er en refleksion af realiteten til hjernen (*dimagh*). Deres forståelse af realiteten af tanker (*fikr*) er en realitet, en hjerne og en refleksionsproces af realiteten til hjernen. Så tanker (*fikr*) er et resultat af refleksion af realiteten til hjernen. Dette er deres opfattelse, hvilket indikerer korrekt studie, en seriøs bestræbelse samt at være tæt på sandheden (*Haqeeqah*). Havde de ikke insisterede på at benægte eksistensen af en Skaber, og insisteret på at universet (*wujood*) er evigt (*azali*), ville de ikke have fejlet i at forstå realiteten af intellektet (*'aql*). Det er fordi, hvilket er sandt, at tanker (*fikr*) ikke forekommer uden en realitet (*waaqi'*), og enhver viden (*ma'rifah*) der ikke har en realitet er kun fantasi (*khayal*) eller indbildning (*takhreef*). Så realiteten (*waaqi'*) er fundamentet for tanker (*fikr*), og tanker (*fikr*) overføres af realiteten eller er en bedømmelse af realiteten. Således er realiteten fundamentet for tanker og fundamentet for tænkning. Uden (eksistensen af) realiteten er det ikke muligt at tanker eller tænkning eksisterer. Endvidere er bedømmelser på realiteten, uanset hvad der i mennesket og hvad der har oprindelse fra mennesket, linket til hjernen. Således er hjernen det fundamentale center for mennesket. Derfor er det ikke muligt at tanker eksisterer uden eksistensen af hjernen, og hjernen er i sig selv en realitet (*waaqi'*). Eksistensen af hjernen (*dimagh*) er følgelig en fundamental betingelse (*shart*) for at tanker (*fikr*) eksisterer; og eksistensen af realiteten (*waaqi'*) er også en fundamental betingelse for at tanker (*fikr*) kan eksisterer. Derfor skal intellektet (*'aql*) eksisterer før tanker eller tænkning (*fikr*) eksisterer, og der skal absolut eksisterer en realitet (*waaqi'*) og

en hjerne. De kommunistiske tænkere havde opdaget disse to forhold. Med andre ord, de opdagede at før intellektet (*'aql*) kunne eksisterer skulle realiteten og hjernen være til stede; og eksistensen af dem begge er en fundamental betingelse for at tanker (*fikr*) eksisterer, hvilket også er tilfældet med intellektet (*'aql*) eksistens. Derfor var deres bestræbelser seriøse og korrekte. Og op til dette punkt fulgte de den rette kurs der førte til den nøjagtige og absolutte realitet af tænkning (*at-tafkeer*). Men de fejlede i at fastholde den rette kurs, da de sammenkædede dem (realiteten og hjernen) med refleksion af realiteten (*waaqi'*) til hjernen. Således kom de frem til et forkert resultat i at forstå intellektet (*'aql*); og det er derfor at de definerede intellektet (*'aql*) forkert. Grunden til denne fejl, var deres insisterende benægtelse af at Skaberens skabte universet (*wujood*) ud af intet. Havde de været fortalere for at tanker (*fikr*) kommer før viden, ville de finde dem selv foran er etableret faktum. Hvilket er, hvor kom tanker fra før materialets eksistens? Det må være kommet fra andet end realiteten. Og fra hvor kom de første tanker til det første menneske? Det må være kommet til ham fra noget andet end ham selv, og fra noget andet end realiteten. Derfor var det første menneske og realiteten skabt af Den som gav viden (*ma'rifah*) til det første menneske. Dette er forskelligt for hvad de (kommunisterne) anså som værende absolut viden (*ma'rifah*), nemlig at verdenen er evig (*azali*) og at realiteten (*waaqi'*) også er evig. Således sagde de at refleksion af realiteten til hjernen er intellektet (*'aql*), hvilket generere tanker (*fikr*) og dermed eksisterer tænkning (*tafkeer*). For at undgå nødvendigheden af tilstedeværelsen af oplysninger (*ma'rifah*), begyndte de at

lancerer fantasifulde meninger og antagelser, om at det første menneske havde eksperimenteret med realiteten, så han tilegnede sig viden (*ma'rifah*). Disse udførte eksperimenter på realiteten blev kundskaber, der hjalp ham til at udfører flere eksperimenter på realiteten osv. De insisterede at realiteten sammen med refleksionen til hjernen var intellektet (*'aql*) og tanker (*fikr*), hvilket så var det som genererede tænkning (*tafkeer*), og forblændede dem i at se forskellen mellem sansning (*iHsas*) og refleksion (*in'ikas*); og at tænkingsprocessen (*'amaliyat ut-tafkeer*) ikke er et resultat af refleksion af realiteten til hjernen, og ej heller indtryk fra realiteten til hjernen, men snarere sansning (*iHsas*) hvor hjernen er det centrale punkt. Havde der ikke været sansning af realiteten (af hjernen), ville tanker ikke have opstået, ej heller nogen tænkning (*tafkeer*). Deres fiasko i at differentiere mellem sansning (*iHsas*) og refleksion (*in'ikas*) gjorde tingene endnu værre, hvilket førte til at de afvig fra den kurs de fulgte, og således resulterede det i en fejldefinition af intellektet (*'aql*). Alligevel var kilden til fejlen ikke fraværet af at differentiere mellem sansning og refleksion. For i modsat fald ville de have opdaget at sagens kerne er sansning og ikke refleksion. Snarere er kilden til fejlen, og den væsentligste grund til dette afvigende resultat, deres benægtelse af at Skaberen skabte verdenen (*wujood*). Så de indså ikke at tilstedeværelsen af tidligere oplysninger om realiteten, er en nødvendig betingelse for at genererer tanker, med andre ord en nødvendig betingelse for at tænkning (*tafkeer*) eksisterer. På samme måde er det en nødvendig betingelse for intellektets udvikling, det vil sige, for at intellektet eksisterer eller for at tanker og

tænkning eksisterer. For ellers ville æselet have et intellekt, fordi det har en hjerne, idet realiteten reflekterer på dets hjerne. En af menneskets karakteristika er intellektet ('*aql*). Det blev sagt i fortiden at mennesket er et talende væsen. Dette er fordi tænkning eller intellektet er det som er specifikt ved det, og hverken dyr eller lignende har et intellektet ('*aql*) eller tænkning. Hvad end sagen måtte være, er de kommunistiske tænkere de eneste mennesker som seriøst bestræbede sig på at forstå meningen (*ma'na*) af intellektet ('*aql*), og som fortsatte med en korrekt tilgang for at forstå realiteten af intellektet ('*aql*). Skønt de misforstod defineringen af intellektet og afveg fra den kurs de fulgte, for at opnå en nøjagtig og absolut definition, brolagde de vejen for dem der fulgte efter dem, og som fortsatte i deres kurs for at opnå denne nøjagtige og absolutte definition. I forlængelse af dette, har muslimerne det som indikerer en betingelse for tilstedeværelsen af tidligere oplysninger omkring ting for at kunne forstå dem. Trods dette faktum, som er sandt, skal det anses som værende en identifikation af realiteten og et middel til at overbevise alle mennesker i at acceptere definitionen af intellektet ('*aql*). Baseret på dette skal definitionen af intellektet være baseret på nutiden og det synlige for, at overbevise alle mennesker og ikke kun muslimer om at accepterer dette.

Allah I siger i Hans glørværdige bog,

"Og Han lærte Adam alle navne, og derpå foreviste Han englene (de navngivne ting) og sagde: Meddel Mig deres navne, hvis I er

sandfærdige. De svarede: Hellig er Du og uden mangler. Vi har ingen viden ud over hvad Du har lært os, thi Du er den Alvidende, den Alvise. Han sagde: Adam, meddel dem deres navne, og efter at han havde meddelt dem deres navn, sagde Han: Sagde Jeg jer ikke at Jeg kender himlens og jordens hemmeligheder, og Jeg ved, hvad I åbenbarer, og hvad I skjuler.” (kapitel 2, vers 31-33)

Disse vers (*aayaat*) indikerer at tidligere oplysninger er en nødvendighed for at opnå et hvilket som helst kendskab (*ma'rifah*). Allah I lærte Adam navnene og betydningerne af tingene, så han kunne genkende dem da de blev stilet foran ham. Således blev det første menneske, Adam, givet oplysninger af Allah I; og dette er grunden til at han genkendte tingene, idet hvis han ikke havde fået oplysningerne ville han ikke kende dem. Siden grunden til afvigelsen fra kursen, efterfulgt af de kommunistiske tænkere, i at opnå en forståelse for realiteten af intellektet (*'aql*), er det nødvendigt med tilstedeværelsen af tidligere oplysninger, og dette er tilstrækkeligt for at bevise fejlen i deres (kommunisterne) definition. Det er ligeledes tilstrækkeligt at forevise årsagen til afvigelsen. Følgelig, for at genererer tanker (*fikr*), er det nødvendigt at besidde tidligere oplysninger omkring realiteten som opfanges af hjernen. Siden målet er at overbevise alle mennesker, og ikke kun muslimer, er det nødvendigt fra undersøgelsen af det nuværende (*mushahad*) og det synlige (*maHsoos*), at der om nødvendigt skal eksisterer tidligere oplysninger omkring realiteten, så tanker kan

genereres. Med andre ord, så intellektet (*'aql*) kan eksistere og udvikle sig. Det er fordi intellektets (*'aql*) eksistens er etableret på tilstedeværelsen af tidligere oplysninger i hjernen, skønt realiteten er et fundamentalt krav for tilstedeværelsen af den rationelle (*aqli*) proces. Med andre ord, for tilstedeværelsen af tanker og tænkning.

Det er ikke tilstrækkeligt kun at forstå grunden til hvorfor kommunisterne afveg fra den korrekte tilgang i at forstå intellektet, eftersom det er let at bevise at det er hjernens sansning af realiteten og ikke refleksion af realiteten til hjernen, for dette er ikke hovedårsagen til deres afvigelse. Snarere afvigelsens væsentlige årsag var problemet med tilstedeværelsen af tidligere oplysninger omkring realiteten, hvilket er det som gør det muligt at frembringe den rationelle proces og endda selve intellektet. Der blev tydeliggjort før og efter forståelsen af versene, at det er hjernens sansning af realiteten, og ikke refleksionen af realiteten på hjernen, samt fra undersøgelsen af de tilstedeværende og synlige ting, at det også blev tydeliggjort at tidligere oplysninger omkring realiteten eller det som er relateret til den er en nødvendighed for intellektet (*'aql*). Med andre ord, for at forståelsen (*idrak*) kan eksisterer. Uden disse oplysninger er det ikke muligt at have forståelse eller intellekt, med andre ord er det ikke muligt for intellektet at eksisterer. Således er forståelsen af meningen med intellektet opnået, fuldt af den korrekte definition af intellektet på en nøjagtig og absolut måde.

Hvad der forekommer i tænkingsprocessen, den rationelle proces (*al- 'amaliyyah al-'aqliyyah*), er sansning (*iHsas*) og ikke refleksion (*in'ikas*). Dette er fordi der ikke er nogen refleksion mellem materien (håndgribelige ting) og hjernen, så hjernen bliver ikke reflekteret på materien og materien bliver ikke reflekteret på hjernen. Refleksion behøver tilstedeværelsen af håndgribelige ting, som har egenskaben til at kunne reflekterer, såsom et spejl eller lys. Og denne egenskab eksisterer hverken i hjernen eller i objekter. Derfor er der ingen refleksion mellem materien (håndgribelige ting) og hjernen overhovedet, fordi materien hverken bliver reflekteret til hjernen eller overført til den. Hvad der i virkeligheden bliver overført til hjernen er sanseindtryk af materien, forsat af sanserne. Med andre ord, bliver materien opfattet af sanserne, en af de fem sanser mennesket har, hvorefter dette sanseindtryk bliver overført til hjernen der så efterfølgende bedømmer på det. Overførslen af sanseindtrykket af materien til hjernen, er ikke en refleksion på hjernen af materien, det er snarere sansning af materien. Og med hensyn til dette, er der ingen forskel mellem øjet og de resterende sanser. Så sansningens resulterer, er enten fra føle-, lugte-, smags-, høre- eller synssansen. Derfor, hvad der opstår fra objekter er ikke refleksionen, men snarere sansningen af dem. Mennesket opfatter objektet med en af hans fem sanser, og objektet bliver altså ikke reflekteret på hjernen.

Med hensyn til om det er sansning der finder sted på materielle ting, er sagen klar som solen. Men med hensyn til de immaterielle ting (såsom moral) (*ma'nawi*) og åndlighed

(*rouhi*), eksisterer der også sansning for at frembringe den rationelle tænkingsproces. I et degraderet samfund, er det nødvendigt at sanse degraderingen, for at bedømme om det er degraderet, og dette er en materialistisk sag. Og med hensyn til hvad der skader værdigheden, er det nødvendigt at sanse skaden som opstod, eller opfatte hvilke ting eller handlinger der skader værdigheden. Dette er nødvendigt for at bedømme, at en skade hændte, eller at ting har et aspekt som såre æren. Dette er en immateriel (*ma'nawi*) sag. Med hensyn til det som gør Allah I vrede, er det nødvendigt at sanse Allahs vrede ved det der hændte, eller at opfatte at denne handling eller ting provokerer Herren I den Almægtige. Med andre ord, det som har snerten af provokation og som skaber vrede hos Den Almægtige. Dette er en åndelig (*rouhi*) sag. Uden tilstedeværelsen af sansning er det ikke muligt for den rationelle proces at udspille sig. Imidlertid opstår sansning af materielle ting naturligt, skønt det forøges eller formindskes i henhold til forståelsen af dets (materiens) natur. Derfor sagde de at den intellektuelle sansning (*al-iHsas ul-fikri*) er den stærkeste. Og hvad angår de immaterielle ting kan sansning ikke finde sted, undtagen efter forståelsen af dem eller gennem imitation.

Faktummet at det er sansning og ikke refleksion der udspiller sig er næsten indlysende, skønt det er mere forståeligt indenfor håndgribelige objekter end de immaterielle (åndlige) objekter. Dog er det ikke det mest fundamentale spørgsmål, eftersom det er håndgribeligt for ethvert menneske. Der er ingen uoverensstemmelser omkring det, bortset fra at

forklaringen af det, kan være i uoverensstemmelse med realiteten, som de (kommunisterne) forklarede det med refleksion. Eller også stemmer det overens med realiteten, som vi forklarede det gennem sansning (*iHsas*) eller erkendelse (*Hiss*). Den væsentligste grund til afvigelsen var de tidligere oplysninger omkring realiteten. Det er det som gør afvigelsen af de kommunistiske tænkere grusom, fordi det er hovedpunktet for intellektet emne, med andre ord det er den grundlæggende hjørnesteen i den rationelle proces.

Summen af emnet "tidligere oplysninger" (al-ma'loomat us-saabiqah) er; at sansning alene ikke frembringer tanker (fikr). Det som finder sted er kun sansning (*iHsas*), med andre ord sansning af realiteten. For uanset om en sansning bliver gentaget millioner af gange, af forskellige sansningstyper, er det kun sansning som finder sted, det ville med absolutthed ikke generere tanker (fikr) overhovedet. Mennesket skal besidde tidligere oplysninger for at forstå realiteten det sanser, før tanker kan finde sted. Lad os overveje det nuværende menneske, et hvilket som helst menneske, og give ham en bog på syrisk og forstille os, at han ikke havde nogen oplysninger relateret til det syriske sprog, for derefter at lade ham sans skriften (gennem syns og følesansen), for selvom han sansede skriften flere millioner gange ville han ikke kende et enkelt ord, indtil han blev givet de rette oplysninger omkring det syriske sprog samt det, der er relateret til det. Først efter det punkt kan han begynde at tænke over og forstå det. Derfor er ikke korrekt at sige (med henvisning til kommunisterne), at det (ovenstående eksempel) kun er specifikt til sprog siden sprog

er opfundet af mennesker, idet de behøver oplysninger omkring dem. Det er fordi emnets indhold er en rationel proces og operationen er en proces af intellektet om end det er at diskutere bedømmelser, forstå meninger eller at forstå sandheden (Haqeeqah). Således er den rationelle proces gældende for alle emner. Derfor, at tænke over et emne er det samme som at tænke på et løg. At forstå meningen med et ord er det samme som at forstå meningen af en realitet. Enhver af dem kræver en rationel proces, hvilket er det samme vedrørende enhver ting, emne eller realitet.

Lad os i stedet diskutere realiteten (*al-waaqi'*) direkte og ikke rejse argumentet overfor sprog eller håndgribelige realiteter. Lad os observere et barn som har sansning (*iHsas*), men som ingen tidligere oplysninger har. Lad os stille ham foran et stykke guld, et stykke kobber og et stykke sten, og lad alle hans sanser deltage i sansningen af disse ting. Han ville aldrig være i stand til at forstå dem, uanset hvor mange gange denne sansning måtte varierer og gentage sig. Imidlertid, hvis han blev givet oplysninger omkring dem og sansede dem, ville han bruge disse oplysninger og forstå dem. Hvis et barn voksede op og blev 20 år gammel, og ikke var blevet givet nogen oplysninger, ville han være som da han blev født, og uanset hvor stor hans hjerne var blevet, ville han kun sanse tingene uden at forstå dem. Det er fordi det ikke er hjerne der for ham til at forstå; men tidligere oplysninger sammen med hjerne og realiteten han sanser. Lad os tage et fire år gammelt barn, som ikke har set eller hørt omkring løver, og som heller ikke har set eller hørt omkring en vægt. Og han har heller ikke set eller

hørt noget omkring hunde eller elefanter. Hvis vi placerede foran ham en løve, en vægt, en hund og en elefant, eller billeder af en løve, en vægt, en hund eller en elefant; og vi spurgte ham om han kunne genkende nogen af dem, deres navne eller hvad det var, ville han intet vide. Han ville heller ikke have nogen rationel proces relateret til nogen af dem. Hvis vi lod ham huske navnene udenad, løsrevet fra dem og uden at være linket til nogen af dem, og vi placerede tingene foran ham og fortalte ham deres navne, ville han ikke være i stand til at genkende nogen af dem. Imidlertid hvis vi gav ham navnene på hver af dem foran realiteten, og linkede dem sammen, indtil han huskede navnene og navnene blev linket til realiteten, ville han kende tingene per navn. Med andre ord ville han vide hvad tingene var; om end det var en løve eller det er en vægt, og han ville ikke tage fejl. Og hvis du prøvede at snyde ham, ville han ikke være enig med dig. Han ville nærmere insistere at "det er en løve" mens han pegede på løven eller billedet, og "at det er en vægt" mens han pegede på vægten eller dets billede osv. Derfor er emnet ikke relateret til realiteten eller sansningen af det. Det er snarere relateret til tidligere oplysninger omkring realiteten.

Således er tidligere oplysninger omkring realiteten eller det som er relateret til den, en fundamental og den vigtigste betingelse for at den rationelle proces kan finde sted. Med andre ord er det den vigtigste og fundamentale betingelse for intellektet (*'aql*).

Dette er med hensyn til den rationelle forståelse (*al-idrak al-'aqli*). Med hensyn til den følelsesmæssige forståelse (*al-idrak ash-shu'oori*), resulterer det fra de instinktive (*al-gharai'z*) og de organiske (*al-Hajat al-u'Dwiyyah*) behov. Denne forståelse forekommer hos dyr såvel som hos mennesket. Så mennesket ved, efter at have givet ham et æble og en sten gentagende gange, at æblet kan spises og at stenen ikke kan. Det er det samme med et æsel, som ved at byg kan spises og at jord ikke kan. Denne differentieringstype er ikke tænkning (*fikr*) eller forståelse (*idrak*). Men grunden er snarere de instinktive og organiske behov, hvilket både eksisterer hos dyr og mennesker. Derfor er det ikke muligt at tænkning finder sted, før der er tidligere oplysninger sammen med overførslen af den sansede realitet til hjernen.

Hvad virker tvivlsomt for mange mennesker er at tidligere oplysninger kan være erhvervet fra erfaringer af personen selv eller fra andre. Disse mennesker tror at erfaringer i sig selv genererer oplysninger; følgelig vil de indledende erfaringer i sig selv generere den rationelle proces. Denne tvivl kan blive fjernet hvis man drager sin opmærksomhed hen i mod forskellen mellem menneskets hjerne og dyrenes hjerne, i forhold til evnen at sammenkæde (*rabt*) oplysninger, samt at skelne mellem hvad der er relateret til instinkterne og organiske behov, og hvad der er relateret til bedømmelse af objekter/materie. Hvad angår forskellen mellem menneskets og dyrets hjerne, har dyrets hjerne ikke evnen til at sammenkæde oplysninger. Det har snarere evnen til at erindre (*istirjaa'*) sansningen, specielt hvis det bliver gentaget. Denne

erindring, som dyret gør naturligt, er udelukkende relateret til de instinktive og organiske behov. Hvis du på samme tid ringede med klokken hver gang du fodrede hunden, og repeterede denne proces, ville hunden forstå at hver gang klokken lød, ville maden blive serveret, hvor efter tænder vil løbe i vand. Lignende eksempel ville et æsel blive ophidset når det ser en hoppe, men ikke når det ser en tæve, det samme gør sig gældende når en ko står og græsser, at den ville undgå det giftige græs og det der skader den. Alt dette og lignende er en instinktiv (*ghareezi*) adskillelse (*tamyeez*). Hvad angår når mennesker ser dyr udfører bevægelser eller handlinger som ikke er relateret til instinkterne, er det for at imiterer og efterligne og er ikke baseret på intellektet eller forståelse. Det er fordi dyrets hjerne ikke har egenskaben til at sammenkæde oplysninger. Snarere har den evnen til erindrings sansningen, og instinktiv adskillelse (*at-tamyeez al-ghareezi*). Så alt hvad der relateret til instinkterne kan den genkalde, og alt hvad den sanser, kan den erindre gennem sansning; særligt hvis sansningen bliver repeteret. Med hensyn til alt hvad der er relateret til instinktet, foretager dyret naturligt, om end det sanser eller erindre det, men alt hvad der ikke er relateret til instinktet, kan det ikke foretage naturligt ved kun at sanse. Dog, hvis sansningen blev repeteret og det (dyret) erindrede det, kan det imitere og kopierer, men ville ikke være naturlige handlinger.

Dette er anderledes for mennesket hvor hjernen der har evnen til at sammenkæde oplysninger (*rabt ul-ma'loomat*), og ikke kun erindre sansningen. Så hvis en person så en hvilken som

helst mand i Bagdad, og efter 10 år så manden i Damaskus for derefter at erindre sansningen af manden, ville han ikke have nogle oplysninger om manden som han kunne sammenkæde manden med. Imidlertid hvis han havde set denne mand i Bagdad og fået oplysninger omkring ham, da ville han sammenkæde mandens tilstedeværelse i Damaskus med de tidligere oplysninger han havde om manden. Dette er ulig dyret, hvis det erindre sansningen af mennesket, ville det ikke forstå meningen med hans tilstedeværelse, det ville snarere udelukkende sanse det som er relateret til dets instinkter når det ser mennesket. Derfor erindre dyret sansning, men sammenkæder ikke oplysninger, selv hvis dyret var givet det gennem træning eller efterlignelse. Dette er forskelligt for mennesket der erindre sansningen og sammenkæder oplysningerne. Menneskets hjerne har egenskaben til at sammenkæde og erindre sansningen; mens dyr ikke har egenskaben til at sammenkæde, snarere har den kun egenskaben til at erindre sansningen.

Der er en forskel mellem det der hører til de instinktive og organiske behov, og det som hører til bedømmelser på ting. Hvad angår instinkterne, kan mennesket gennem repetition af sansningen erindre sansningen. Ved at benytte egenskaben at sammenkæde kan han forme oplysninger, fra det kombinerede han sansede sammen med det han erindrede af sansningen. Han kan også erindre disse sansninger sammen med de oplysninger der hører til de instinktive og organiske behov. Men han kan ikke sammenkæde disse oplysninger med andet end det som hører til de instinktive og organiske behov. Med

andre ord kan han ikke sammenkæde dem, for at bedømme et objekt relateret til hvad det er. Derfor var mange forvirrede angående differentieringen, mellem processen for erindring og processen for sammenkædning. Erindringsprocessen eksisterer ikke med mindre det hører til de instinktive og organiske behov, mens sammenkædningsprocessen foregår inden for alting; om end det er relateret til de instinktive og organiske behov eller om det hører til bedømmelser af objekter. Så tidligere oplysninger er nødvendig for sammenkædningsprocessen, og fordelen som mennesket har over dyret er egenskaben til at sammenkæde (*rabt*).

Dermed, at mennesket ved at et stykke flydende træ ville kunne bruges til at bygge skibe, er det samme som når en abe erindre, hvordan den skal få en banan ned fra en banan palme, ved hjælp af en gren eller lignende, for alt dette høre til de instinktive og organiske behov. Dets hændelse, selv hvis det var sammenkædet og transformeret til oplysninger, er erindringsprocessen og ikke sammenkædnings-processen. Derfor er det ikke en rationel proces, ej heller indikerer det noget intellekt eller tænkningsproces. Hvad der indikerer om der er et intellekt eller tænkningsproces og om det er en rationel proces, er bedømmelser på realiteten (essensen). Bedømmelser på ting bliver ikke til uden processen for sammenkædning samt sammenkædningen af tidligere oplysninger. Derfor skal der være tidligere oplysninger for enhver proces af sammenkædning for at tanker forekommer, med andre ord for at den rationelle proces indtræffer.

Mange menneskers forsøg på at fastlægge det første menneske med hensyn til hvordan, han gennem eksperimenter og dannelsen af oplysninger fra disse eksperimenter opdagede tanker og tænkning, at bevise refleksionen i hjerne sker på selve realiteten eller gennem menneskets sansning af det, er det som fik mennesket til at tænke og generere i ham selv en rationel proces. Med andre ord, tanker eller tænkning. Trods hvad vi diskuterede før – at det er erindring og ikke sammenkædning, og at det ikke kan anvendes til bedømmelser af ting ved at forstå dem – hvilket er nok for at modbevise og afkræfte dette emne. Imidlertid, er det ikke studiet af det første menneske og ej heller er det relateret til antagelser, spekulationer og fantasier. Det er snarere relateret til mennesket som værende et menneske. Så i stedet for at vælge det første menneske og sammenligne ham med det nuværende menneske, altså sammenligne det nuværende med det fraværende, må vi tage foran os det nuværende menneske som vi kan se og sanse, og sammenligne ham med det fraværende. Det som lægger til grund for det nuværende menneske gennem sansning og undersøgelse, ligger også til grund for ethvert menneske, herunder det første menneske. Derfor er det ukorrekt at vende om på argumentet, men vi er nød til at sætte det i den rette kontekst. Det nuværende menneske er foran os, vi vidner og sanser ham, så lad os undersøge ham rationelt vedrørende hans instinkter, og hvad der er relateret til hans bedømmelse på ting. Derefter kan vi undersøge hvad erindring og sammenkædning er, og finde forskellen mellem dem. Vi ville derefter bemærke at tidligere oplysninger er nødvendigt for at mennesket kan

sammenkæde, og dette er en nødvendig forudsætning for den rationelle proces. Dette er forskelligt fra erindringen af sansningen, hvilket eksisterer hos både mennesket og dyret, men dette er ikke repræsenteret som en rationel proces, og det er ej heller forstanden, intellektet eller tænkning. Det unge barn som ikke kender objektet og som ingen oplysninger har, og som er i stand til at modtage oplysninger, er det sande bevis for realiteten af intellektet.

Følgelig, intellektet (*'aql*) eksisterer ikke undtagen hos mennesket, og den rationelle proces kan ikke udføres undtagen af mennesket. De instinktive og organiske behov eksisterer hos både mennesket og dyr, og sansningen af de instinktive og organiske behov eksisterer ligeledes også i både mennesket og dyr. Imidlertid er alt dette hverken intellektet, ej heller forståelse (*idrak*), tanker (*fikr*) eller tænkning (*tafkeer*). Det er kun instinktiv (*ghareezi*) genkendelse (*tamyeez*), mens intellektet behøver en hjerne der har egenskaben til sammenkæde; som kun eksisterer hos mennesket. Derfor kan den rationelle proces ikke eksisterer, uden tilstedeværelsen af egenskaben til at sammenkæde, som sammenkæder oplysninger med realiteten.

Således, i enhver rationel proces, om end det er hos det første eller det nuværende menneske, skal der eksistere tidligere oplysninger omkring realiteten som må eksisterer, før denne realitet (objektet) eksisterer foran mennesket, hvis det ønsker at opfatte det. Derfor skal det første menneske have tidligere oplysninger omkring realiteten (objektet), før denne realitet

bliver præsenteret for ham. Det er hvad Allah I siger omkring Adam ρ når Han I siger: "**Og Han lærte Adam alle navne**" (betydningen af navnene). Og da Han sagde: "**O Adam, meddel dem deres navne**". Så de tidligere oplysninger er en fundamental og vigtig betingelse for den rationelle proces.

De kommunistiske tænkere fortsatte med at forstå realiteten af intellektet (*'aql*). De indså at en realitet måtte eksisterer før den rationelle proces kunne udspille sig. De indså også at menneskets hjerne måtte eksisterer før den rationelle proces eksisterer. Således fortsatte de på denne rette kurs. Imidlertid havde de misforstået udtrykket at sammenkæde hjernen med realiteten, og kaldte det refleksion i stedet for sansning. Imidlertid, afveg de fuldstændig da de benægtede tilstedeværelsen af tidligere oplysninger som en nødvendighed for at fuldfører den rationelle proces. Uden denne tidligere oplysning, er det ikke muligt for denne proces at udspille sig overhovedet. Derfor, den rette kurs der leder til forståelsen af realiteten af intellektet på en nøjagtig og absolut måde, er at der skal eksisterer fire elementer for at den rationelle proces kan finde sted, med andre ord for at intellektet eller tænkning eksisterer. Det er nødvendigt at have en realitet, en velfungerende hjerne, sansning og tidligere oplysninger. Disse fire forhold tilsammen skal realiseres, sammen med deres kombination, for at den rationelle proces kan fuldførers. med andre ord for at intellekt, tænkning eller opfattelse finder sted.

På grundlag heraf, vil intellektet (*'aql*), tænkning (*fikr*), eller opfattelse (*idrak*) overfører sansningen af realiteten af sanserne

til hjernen med tilstedeværelsen af tidligere oplysninger, hvorved denne realitet er forklaret.

Dette er alene den korrekte definition, og der er ingen anden definition overhovedet. Denne definition er bindende for alle mennesker til alle tider, fordi den alene er den sande beskrivelse af realiteten af intellektet, og som alene stemmer overens med realiteten af intellektet.

Metoden for tænkning

Når vi nu kender realiteten af intellektet ('aql) på en nøjagtig og absolut måde, og samtidig kender definitionen af intellektet på en nøjagtig og absolut måde, bliver det obligatorisk for os at kende metoden (Tareeqah) for, hvordan intellektets funktioner slutter tanker, med andre ord, at kende måden hvorpå intellektet producerer tanker. Dette er metoden for tænkning (Tareeqat ut-tafkeer). Så der er fremgangsmåden for tænkning (usloob ut-tafkeer) og der er metoden for tænkning (Tareeqat ut-tafkeer). Fremgangsmåden for tænkning er tilstanden som studiet af ting (objekter) kræver, om end tingene (objektet) er håndgribeligt materiale eller immateriel; eller også er det midlerne (wasa'il) som studiet af ting kræver. Derfor er der mange forskellige fremgangsmåder som er variable og differentierende, i henhold til typer af tings variation og differens. Metoden for tænkning (Tareeqat ut-

tafkeer) er måden hvorpå den rationelle proces fungerer, med andre ord, dets natur og realitet. Derfor, ændre metoden sig ikke, snarere forbliver den det samme, og den varierer og differentiere sig ikke. Således skal den være konstant, og skal være basis for tænkning, imidlertid skal fremgangsmåderne for tænkning variere.

Metoden for tænkning, måden hvorpå intellektet producerer tanker, hvad end disse tanker måtte være, er i sig selv definitionen af intellektet. Med andre ord, det der anvendes på realiteten af intellektet, hvilket det på ingen måde fraviger fra. Derfor blev det kaldt den rationelle metode (at-Tareeqal 'aqliyyah), i relation til selve intellektet ('aql). Definitionen af denne metode, den rationelle metode, er en bestemt tilgang til studiet som bliver fuldt, for at opnå viden omkring realiteten af ting, gennem at overfører sansningen af realiteten, af sanserne til hjernen og tilstedeværelsen af tidligere oplysninger, hvorved realiteten er forklaret, og således udleder hjernen dets bedømmelser på realiteten. Denne bedømmelse er tænkning eller den rationelle opfattelse (al-idrak ul-'aqli). Denne metode bliver brugt i studiet af materielle objekter (ting), såsom fysik, studering af tanker, såsom verdensanskuelser (a'qaid) og lovgivning (tashree'), og for at forstå sprog, som i studiet af litteratur (adaab) og jurisprudens (fiqh). Dette er den naturlige metode for at opnå opfattelse som den er. Gennem denne (intellektuelle) proces bliver tingene rationaliseret, det vil sige opfattes. Det er i sig selv definitionen af intellektet, og ifølge denne tilgang, opnår mennesket opfattelse for alt hvad han har formået at realisere eller hvad han ønsker at opfatte.

Dette er den rationelle metode, og den alene er metoden for tænkning. Enhver såkaldt metode for tænkning, som ex. den videnskabelige metode og den logiske metode er enten kun forgreninger, som den videnskabelige metode, eller en af dets fremgangsmåder som er et krav for studiet af ting, eller midler af dets studie såsom den logiske metode. Disse er ikke fundamentale metoder for tænkning, for der er kun en tækningsmetode, og ikke andre.

I definitionen af den rationelle metode (for tænkning), skal man differentiere mellem tidligere meninger vi har omkring en sag, og tidligere oplysninger omkring det eller som er relateret til det. I den rationelle metode skal der ikke eksisterer nogen mening eller meninger omkring realiteten, snarere er det nødvendigt at tilstedeværelsen af tidligere oplysninger eksisterer omkring den eller det som er relateret til den. Så hvad der uundgåeligt skal eksisterer, er oplysninger og ikke meninger. Det er ikke korrekt at tidligere meninger eksisterer omkring realiteten. Med andre ord, er det ikke korrekt at bruge den i den rationelle proces. Hvad der derimod skal bruges er kun tidligere oplysninger, for således at undgå tilstedeværelsen og interventionen af en mening i tækningsprocessen. Hvis den tidligere mening (omkring realiteten) benyttes kan det medfører fejl i opfattelsen, fordi den kan dominere over oplysningen og lede til misfortolkning, og således bevirke fejl i opfattelsen. Derfor er det nødvendigt at bemærke adskillelsen mellem tidligere meninger og tidligere oplysninger, hvor kun oplysninger anvendes for at udelukke meninger.

Hvis den rationelle metode anvendes på den rigtige måde, gennem at overføre sansningen af realiteten af sanserne til hjernen og tilstedeværelsen af tidligere oplysninger (eksklusive meninger) hvorved realiteten er forklaret, vil hjernen udlede dets bedømmelse på realiteten. Hvis denne metode bliver brugt på den rigtige måde, vil det give korrekte resultater. Imidlertid, resultatet der er nået af videnskabsmænd der bruger den rationelle metode, skal eksamineres. Hvis resultatet var bedømmelse på eksistensen af realiteten er den absolut, uden nogen mulighed for fejl i absolutheden. Dette er fordi bedømmelsen kom gennem sansningen af realiteten, og sansningen fejler aldrig med hensyn til eksistensen af realiteten, for sansningen af det sansede af eksistensen af realiteten er absolut. Således, bedømmelsen udledt af intellektet (*'aql*) omkring eksistensen af realiteten i denne metode er absolut. Alligevel, hvis resultatet var bedømmelsen af naturen af ting eller dets karaktertræk, ville resultatet være tvivlsomt (*DHanni*), inklusiv muligheden for fejl. Dette er fordi denne bedømmelse kom gennem tidligere oplysninger, eller gennem analyse af den opfattede realitet sammen med de tidligere oplysninger, og dermed opstår muligheden for at fejl kan snige sig ind. Imidlertid, vil resultatet forblive som en stærk tanke, indtil fejlen er bevist, og først da vil den blive dømt forkert. Derfor, tanker som intellektet sammenslutter af den rationelle tænkingsmetode, var opnået af tilstedeværelsen af ting som verdensanskuelser, ville det være absolutte tanker (*qat'i*). imidlertid, hvis de opnåede bedømmelser af naturen af ting eller dets karakteristika som de guddommelige love (*alahkam ash-shar'iyh*), ville de sandsynligvis være tvivlsomme

(*DHanni*) tanker. Med andre ord, loven (*Hukm*) af disse ting er sikkert således, og loven af denne ting er sikkert således. Så loven er korrekt med mulighed for at være forkert, men forbliver korrekt indtil fejlen er bevist.

Den rationelle metode, om end den er korrekt defineret eller ej, er metoden som mennesket, som et menneske, følger i hans tænkning og bedømmelser på ting, samt i hans forståelse af dets natur og karakteristika. Imidlertid, Vesten, det vil sige Europa og Amerika, efterfulgt af Rusland, iværksatte den industrielle revolution i Europa, og lykkedes i de empiriske videnskaber på en måde som var uforlignelig. Dets indflydelse har siden det 19. århundrede udstrakt sig til at omfatte hele verdenen, og de kaldte videnskabelig fremgang i de empiriske discipliner en videnskabelig metode for tænkning, og således opstod den videnskabelige metode. De startede med at forsvare det som en metode for tænkning, og gjorde det til fundamentet for tænkning. De kommunistiske tænkere adopterede det og fulgte det, i andet end de empiriske videnskaber. Tilsvarende, fortsatte de europæiske tænkere deres fremgang ifølge de empiriske discipliner. Og de amerikanske tænkere fulgte efter deres tilgang. Verdenens sønner efterlignede dem grundet Vestens kontrol og indflydelse og derpå sovjetunionens indflydelse. Således blev denne metode generel almindelig i verdenen. Og på grund af dette, eksisterede der i hele den muslimske verdens samfund, en stor respekt for de videnskabelige tanker og den videnskabelige metode. Derfor og på baggrund af dette, er det nødvendigt at forklare denne videnskabelige metode.

Den videnskabelige metode er en bestemt studie tilgang, som er adopteret for at opnå kendskab til naturen af ting (*Haqeeqah*), gennem at udfører eksperimenter på tingene. Denne studiemetode kan ikke fungere uden håndgribelige objekter, og det er ikke muligt for den, at fungerer under studiet af tanker, da den er specifik til de empiriske discipliner. Den virker ved at udsætte objekter (håndgribelige ting) for nye tilstande og forhold, udover dets oprindelige tilstand og forhold, og observerer objektet i både dets oprindelige og nye tilstand og forhold. Som et resultat af denne proces, udført på objektet, er et håndgribeligt materielt faktum konkluderet, hvilket kendes fra laboratorier.

Denne studiemetode forudsætter benægtelsen af alle tidligere oplysninger omkring objektet, og ignorerer deres tilstedeværelse, for derpå at starte observationen af objektet og udøve eksperimenter på det. Det er fordi denne metode kræver af dig – hvis du ønsker at studere noget ved brugen af denne metode – at du eliminerer alle dine tidligere meninger og alle dine tidligere overbevisninger vedrørende dette emne, og starter observationer og eksperimenter, efterfulgt med at sammenligne resultaterne, for derefter at forme konklusionerne på basis af disse videnskabelige præmisser. Hvis resultatet var konkluderet fra dette, ville det være et videnskabeligt resultat, hvilket er en naturlig genstand for studie og undersøgelse. Imidlertid, forbliver det et videnskabeligt resultat, undtagen hvis den videnskabelige undersøgelse beviser at en fejl har sneget sig ind i et af dets aspekter. Resultatet opnået af videnskabsmænd ifølge den

videnskabelige metode, selv hvis den bliver kaldt videnskabelige fakta eller videnskabelige regler, er ikke absolut (*qat'i*); det er snarere spekulativt (*DHanni*), og modtagelig for fejl. Modtageligheden for fejl, i den videnskabelige metode, er et af de vigtigste grundtræk som skal observeres i den, i henhold til denne rodfæstede videnskabelige undersøgelse.

Fra studiet af denne metode, er det afklaret at den er korrekt og ikke fejlagtig. Dets betegnelse som en metode er ikke forkert, idet den har en konstant og specifik tilgang til studiet; og metoden er vejen (for tænkning) hvilket ikke ændrer sig. Imidlertid, fejlen ligger i at adopterer den som et grundlag for tænkning, siden det at tage den som grundlag for tænkning ikke fungerer. Det er fordi den ikke er egnet som fundament til at blive bygget på, men snarere en forgrening af fundamentet. Endvidere, at fremstille det som grundlag ekskluderer de fleste discipliner og fakta fra studiet, og leder en til at bedømme at mange discipliner som folk studerer og som indeholder fakta, er ikke-eksisterende, selv om faktummet er at de i virkeligheden eksisterer, og at de er håndgribelige gennem sansning og realiteten.

Således er den videnskabelige metode korrekt, men det er ikke grundlaget for tænkning, det er snarere en fremgangsmåde (fejl i den engelske udgave) af tænkning. Det er ikke anvendt i ethvert anliggende, snarere kun anvendt i ét område; det er de håndgribelige, materielle objekter, for at kende dets realitet, gennem at udføre eksperimenter på det. Den fungerer ikke undtagen indenfor studiet af materielle objekter, så den er

specifik til empiriske videnskaber og kan ikke bruges i andet end disse.

Denne metode er ikke grundlaget. Dette er tydeligt ud fra to perspektiver: Det første er, at det ikke kan følges ad uden tilstedeværelsen af tidligere oplysninger, selv om det er af indledende art. Det er fordi tænkning ikke kan eksisterer uden tilstedeværelsen af tidligere oplysninger. Så videnskabsmanden i fysik og kemi, kan i laboratoriet ikke fortsætte med den videnskabelige metode i dette øjeblik, med mindre han har tidligere oplysninger. Deres påstand om at den videnskabelige metode forudsætter benægtelsen af tidligere oplysninger, betyder i virkeligheden benægtelsen af tidligere meninger og ikke tidligere oplysninger. Dette betyder at den videnskabelige metode kræver at videnskabsmanden – hvis han ønsker at studerer – eliminerer i ham selv, alle hans tidligere meninger og tidligere overbevisninger omkring objektet. Han skal starte med observering og eksperimenter, så sammenligning og kollationering og til sidst konkluderer, baseret på disse videnskabelige præmisser. Trods det faktum at det svare til observation, eksperimenter og konklusion, er det nødvendigt at have tidligere oplysninger om det. Disse oplysninger ville komme fra et andet sted end observering og eksperiment, med andre ord, den ville komme gennem overførslen af realiteten af sanserne. Dette er fordi de indledende oplysninger for dette begyndende videnskabelige studie ikke er i stand til at blive empiriske oplysninger, idet det (eksperimentet) ikke eksisterede på dette tidspunkt. Derfor må det være kommet gennem overførslen af realiteten, gennem

sansningen, til hjernen. Det vil sige at de tidligere oplysninger må være kommet gennem den rationelle metodes vej. Derfor kan den videnskabelige metode ikke være grundlaget; snarere er den rationelle metode grundlaget. Den videnskabelige metode er bygget på dette grundlag. Så det er en af dets forgreninger og ikke grundlaget for det. Således er det forkert at gøre den videnskabelige metode grundlaget for tænkning.

Det andet perspektiv, er at den videnskabelige metode kræver at alt som ikke kan røres materielt, ikke har nogen eksistens. Følgelig eksisterer logik, historie, jurisprudens (*fiqh*), politik (*siyasa*) eller andre discipliner ikke, fordi det ikke kan røres (er håndgribeligt), og kan heller ikke udsættes for eksperimenter. Med dette syn, eksisterer Allah I ikke, ej heller engle, sataner (*shayateen*) eller andre skabninger, da de ikke kan bevises videnskabeligt, gennem observation af materie (objektet), eksperimenter på det og den materielle konklusion. Dette er en åbenbar fejl, for de naturlige videnskaber (relateret til naturen) er en af forgreningerne af kundskab (*ma'rifah*), og en af typerne af tanker. Andre kundskaber (*ma'rifah*) omkring livet er mange, og de er ikke bevist af den videnskabelige metode, nærmere af den rationelle metode. Eksistensen af Allah I er bevist af den rationelle metode på en absolut måde. Eksistensen af engle og sataner (*shayateen*) er bevist gennem en tekst, som er absolut i dens oprindelse (*qat'i uth-thuboot*) og absolut entydig i dens betydning (*qat'i ud-dalalah*); hvor absolutheden af oprindelsen og absolutheden af betydningen er bevist gennem den rationelle metode. Derfor er det ikke tilladt at adopterer den videnskabelige metode som grundlag

for tænkning. Dets utilstrækkelighed og fiasko i at bevise eksistensen af ting på en absolut måde, er et absolut bevis på at det ikke kan være grundlaget for tænkning.

Endvidere, er påvirkeligheden for fejl i den videnskabelige metode, en af dets grundtræk som skal bemærkes i den, i henhold til hvad der påkræves af den videnskabelige undersøgelse. Fejlen er faktisk opstået i dets resultater, og har fremtrådt i mange videnskabelige discipliner som afslørede dets ugyldighed, efter de blev kaldt videnskabelige fakta. For eksempel, blev der sagt at atomet var den mindste del af materie og at det var udeleligt. Denne fejl blev klar, og af den videnskabelige metode i sig selv, blev det illustreret at det kunne deles. Det blev også sagt at materie ikke ophører med at eksisterer, men fejlen ved dette optrådte, i selve den videnskabelige metode, idet, det (materie) ophører med at eksisterer. Således blev det klart, at meget af det som blev kaldt videnskabelige fakta og videnskabelig lov, var forkert, ifølge den videnskabelige metode. Dette betyder at den samme videnskabelige metode, ikke klargør at være videnskabelige fakta eller videnskabelig lov. Derfor er den videnskabelige metode tvivlsom (*DHanni*) og ikke absolut (*qat'i*). Den producerer et tvivlsomt resultat omkring eksistensen af ting, dets karakteristika og dets natur. Så den videnskabelige metode skal derfor ikke tages som grundlag for tænkning. Imidlertid, er det en korrekt metode for tænkning, en tækningsmetode, men kun anvendelig indenfor empiriske videnskaber. Altså, den er anvendelig hvor observering, eksperiment, sammenlignelighed og enighed kan udspille sig.

Og alting, som ikke kan udspille sig under disse, er absolut ikke anvendelig for den videnskabelige metode, så den er specifik til de empiriske videnskaber og ikke andet.

Skønt det er muligt at producere tanker gennem den videnskabelige metode, kan den alene, ikke frembringe tanker. Den kan ikke frembringe nye tanker, hvilket er tilfældet med den rationelle metode. Den kan kun producere og komme frem til nye tanker som er sluttet, i modsætning til dem (tanker) der har oprindelse uden præcedens.

De tanker som er nyopstået, er dem som intellektet adopterede direkte. Erkendelsen af eksistensen af Allah I; og at tænke på mennesker er højere end den individualistiske tænkning (det at tænke på sig selv); at træ brænder; olie flyder på vandet og at enkeltes tænkning er stærkere end den kollektives. Alle disse tanker var adopteret af intellektet direkte. Dette er forskelligt for tanker der har oprindelse uden præcedens; de er tanker afledt fra den videnskabelige metode, hvor intellektet ikke adopterer dem direkte. Den tog dem snarere fra de mange tanker som intellektet tog før, foruden eksperimenterne.

At vide at vand er sammensat af oxygen og hydrogen, at et atom kan splittes og at materie ophører med at eksistere; disse tanker var ikke opfanget af intellektet direkte, ej heller var de oprindelse uden præcedens. De var snarere taget fra tanker som intellektet havde adopteret før, da eksperimenter var udført sideløbende med disse tanker, da tanker blev sluttet.

Så det er ikke tanker oprindat uden præcedens, men de er sluttet fra nuværende tanker der er sluttet fra tanker og et eksperiment. Følgelig, den videnskabelige metode slutter tanker men kan ikke frembringe tanker. Derfor er det naturligvis og uundgåeligt at det ikke skal være grundlaget for tænkning. Imidlertid, Vestens selvtillid – Europa og Amerika efterfulgt af Rusland – i den videnskabelige metode nåede næsten niveauet af helliggørelse, særligt i det 19. og i begyndelsen af det 20. århundrede, og til den udstrækning at de blev fordærvet i deres tænkning og blev ledt væk fra den rette kurs, fordi de gjorde den videnskabelige metode, deres metode i tænkning, og de gjorde den alene til grundlaget for tænkning, hvor den efterfølgende blev valgt til at bedømme alting. De blev bekendt med den videnskabelige metode som værende det korrekte studie. De overtrådte grænsen sådan at enkelte faktisk begyndte at diskutere ting, som ikke havde noget forhold til den videnskabelige metode, såsom tanker der hører til livet og samfundet, ifølge den videnskabelige metode og emitterede den. De startede med at studere enkelte oplysninger relateret til mennesket, samfundet og folk på baggrund af et rationelt studie, men ifølge den videnskabelige metodes fremgangsmåde. De kaldte sådanne tanker videnskabelige, baseret på deres generalisering af den videnskabelige metode og deres respekt til den, og gjorde den til grundlaget for tænkning.

De kommunistiske tænkere for eksempel, fortsatte den videnskabelige metode, i deres syn på livet og i deres samfundssystem. Så de begik en overdrevet fejl som de

havne i. Eksemplerne af deres fejl er mange og fremtræden i hver eneste af deres tanker. Det er fordi de sammenlignede natur og samfund som objekter der er studeret i laboratorier, så de kom ud med resultater med betydningsfulde fejl. For at forstå fejlen i dem, er det nok at undersøge to hoved tanker og demonstrerer fejlen i hver af dem og at grunden til fejlen skyldtes den videnskabelige metode. Deres betragtninger, for eksempel, omkring naturen; er at det er en helhed som er udelelig og som konstant er i forandring, og at forandring opstår gennem de indbyrdes modsætninger der uundgåeligt eksisterer i objekter og begivenheder. Lad os studerer konceptet dialektisk materialisme om modsætninger, da det er en af deres vigtigste tanker. Hvis det er sandt at indbyrdes modsætninger eksisterer i objekter, eksisterer de imidlertid ikke i dem alle, da der er objekter der ikke har indbyrdes modsætninger. De levende kroppe, som de hævder, skulle have indbyrdes modsætninger under påskuddet om at kroppen har celler som dør og som lever. Disse levende kroppe har inden i dem ikke indbyrdes modsætninger. Hvad der skal lægges mærke til i den levende krop, med hensyn til tilstedeværelsen af celler som dør og celler som lever, er ikke indbyrdes modsætninger. Faktummet at ting bliver født og at de efterfølgende dør, ophører med at eksisterer eller bliver til, betyder ikke at der er indbyrdes modsætninger. Snarere er det resultatet af cellens styrke og svaghed, og dets modstandsevne eller manglende evne. Alt dette er ikke indbyrdes modsætninger. Imidlertid, i det livløse ting, fremkommer tilintetgørelse men ikke fødsel og vækst. Alligevel hævder de at der er indbyrdes modsætninger i ting. Selvom at

vi tillader at indbyrdes modsætninger eksisterer i ting, betyder det ikke at der eksisterer indbyrdes modsætning i begivenheder. Således, transaktioner, aktiviteter med handel (salg og køb), leasing og virksomheder og lignende, finder alle sted uden indbyrdes modsætning i dem. Det samme kan blive sagt omkring bønnen, fasten, pilgrimsrejsen (*Hajj*) og dets lige. Med sikkerhed er der ingen indbyrdes modsætning i dem. Imidlertid, deres forsvar af den videnskabelige metode er hvad der ledte til deres fejlagtige betragtninger, i særdeleshed med hensyn til begivenheder. Som konsekvens af fejlen i deres syn (at begivenheder indeholder indbyrdes modsætninger) var de ført til at tænke at indbyrdes modsætning i Europa absolut ville indtræffe. Resultatet var at ingen indbyrdes modsætninger opstod i Europa og den er fuldstændigt influeret af det kapitalistiske system, og går væk fra kommunismen. Hvad der involverede dem i fejlen er deres forsvar af den videnskabelige metode i udstedelsen af bedømmelser på ting og udstedelsen af bedømmelser på begivenheder.

Deres syn på samfundet bestod af en geografisk beliggenhed, befolkningstilvæksten, deres solidaritet og deres produktionstilstand. Det materielle liv i samfundet fastlægger, til sidst, formen af samfundet, dets tanker, meninger og politiske situation. Eftersom det materielle liv er påvirket af produktionstilstanden, da er produktionstilstanden faktoren der påvirker samfundet. Dette er deres syn; at produktionsmidlerne, menneskerne der bruger disse midler og fremgangsmåderne for at bruge dem, tilsammen udgør produktionskræften i samfundet. Derfor formede de kun et

aspekt af samfundet, hvilket repræsenteres af menneskers adfærd i retning af objekters natur og dets produktionskræft. Det andet aspekt er forholdet mellem mennesker gennem produktionsprocessen. Dette syn er forkert. Samfundet formes af mennesker med permanente forhold til hinanden, uanset produktionsmidlerne. Endda selvom der er produktionsmidler eller ej. Det er fordi, det der danner forhold mellem dem er interesser; hvilket ikke er bestemt af produktionsmidlerne. Snarere er det bestemt af de tanker som menneskene bærer, med hensyn til opfyldelsen af de behov som de har til hensigt om at tilfredsstille. Hvad der skabte fejlen var at de anskuede samfundet på samme måde som de anskuede objekter i laboratoriet. Så de forsøgte at studerer hvad de så af elementer i anbringelsen til deres teori. De begyndte også at anvende hvad der foregår indenfor materie på mennesker og deres forhold: heraf begik de fejlen. Det er fordi mennesker er forskellige for ting; og begivenheder kan ikke blive genstand for undersøgelse, på samme måde som materie kan i et laboratorium. Deres undertvingelse af forhold og begivenheder på observationer og eksperimenter og deres afledende teorier er det der fik dem til at begå fejlen. Der er en grund til kommunismens fejl, hvilket er at de fulgte den videnskabelige metode i begivenheder og forhold. Dette resulterede i en udbredt ærbødighed overfor den videnskabelige metode i det 19. århundrede samt udnyttelsen af den til den udstrækning, at de anvendte den på alting og fortsatte med dette i ethvert studie.

Vestens tænkere, hvilket vil sige tænkere fra Europa og Amerika blandede reducerede tanker resulterende fra den rationelle metode og de videnskabelige tanker resulterende fra den videnskabelige metode. Således anvendte de den videnskabelige metode på menneskets adfærd og forhold og producerede det der kaldes psykologi, sociologi og undervisningsdiscipliner. Resultatet heraf var åbenbare fejl i det der kaldes psykologi, sociologi og pædagogik. De betragtede psykologi som en videnskab, og dets tanker som videnskabelige tanker, fordi de resulterede fra observationer af børn under forskellige forhold og aldre. De kaldte disse repeterende observationer for eksperimenter. Sandheden er at psykologiske tanker ikke er videnskabelige tanker; det er snarere rationelle tanker. Det er fordi videnskabelige eksperimenter skal undertvinges materie (objekter) for betingelser og faktorer forskelligt fra dets oprindelige betingelser og faktorer og observere effekten af denne undertvingelse. Med andre ord er de samme eksperimenter udført på materie, som eksperimenter er udført indenfor kemi og fysik. Imidlertid, observering af materie under forskellige betingelser og i forskellige aldre kan ikke inkludere emnet videnskabelige eksperimenter. Således kan det ikke anses som en videnskabelig metode, det er snarere kun en observation, som er repeteret, hvorefter konklusionen er sluttet. Altså er det en rationel metode og videnskabeligt. Dog er det ukorrekt at betragte dem som videnskabelige tanker. Denne misforståelse var resultatet af den åbenbare fejl, idet man anvendte den videnskabelige metode på mennesket. Den videnskabelige metode er hovedsageligt afhængig af eksperimenter, og dette

er ikke muligt uden materie, idet materien er genstand for eksperimenter i laboratoriet. Observering er ikke overvågning af påvirkningerne eller at bemærke materien under forskellige betingelser. Det er snarere overvågning af selve materien og bemærke de oprindelige betingelser og faktorer, sammen med de betingelser og faktorer som det var undervundet. Konklusionen skal resulterer fra denne bestemte observation og ikke fra en hvilken som helst observation. Derfor, anvendelsen af den videnskabelige metode i andet end denne bestemte format, er en åbenbar fejl der leder til fejl og forkerte konklusioner. Dette er hvad der opstod med de Vestens tænkere i de rationelle studier, at de fortsatte med at følge den videnskabelige metode, og anså det som videnskab og videnskabelige tanker, og derfor faldt de for fejlen som de selv befandt sig i. Eksempler på deres fejl er mange og eksisterer i hver eneste af deres tanker og undersøgelser. De sammenlignede mennesket med objekter under studiet, og endte op med betydningsfulde fejl som resultat. Det er nok, for at forstå fejlen, at vi studerer en enkelt idé, hvilket er idéen om instinkter, og demonstrerer fejlaspektet i denne.

Menneskets instinkter

Grundet deres praktisering om at anvende den videnskabelige metode på mennesket, begyndte de at observerer menneskets handlinger og kendetegnede dem som værende motiver. De

fordybede sig ved at observerer talrige handlinger. Dette distraherede dem fra det sande emne, hvilket forårsagede at de kom ud med fejlagtige resultater. Hvis de derimod havde fuldt den rationelle metode, ville de have udført sansningen af mennesket og hans adfærd til hjernen; og ved at bruge de tidligere oplysninger, ville de have forklaret realiteten af mennesket og realiteten af disse handlinger, og komme ud med resultater andet end de resultater de konkluderede, selv hvis de var spekulative resultater. De sagde, for eksempel, at instinkterne er mange og at de ikke kan begrænses til tal. Således sagde de at der er et ejerskabsinstinkt, frygtinstinkt, seksualitetsinstinkt og et instinkt tilhørende det at flokkes sammen (*ghareezat ul-qaTee'*), blandt andre. Grunden hertil var at de ikke differentierede mellem instinktet og tilkendegivelsen af instinktet, altså hvorvidt det er den primære livsenergi eller bare en af dets tilkendegivelser. Den primære livsenergi eller instinkt er en uadskillelig del af mennesket. Således kan det ikke modificeres, elimineres eller undertrykkes. Det ville nødvendigvis eksistere i enhver af dets tilkendegivelser. Dette er forskelligt fra tilkendegivelse af den primære livsenergi, som ikke er en uadskillelig del af mennesket. Derfor, kan tilkendegivelsen (*maDHar*) behandles, elimineres og undertrykkes. For eksempel, med overlevelsesinstinktet (*ghareezat ul-baqaa'*), er en af dets tilkendegivelser egoisme og altruisme. Lignende er den lystige tilbøjelighed imod kvinder en tilkendegivelse af artsinstinktet (*ghareezat un-nau'*), og tilbøjeligheden til moderen er også en tilkendegivelse af artsinstinktet. Således kan artsinstinktet ikke behandles, elimineres eller undertrykkes. Imidlertid, behandlingen af

tilkendegivelser af instinktet er muligt, det er endda muligt at eliminerer og undertrykke dem. For eksempel, tilkendegivelsen af artsinstinktet er den lystige tilbøjelighed til kvinden; og tilbøjeligheden til moderen, tilbøjeligheden til søsteren, og tilbøjeligheden til datteren osv. Således er muligt at behandle de lystige tilbøjeligheder til kvinden ved medlidenhedstendensen hos moderen, idet følsomhed behandler lyster, ligesom altruisme behandler egoisme. Det er ofte at følsomhed til moderen distraherer en væk fra konen, selv ægteskab og seksuelle lyster. Ligeledes er det ofte fundet at den seksuelle lyst fra manden distraherer ham fra medfølelsen til hans mor. Således kan enhver tilkendegivelse af artsinstinktet erstattes af en anden tilkendegivelse, og det er muligt at behandle en tilkendegivelse med en anden af dets (instinktet) tilkendegivelser. Så tilkendegivelser kan behandles, det kan endda undertrykkes og elimineres. Imidlertid, kan instinktet ikke undertrykkes eller elimineres, idet instinktet er en uadskillelig del af mennesket, og forskelligt fra tilkendegivelser (*maDHar*), hvilket ikke er en del af ham.

Som følge deraf tog psykologerne fejl, vedrørende instinkterne, i deres forståelse, deres begrænsning og deres omfang. Sandheden er at instinkterne er begrænset til tre; hvilket er overlevelsesinstinktet, artsinstinktet, religiøsitetstinstinktet. Dette er fordi mennesket er bekymret omkring sin egen overlevelse, således besidder han (ting), frygt, brud på modigheden, være sammen med andre og lignende handlinger, for hans egen overlevelses skyld. Frygt og ejerskab er ikke instinkter. Lignende, er mod eller det at være

sammen med andre heller ikke instinkter. De er snarere tilkendegivelser af et instinkt hvilket er overlevelsesinstinkt. Tilbøjeligheden til en kvinde med begær, tilbøjeligheden til en kvinde med medfølelse, tilbøjeligheden til at redde en druknende person, og tilbøjeligheden til at hjælpe den trængende osv., er ikke alle instinkter; snarere er de tilkendegivelser af et instinkt, hvilket er artsinstinkt, og ikke seksualitetsinstinkt. Det er fordi sex inkluderer både dyr og mennesker. Den naturlige tilbøjelighed hos et menneske er til et menneske, og fra dyr til dyr. Menneskets begærlige tilbøjelighed til et dyr er abnormt og unaturlig, hvilket vil sige at når det opstår, opstår det abnormt og unaturligt. Instinkt er den naturlige tilbøjelighed, så mandens tilbøjelighed til en anden mand er abnorm og unaturlig, og det kan ikke udspille sig naturligt, men snarere abnormt. Således, tilbøjeligheden til en kvinde med begær, tilbøjeligheden til medlidenhed til moderen, og følsomheden imod datteren; er alle tilkendegivelser af artsinstinkt. Imidlertid, den begærlige tilbøjelighed hos mennesket imod et dyr, eller en mand imod en mand er ikke naturlig; snarere er de afvigelser fra instinkt, og er abnorm. Så instinkt er fra arten og ikke fra sex. Det er fortsættelsen af menneske arten og ikke for fortsættelsen af dyre artens skyld. Ligeledes, tilbøjeligheden til at tilbede Allah I, ærbødigheden overfor helte og respekt for stærke mennesker, er alle aspekter af ét instinkt, hvilket er religiøsitetinstinkt (*ghareezat uttadayyun*). Det er fordi mennesket har en medfødt følelse om at overleve og at leve evigt. Så alt hvad der truer denne overlevelse vil mennesket reagere på, med en følelse afhængig af truslens type, såsom

med frygt eller mod, nærighed og gavmildhed, individuelt eller kollektivt. Alt dette er følgelig noget han bemærker. Dette skaber en følelse i ham der driver ham til at handle. Følgelig, alle handlinger fra ham er resulterende fra en følelse af overlevelse. Han har også en følelse overfor overlevelsen af menneskeracen, fordi tilintetgørelsen af mennesket truer hans (personlige) overlevelse. Så alt hvad der truer overlevelsen af hans race, vil han naturligt reagere på det, med en følelse der er afhængig af truslens type. Synet af en smuk dame opildner begæret i ham, og at se moderen, opildner medfølelsen i ham, og at se barnet opildner medlidenheden i ham. Således reagerer han med en følelse der driver ham til at handle. Disse handlinger som opstår i ham, kan muligvis være i harmoni med hinanden eller modstridende. Hans manglende evne til at tilfredsstille hans personlige overlevelse eller overlevelsen af hans race opildner andre følelser i ham; hvilket er underkastelse og overgivelse til hvem end det måtte være – ifølge hans følelser – der fortjener underkastelse og overgivelse. Således beder han ydmygt til Allah I, hylder lederen og respekterer den stærke, ifølge hans naturlige manglende evne. Således, oprindelsen af instinkterne er en følelse af (personlig) overlevelse, fortsættelsen af racen eller den naturlige ufuldkommenhed. Denne følelse resulterede fra handlinger, hvilket er tilkendegivelser af disse naturlige kilder (instinkterne). Disse tilkendegivelser er generelle, og kan tilskrives én af disse tre kilder. Derfor, er instinkterne kun tre.

Imidlertid, mennesket har oprindeligt i ham en livsenergi, hvilket er en medfødt følelse der driver ham til at opnå

tilfredsstillelse. Denne drift danner følelser eller sanseindtryk der kræver tilfredsstillelse. Nogle af disse følelser eller sanseindtryk skal nødvendigvis tilfredsstilles, da manglende tilfredsstillelse ellers ville forårsage menneskets død, dette er fordi de høre til eksistensen af selve (livs) energien. Andre kræver tilfredsstillelse, men ikke som en nødvendighed. Så hvis tilfredsstillelsen ikke forekommer, vil mennesket blive frustreret, men vil forblive i live, fordi de høre til behov frem for eksistensen af (livs) energien. Derfor, er livsenergien opdelt i to dele; den ene del kræver nødvendigvis tilfredsstillelse, hvilket bliver kaldt organiske behov, såsom sult, tørst og det "at træde af på naturens vegne". Den anden del kræver bare tilfredsstillelse, hvilket bliver kaldt instinkter. Og disse er tre: overlevelsesinstinktet (*ghareezat ul-baqaa*), artsinstinktet (*ghareezat un-nau*), og religiøsitetens-instinktet (*ghareezat uttadayyun*).

Dette er sandheden vedrørende instinkterne, og sandheden vedrørende mennesket. Havde de vestlige tænkere fulgt den rationelle metode, gennem at bære sansningen af mennesket og hans handlinger til hjernen, og forklaret denne realitet eller deres sansning af denne realitet ved at bruge tidligere oplysninger, ville de have opdaget sandheden af denne realitet. Imidlertid, deres fastholdelse af den videnskabelige metode, i at betragte mennesket som et materie, og tænke, ved at observere menneskets handlinger er som at observerer materie, førte dem på afveje fra sandheden, og derfor kom de ud med disse fejlagtige resultater omkring instinkterne, og andre områder såsom psykologistudier. Denne fejlagtige

betragtning bruges til hvad der kaldes sociologi og uddannelse. Alle disse er ikke videnskaber og er, generelt set, alle ukorrekte. Fejlene der opstod i Vesten, Amerika og derefter Rusland, med kommunistiske tænkere og med videnskabsmænd indenfor psykologi, sociologi og undervisningsdiscipliner, er grundet deres forsvar af den videnskabelige metode i studeringen af alting, og deres overdrivelse i at vurdere den videnskabelige metode og dets anbringelse på alle emner. Det er hvad der involverede dem i fejl og vildledning og det er hvad der involverer ethvert menneske der adopterer den videnskabelige metode i emnet.

Den videnskabelige metode og den logiske metode

Den videnskabelige metode er en korrekt metode for tænkning og er ikke forkert. Imidlertid, er den kun korrekt indenfor videnskabelige studier. Så den skal begrænses til brugen af videnskabelig undersøgelse, med andre ord, objekter der kan underlægge sig eksperimenter. Dens fejl opstår når den anvendes i andet end de videnskabelige studier, med andre ord, i andet end studier af objekter der kan underlægge sig eksperimenter. Det er forkert og fejlagtigt at anvende den under studier omkring synspunkter vedrørende livet, med andre ord, hvad der kaldes ideologi. Det er også forkert at anvende den på mennesket, samfundet, eller naturen eller studiet af historie, jurisprudence eller undervisning og lignende. Den skal snarere kun begrænses til videnskabelige studier, med andre ord, til studier af objekter som kan underlægge sig eksperimenter.

Fejlen der opstod, i applikationen af den videnskabelige metode på ethvert emne, resulterede fra anbefalingen af den videnskabelige metode som grundlag for ethvert studie. Adopteringen af den som et grundlag for tænkning er hvad der ledte til det grundlag der bygges på, og som er grundlag for ethvert studie. Adopteringen af den som et grundlag for tænkning, er hvad der førte til applikationen på emner hvor denne metode ikke kan anvendes, såsom studier omkring

systemer (af livet), instinkterne, hjernerne, undervisning og lignende. Dette førte til hændelser af afvigelser i den socialistiske idé, i hvad der kaldes psykologi, undervisningsdiscipliner og sociologiske videnskaber. Endvidere, at anbefale at den skal være grundlaget for tænkning, vil ekskludere de fleste discipliner og fakta fra diskussionen, og vil lede til forsvinden af mange discipliner hvilket er emner for studie og indeholdende fakta, selv at deres aktuelle eksistens er håndgribelig sanselig. Det ville også lede til benægtelsen af eksistensen af mange eksisterende ting.

Yderligere, er den videnskabelige metode spekulativ (*DHanni*), og muligheden for fejl i dens konklusioner er en af de grundtræk der skal observeres omkring den. Således kan den ikke tages som grundlag for tænkning. Den videnskabelige metode frembringer et sandsynligt resultat omkring eksistensen af ting, dets natur og dets beskrivelse; mens der er ting hvor resultatet vedrørende deres eksistens skal være nøjagtig og absolut. Således er det ikke korrekt at bruge en spekulativ metode som grundlag for at opnå et absolut resultat. Dette alene er nok for at indse at en spekulativ metode er ugyldig som grundlag for tænkning.

Følgelig, tænkning har kun to metoder, hvilket er den rationelle og den videnskabelige metode. Efter studie og udledning, fremstår der ikke andre metoder. Den videnskabelige metode er ikke god undtagen indenfor felter af kundskab, hvilket relateres til et studie af et objekt der kan undertvinges eksperimenter. Dette er forskelligt for den

rationelle metode, som er god indenfor ethvert emne, og derfor skal den være grundlaget for tænkning. Således gennem den rationelle metode, kan tanker frembringes, og uden den rationelle metode kan nye tanker ikke frembringes. Af den rationelle metode, kan forståelsen af videnskabelige fakta etableres, gennem observationen, eksperimentet og konklusionen. Hermed, gennem den rationelle metode kan den videnskabelige metode i sig selv eksisterer. Gennem den rationelle metode kan logiske fakta opnås; og gennem den, kan historiske fakta opnås og det rigtige og det urigtige i dem kan differentieres; og gennem den, kan kollektive tanker omkring universet, mennesket og livet, og faktaene omkring universet, mennesket og livet etableres. Den rationelle metode giver et absolut resultat omkring eksistensen af objektet. Gennem den, giver den et sandsynligt resultat omkring dets natur og dets beskrivelse, men den giver et absolut resultat omkring dets (objektet) eksistens. Således, er den nøjagtig og absolut med hensyn til dets bedømmelser på eksistensen af ting. Derfor, skal den alene tages som grundlag for studie, altså som den primære metode, i betragtning af at dens resultat er absolut. Derfor, hvis det rationelle resultat var i konflikt med det videnskabelige resultat omkring eksistensen af ting, da skal den rationelle metode absolut adopteres, mens det videnskabelige resultat som modsiger den rationelle metode skal forkastes, fordi det absolutte skal adopteres frem for det sandsynlige.

Derfor, fejlen var adopteringen af den videnskabelige metode som grundlag for tænkning, og at adoptere den som en

forligsmænd i bedømmelser på ting. Denne fejl skal rettes, den rationelle metode skal om nødvendigt være grundlaget for tænkning, og skal gøres til referencen for bedømmelser af ting.

Med hensyn til det logiske studie, er det ikke en metode for tænkning. Det er snarere en tilgang til studiet baseret på den rationelle metode. Det er fordi det logiske studie konstruerer tanker ovenpå andre tanker, sådan at den ender op med sansning, og at opnå gennem denne konstruktion (af tanker), et specifikt resultat. Som for eksempel: Skrivebordet er af træ; ergo alt træ brænder; så resultatet er at skrivebordet brænder. Lignende, havde der været liv i det slagtede får ville det have bevæget sig, men det bevægede sig ikke, så resultatet er at der intet liv er i det slagtede får osv. I det første eksempel er ideen at alt træ brænder, sammenkædet med ideen om at skrivebordet var af træ. Fra denne sammenkædning var resultatet at skrivebordet brænder. I det andet eksempel, er ideen at det slagtede får ikke bevægede sig, sammenkædet med ideen om at liv i det slagtede får for det til at bevæger sig. Resultatet af denne sammenkædning (af ideer) var at det slagtede får ikke lever. Hvis det logiske studie omhandlede emner der rummede tanker der var sammenkædet og var korrekte, vil resultatet være korrekt. Så hvis emnerne var falske, ville resultaterne også være falske. Betingelsen der kræves af logik er at i dets præmisser, skal ethvert emne ende ud i sansning. Således vender det tilbage til den rationelle metode, og sansningen skal være dommer for at opfatte emnet. Derfor er det en forgrening som er baseret på den rationelle metode, og den er modtagelig for forfalskning og fordrejning. I stedet

for at undersøge validiteten af logik ved at refererer til den rationelle metode, er det mere anvendeligt at bruge den rationelle metode til at starte med, og ikke søge tilflugt i den logiske fremgangsmåde.

Det er værd at nævne to spørgsmål. For det første, kræver den videnskabelige metode at du, når du danner et studie, i dig selv eliminerer alle meninger eller overbevisninger du havde før vedrørende det emne du ønsker at studerer, og det er det som gør at studiet fortsætter ifølge den videnskabelige metode. Ifølge dette grundlag, betragter de dette studie som en videnskabelig undersøgelse, og at det sker ifølge den videnskabelige metode. Svaret til det er at meningen er korrekt, men den er ikke videnskabeligt, ej heller er den ifølge den videnskabelige metode. Det er snarere rationelt, og sker ifølge den videnskabelige metode. Det er fordi emnet ikke er relateret til meningen, men til studiet. Det rationelle studie fungerer ved at overfører realiteten af det sansede til hjernen. Mens det videnskabelige studie fungerer gennem eksperiment og observation. Det er hvad der skelner den rationelle fra den videnskabelige metode. Så objektet, hvis en person sansede det vil være dommer for dets eksistens ifølge den rationelle metode. Mens ting, hvis eksperimentet og observationen ikke indikerer dets eksistens, ikke vil blive dømt til at eksisterer. Tag faktummet at træ brænder; det er nok ifølge den rationelle metode at sanse at det brænder.

Imidlertid, ifølge den videnskabelige metode skal (et stykke) træ være genstand for eksperiment og observation for at

bedømme om det brænder. Så eksistensen af tidligere oplysninger er nødvendig i den rationelle metode. Mens den videnskabelige metode skal forlade tidligere oplysninger, skønt det ikke er muligt at tænkning forekommer uden dets eksistens. Hvad angår tidligere meninger og tidligere overbevisninger, mener de hvad han havde af tidligere oplysninger og tidligere bedømmelser. Så emnet med tidligere meninger betyder ikke betragtning af meningen som så, men betyder tidligere bedømmelser. Så kernen i den videnskabelige metode er ikke eksistensen af en tidligere mening eller en tidligere overbevisning, snarere betyder det at tidligere bedømmelser (på studerede ting) er tidligere oplysninger hvorved eksperimentet og observationen er forklaret. Så den vigtige ting i den videnskabelige metode er eksperimentet og observationen, og ikke meningen eller oplysningen.

Hvad angår tidligere mening eller tidligere overbevisning, og deres benyttelse i studie eller ej, og deres intervention i studiet eller ej, nødvendiggør det for sundheden af studiet og korrektheden af studiet at opgive af enhver tidligere mening om emnet. Med andre ord, det kræver opgivelsen af hvad der er i intellektet af meninger og bedømmelser omkring emnet under studiet, så personens indflydelse ikke påvirker studiet eller som har indflydelsen på resultatet af studiet. For eksempel, jeg har en mening om at Frankrig og Tyskland ikke kan forenes under en stat og at de ikke kan danne én nation. Når man diskuterer deres forening om at danne en nation eller stat, er det ukorrekt at disse (tidligere) meninger eksisterer, når man diskuterer deres forening, fordi det underminerer mit

studie samt underminerer mit (konkluderede) resultat. Lignende, har jeg en mening om at oprejsning (*Nahda*) ikke kan eksisterer uden industri, opfindelser og uddannelse. Når man diskuterer oprejsning af mit folk eller min nation, er jeg nød til at opgive denne mening. Ligeledes har jeg en mening om at et atom er den mindste del af materien, og at det ikke kan spaltes. Når man diskuterer spaltningen eller opdelingen af et atom, er jeg nød til at opgive denne mening i mit intellekt. Således skal en person, når han studerer noget som helst, forlade enhver tidligere mening han har omkring emnet, samt omkring de ting han ønsker at studere eller undersøge.

Imidlertid, skal disse meninger som han skal forlade indenfor et studie undersøges. Hvis de var absolutte meninger etableret på et absolut bevis og som ikke er åbent for tvivl, da er det ikke rigtigt at forlade dem, under nogen omstændigheder, hvis emnet han diskutere er spekulativt, og resultatet som det leder til er spekulativt. Det er fordi hvis der er en konflikt mellem det absolutte og det spekulative, skal det absolutte adopteres og det spekulative forkastes. Derfor skal det absolutte dominerer det spekulative. Imidlertid, hvis emnet er absolut og det konkluderede resultat er absolut, er det i dette tilfælde nødvendigt at forlade alle tidligere meninger og overbevisninger. Forladelsen af enhver tidligere mening er nødvendig for sundheden af studiet og for sundheden af resultatet. Imidlertid hvis emnet er spekulativt, er det ikke korrekt, når man studerer det, at forlade de absolutte meninger og den afgørende overbevisning. Imidlertid, skal han forlade enhver spekulativ mening omkring emnet. Der er ingen

forskel med hensyn til dette mellem den rationelle og den videnskabelige metode. Det onde ligger i indblandingen af tidligere meninger i studiet.

Med hensyn til hvad kaldes objektivitet, er det ikke bare at forlade enhver tidligere mening, snarere er det at begrænse diskussionen til emnet, udover bare at forlade enhver tidligere mening. Når du diskuterer analysen af oliven olien, er det ikke korrekt at noget andet emne; ting eller mening trænger ind i dette emne. Når du studerer fremgangsmåderne for industri, er det ikke korrekt for noget andet emne, ting eller en mening blandes med dette emne. Så markeder, profit eller farer bør der ikke tænkes over; eller nogen anden ting der redder statens fremgangsmåde for industri. Når du diskuterer udledning fra en Guddommelig lov (*Hukm shar'i*), er det ikke korrekt at tænke over interesser, skaden eller folks meninger eller nogen anden ting foruden udledelsen af den Guddommelige lov. Således skal intellektet i ethvert emne begrænses til emnet under diskussion. Så objektiviteten er ikke bare ikke-indblandingen af tidligere meninger omkring emnet, men foruden det, at begrænse diskussionen til selve emnet, og fjernelsen af enhver ting fra det, og kun at begrænse intellektet til det diskuterede emne.

Hvad angår det andet spørgsmål, er det logik. Logik sammen med emner relateret til det, er modtagelig for at være bedragende og vildledende, hvilket forårsager stor skade i lovgivning og politik. Det er fordi resultaterne af logik bygger på præmisser. I det hele taget, falskheden ved disse præmisser

og deres sandhed er ikke let at afslører. Altså, falskheden af en af disse præmisser kunne være skjult. Lignende, kunne dets sandhed være baseret på fejlagtige oplysninger, sådan at det leder til fejlagtige resultater. Endvidere, gennem brugen af logik, kunne modstridende resultater blive erhvervet. Som et eksempel: Koranen er Allahs I tale. Allahs I tale/taleevne er evig. Derfor er koranen evig. Det omvendte resultat kommer som følgende: Allahs tale er på det arabiske sprog. Det arabiske sprog er skabt. Derfor er koranen skabt. Logik kan lede til misledende resultater. Som et eksempel: muslimerne er tilbagestående. Enhver tilbagestående er ussel. Derfor er muslimerne usle. Således kan du finde forfærdelige farer forårsaget af logik. Dette kan lede til fejl, vildledning og endda til destruktion. De befolkninger og nationer som tilsluttede sig logik afveg fra at gøre fremskridt i livet. Altså, skønt logik er en forgrening af den rationelle metode, er den uproduktiv og skadelig. Dens fare er destruktiv. Derfor, må den frasiges og beskyttes imod, og folket skal forhindres i at bruge den.

Skønt den logiske forgrening er en af forgreningerne af den rationelle metode, er det en indviklet forgrening, og den er modtagelig for at være bedragerisk og vildledende, og den kan lede til det modsatte af hvad der var tilsigtet at opnå. Endvidere, hvorvidt han behøvede at lære videnskaben af logik eller han var medfødt logisk, leder logik ikke til resultater gennem direkte sansning af realiteten, snarere er det enden af sansningen af realiteten. Derfor er det næsten en tredje metode for tænkning. Eftersom tænkning kun har to metoder, er det bedre at undgå brugen af denne forgrening. Det er

mere sikkert at have tillid til, at validiteten af resultaterne direkte er fra den rationelle metode, fordi det er alene den hvor validiteten af resultaterne garanteres.

Hvad end sagen måtte være, den naturlige metode for tænkning, og den ene som skal være den grundlæggende metode er den rationelle metode. Det er metoden fra koranen og derfor metoden for islam. En hurtig gennemgang af koranen viser at den følger den rationelle metode, hvorvidt det er at etablerer beviser eller i at demonstrerer love (*ahkam*). Se og find hvad koranen siger om beviserne (*borhan*):

”lad derfor mennesket betragte, hvoraf det er skabt”. [TMQ At-Tariq: 5],

”Ser de ikke hvorledes kamelerne er skabt”. [TMQ Al-Ghashiyah: 17],

”Og (også) natten er et tegn for dem: Vi tager dagen af den (som et afflået skind) og se, de befinder sig i mørke”. [TMQ Ya-Sin: 37],

”Allah har ikke antaget Sig nogen søn, og der er ikke nogen gud sammen med Ham. Så ville enhver gud visselig have taget (til sig), hvad han (selv) havde skabt, og nogle af dem ville have

besejret andre (af disse formentlige ´guder´). Allah er fri fra alle (sådanne) mangler og (højt) hævet over, hvad de tilskriver (ham)”. [TMQ Al-Muminun: 91],

”O I mennesker, en lignelse præges (for jer), lyt der til den. Sandelig, de (falske guder), I påkalder ved siden af Allah, kan ikke skabe (så meget som) en flue, selv”. [TMQ Al-Hajj: 73],

”Hvis der i dem [nemlig: himlen og jorden] havde været andre guder end Allah, så ville begge visselig være gået til grunde”. [TMQ Al-Anbiya: 22]; blandt andre vers.

Alle disse vers påbyder brugen af sansning for at overføre realiteten således et korrekt resultat opnås. Du finder også i koranen hvad den siger med hensyn til love (*aHkam*),

”Jeres mødre er forbudt for (at gifte)”. [TMQ An-Nisa: 23],

”Forbud for jer er dødt kød”. [TMQ Al-Ma'idah: 3],

”Det er forskrevet jer at kæmpe, selv om I hader det”. [TMQ Al-Baqarah: 216],

”Derfor skal den, som er vidne til denne måned (ramadan), faste i den.” [Al- Baqarah: 185],

”Og spørg dem til råds i ledelsen”. [TMQ Al-Imran: 159],

”O I som erkender, opfyld jeres pagter”. [TMQ Al-Ma'idah: 1],

”(Dette er) en erklæring fra Allah og Hans Sendebud til Afgudsdyrkerne, som I havde forjættet, (at islam skulle sejre), og at (Allah og Hans Sendebud) er fri for enhver anklage, (idet denne forjættelse er opfyldt)”. [TMQ At-Tauba: 1],

”Men Allah har tilladt handel, men forbudt rente.” [TMQ Al-Baqarah: 275],

”Kæmp da for Allahs sag – du vil kun være ansvarlig for dig selv.” [TMQ An-Nisa: 84],

”Bliv ved med at opildne de som erkender til kamp”. [TMQ: Al-Anfal: 65],

”Gift jer med kvinder, som behager jer: 2, 3 eller 4”. [TMQ An-Nisa: 3],

”Hvis de så ammer for jer, så giv dem deres belønning”. [TMQ At-Talaq: 6],

sammen med andre vers.

Alle disse vers giver håndgribelige love for håndgribelige begivenheder. Forståelsen af disse vers, om end de er relateret til lov (bedømmelse), eller hændelsen relateret til det, er opnået gennem den rationelle metode, med andre ord, at tænke på det og deres anbringelse er gennem den rationelle metode, og gennem den direkte fremgangsmåde frem for den logiske fremgangsmåde. Hvad der betvivlende havde kommet af den logiske fremgangsmåde som da Allah I sagde:

”Hvis der var, i himlende og på jorden, andre guder foruden Allah, ville de visselig være gået til grunde”. [TMQ Al-Anbiya: 22]

,den kom også direkte fremgangsmåde. Den kom ikke gennem præmisser, snarere kom den gennem befalingen af tænkning, ved at overføre sansningen direkte til hjernen, og ikke gennem præmissernes vej linket sammen.

Derfor er den rationelle metode den eneste som folk skal adopterer, og den direkte fremgangsmåde er sikreste at følge. Dette er for at bevare sundheden i tænkning, og at resultatet af tænkning er tættere på korrektheden i spekulative emner, og absolut og afgørende i hvad der er absolut. Det er fordi hele emnet er relateret til tænkning, hvilket er det mest dyrebare hos mennesket og i livet, og måden for livets adfærd afhænger af den. Derfor, beskyttelse skal gives til den gennem beskyttelsen af metoden for tænkning.

Tænkning, hvorvidt det er forståelsen af fakta, forståelse af begivenheder eller forståelsen af tekster, med andre ord – hvorvidt det er opfattelse eller forståelse – er, grundet den fortsatte fornyelse og diverse forskellige typer, udsat for fejltagelse og afvigelse. Derfor, det er ikke nok at studerer tænkningensmetoden, men at studere tænkning åbent, ved diverse forhold, begivenheder og ting. Således, er det nødvendigt at studerer tænkning i hvad der er gyldigt at tænke på, og hvad der er ugyldigt at tænke på. Det er nødvendigt at studerer tænkning vedrørende universet, mennesket og livet; tænkning vedrørende midlerne, dets formål og hensigt, foruden andre forhold relateret til tænkning. Endvidere, er det nødvendigt at studerer tænkning relateret til forståelsen af tale hvilket modtages gennem hørelse, og talen som er modtaget gennem læsning, med andre ord at studerer tænkning i forståelsen af tekster.

Områder der er egnet og uegnet for intellektets grænser

Med hensyn til studiet om områder der egner sig for tænkning om områder der ikke egner sig (selvom det er selvindlysende) er et stort problem, og mange mennesker selv tænkere, har fejlet i dette spørgsmål. Hvad angår det selvindlysende, er det fordi definitionen af intellektet (*'aql*) (eller forståelsen af meningen af intellektet) på en absolut måde, forudsætter intuitivt at tænkning kun fungerer indenfor den sanselige realitet eller det som har en realitet. Det er ugyldigt for den at udspille sig undtagen ved den opfattede realitet. Det er fordi tænkingsprocessen er overførslen af realiteten, ved hjælp af sanserne, til hjernen. Hvis der ikke var en sanset realitet, ville tænkingsprocessen ikke forekomme. Fraværet af sansningen af realiteten ophæver muligheden for tænkning. Studiet af dette emne er et stort problem fordi mange tænkere diskuterede i andet end realiteten. Alle de græske filosoffer gjorde ikke andet end at studere det som ikke havde nogen realitet. Lignende, studierne af uddannelses videnskabsmænd som opdelte hjernen er også studier i andet end den sansede realitet. Ligeledes, studier fortaget af mange muslimske *'ulemaa* om Allah I attributter, paradiset's karakterer, helvede og engle er studie hvori intet sanses. Tænkning indenfor andet end realiteten eller i hvilket der ikke kan sanses, dominerer

generelt folks adoptering af disse tanker, og deres tænkning i mange emner. Følgelig, studiet af hvad der er gyldigt og ugyldigt at tænke på er det store problem. Trods dette, og trods tilstedeværelsen af mange forhold, som er ære og absolut overbevist om en *'Aqeedah* (verdensanskuelse) og i hvilket det ikke er gyldigt at tænke indenfor, definitionen af intellektet, kræver at hvad der ikke er en realitet (og som sanserne ikke kan falde på) er ikke et gyldigt emne for tænkning, ej heller at overveje processen som opstår med hensyn til dem som en rationel proces. Så for eksempel meningen om "det første intellekt" og "det andet intellekt", er kun fantasier og antagelser, da de ikke er en realitet som sanserne falder på eller som sanserne kan falde på. Det er fantasien der antager dem, anbringer teoretiske antagelser og konkluderede resultater. Så det er ikke en rationel proces, og fantasi er ikke tænkning. Heller ikke engang alle antagelser, inklusiv antagelserne for matematik, er tænkning eller en rationel proces. Følgelig, kan det siges at alle de græske filosofier ikke er tanker; og at den rationelle proces ikke fremkommer i dem. Således er de ugyldige at overveje som et resultat af tænkning, fordi tænkning ikke forekommer i dem, ej heller gjorde den rationelle proces. De er kun fantasier og antagelser.

De sagde også at hjernen er delt i sektioner, og hver sektion indeholder en type af viden. Dette er ligeledes intet andet end fantasi og antagelse, idet de ikke er nogen realitet, fordi realiteten af den opfattede hjerne ikke er delt; ej heller falder sansningen på det. Det er fordi når hjernen fungerer,

(udførelsen af den rationelle proces) er det ikke muligt at sansningen falder på det. Således, synet om at det delte, udover at være modstridende med realiteten, er ikke et udfald af en rationel proces; det er kun fantasi og antagelse.

Synet at Allah I har attributterne af *Qudrah* (magt), og attributter om at være *Qadir* (magtfuld); og at *Qudrah* har en præeksistens relation og et tilfældigt frivilligt forhold; og etablerer rationelle beviser omkring Allah I attributter, er alle disse ikke tanker. Det er selv hvis skyggen af rationel studie og rationel bevis var placeret på dem. De er heller ikke resultater af tænkning, forbi ingen rationel proces opstod vedrørende dem, idet mandens sansning ikke faldt på dem.

Den rationelle proces, tænkning, kan ikke forekomme undtagen ved (eksistensen af) en realitet hvorpå menneskets sanser falder. Imidlertid, der er forhold og ting der har en realitet, men som mennesket ikke sanser realiteten af, ej heller kan det overføres af sanserne, men dets spor falder under menneskets sanser, og kan blive overført til hjernen af sansning. I disse typer af forhold, kan den rationelle proces finde sted, med andre ord, tænkning kan finde sted vedrørende det, men det er tænkning i dets eksistens og ikke i dets natur. Det er fordi hvad der er overført til hjernen af sansernes virkemidler er dets spor, og dets spor indikere kun dets eksistens, og indikere ikke dets natur. For eksempel, hvis en flyvemaskine (fløj) var meget højt oppe til den udstrækning at det blottede øje ikke kan se den, men at øret hørte dets lyd, da kan mennesket på dets lyd sanser denne flyvemaskine.

Denne lyd er beviset på eksistensen af ting, med andre ord eksistensen af flyvemaskinen, men det indikere ikke naturen af denne flyvemaskine. Lyden som er hørt kommende oppefra er en lyd fra en eksisterende ting, og fra genkendelsen af dets sansning, er det sluttet at det er en lyd og en flyvemaskine. Den rationelle proces udspillede sig her i eksistensen af flyvemaskinen, med andre ord tænkning udspillede sig i eksistensen af flyvemaskinen, og en bedømmelse var udstedt omkring dets eksistens, skønt sanserne ikke faldt på den, men snarere på dets spor. Med andre ord, sanserne faldt på en ting (lyden) der indikerer flyvemaskinen, så intellektet bedømte dets eksistens fra eksistensen af dets spor. Det er sandt at lyden fra en Mirage (flyvemaskine) kan distingveres fra lyden af en Phantom, og at bedømmelsen kan blive givet omkring dets type, ligesom bedømmelsen om at det er en flyvemaskine, kan blive identificeret fra lydens type. Imidlertid, afsløringen om at det er en Mirage eller en Phantom kom udelukkende fra identificeringen af lyden. Lignende, bedømmelsen om det er en flyvemaskine eller ej, kom fra identificeringen af lyden. Imidlertid er denne bedømmelse ikke på dets natur, snarere på typen af denne eksistens (flyvemaskinen) gennem identificeringen af dets spor. Imidlertid, dette er en tanke, uanset hvad, fordi processen (for tænkning) virkelig udspillede sig i den, med andre ord, tænkning opstod i den fordi sansningen overførte dets spor. Det er ukorrekt at sige at denne bedømmelse på eksistensen af flyvemaskinen er forventelig. Det er fordi spørgsmålet er muligheden for eksistensen af tænkning i hvad mennesket sanser af dets spor men ikke dets essens. Imidlertid, hvis bedømmelsen af lyden

som værende en lyd fra en flyvemaskine sandsynligvis er spekulativ, bedømmelsen på eksistensen af noget, fra hvor lyden kom, er det en absolut bedømmelse. Resultaterne af den rationelle metode, kan være spekulativ og kan være absolut, i henhold til sansningen båret til hjernen, og oplysningerne hvorved denne realitet er forklaret.

At tænke omkring hvad sanserne ikke falder på er kun opnået gennem hvad sanserne falder på af dets spor, fordi sporet af ting er en del af dets eksistens. Således, tingen hvis spor er sanset har også dets eksistens sanset. Derfor, tænkning er i det gyldigt, og det er gyldigt at tænke i dets eksistens absolut, og at tænke indenfor alting sanserne indikerer af det og skelner fra det fra dets type. Ud over det kan tænkning ikke fungerer i det, og det er ikke tanker. For eksempel, sanserne falder på forhold der er kendetegn af ting og ikke en spor til det, så disse kendetegn er brugt som et middel til bedømmelser på emner og på ting. For eksempel, Amerika adopterer konceptet om frihed, hvilket betyder at det ikke er en kolonialistisk stat, fordi kolonialisme er undertvingelse af folket, en sag som modstrider konceptet om frihed. Denne præmis – Amerikas adoption af konceptet frihed – er ikke en af Amerikas spor udenfor dets grænser, men det er en af dets kendetegn. Faktummet at ting beskrives med det og det kendetegn betyder ikke at dette kendetegn er dets spor, derfor kan tænkning ikke udspille sig i det, for det er et kendetegn som sanserne bærer til hjernen til bedømmelser på alle handlinger. Det er snarere et kendetegn af sagen og ikke en af dets spor; derfor er det ikke muligt at lave en bedømmelse ved at bruge

det som et præmis til handlinger. Det er fordi handlingerne ikke forekommer fra mennesket grundet det som er beskrevet ved et bestemt kendetegn, snarere handlinger forekommer grundet forskellige betragtninger og mange varierende kendetegn. Et andet eksempel: faktummet at Islam er en mægtig (*'izzah*) deen (levemåde), betyder ikke at mennesket er mægtigt (*azeez*), fordi mægtig (*'izzah*) i sig selv ikke er en deen, men en af dets tanker. Endvidere, når mennesket omfavner en deen betyder det ikke at han engagerer sig selv i den. Således er mægtig (*'izzah*) ikke et af sporene af Deen'en (levemåden), men snarere en af dets kendetegn. Engagementet til deen'en er heller ikke en af dets spor, snarere er det en af dets egenskaber. Så tænkning kan ikke udspille sig i den. Det er snarere kun en slags antagelse, og ikke tænkning. Således, hvor tænkning kan udspille sig i er sporene af ting og ikke dets egenskab. Det er fordi sporet kan overføres (til hjernen) gennem sansning. Imidlertid, egenskaben af ting, som ikke er sanset (håndgribelig), skønt egenskaben kan overføres, udspiller tænkningen sig i det og ikke i sporet af ting. Derfor, brugen af egenskaberne af ting, som et middel til at bedømme på dets spor eller til at bedømme på det, repræsenterer ikke den rationelle proces, så tænkning kan ikke udspille sig i den. Med andre ord, antagelser er ikke gyldig som et middel i bedømmelser, fordi sanserne ikke falder på dem. Det er sandt at sanserne falder på nogle antagelser, brugt som et præmis for logik; men i det tilfælde, er det ikke antagelser, snarere er det fakta. Antagelse er kun antagelse og ikke sansning; heller ikke en antagelse resulterende fra sansning. Det er derfor fejl

opstod når man betragtede antagelser og fantasier som tanker.

Det bliver måske hævdet at begrænse tænkning til alt hvad sanserne falder på, vil betyde at begrænse tænkning til håndgribelige ting. Dette ville, på samme måde, betyde at den videnskabelige metode er grundlaget for tænkning, fordi den ikke tror på andet end håndgribelige ting. Så hvor har den rationelle metode gået? Svaret til dette er at den videnskabelige metode nødvendiggør undertvingelsen af håndgribelige ting til eksperimenter og observation og den er ikke tilfreds med kun sansning. Derfor, faktummet at tænkningen ikke fungerer uden håndgribelige ting, inkluderer at håndgribelige ting underkaster sig eksperimenter og observation, og de håndgribelige ting her er nok at sanserne kan falde på dem, med andre ord, opfatte dem. Dette gør ikke den videnskabelige metode grundlaget for tænkning, snarere en korrekt proces for tænkning, fordi den fastsætter at ting sanses og derudover fastsætter emnet til eksperimenter og observation. Mens den rationelle metode kun fastsætter hvad der er begrænset til det håndgribelige. Grundlaget i definitionen af intellektet er ikke tilstedeværelsen af tidligere oplysninger. Det er snarere den opfattede realitet, mens de tidligere oplysninger er en betingelse for at have tænkning omkring opfattede ting, i modsat fald vil det forblive sansning. Således er grundlaget for tænkning det der forekommer vedrørende den opfattede realitet, og ikke i en ting som er formodet, eller hvor dets eksistens var forestillet. Derfor, når det er angivet at det første menneske havde tanker i en sådan

og sådan form, kan det ikke anses for tænkning, fordi det første menneske ikke er en sanset realitet. Snarere er det nuværende menneske en realitet. Så det nuværende menneske er adopteret og studeret for at vide hvorledes hans tænkning fungerer. Når det er konkluderet som et resultat af studie er det anvendt på menneskeheden. Det er fordi det er den samme race og som ikke varierer, eller den samme type som ikke varierer, alting der er etableret på en hvilke som helst af disse individer anvendes til dets race eller type, fordi det er den samme race og den samme type. Det er ligesom en jord partikel eller en bestemt jord. Alt der er konkluderet med hensyn til denne jord partikel gennem sansning anvendes på alle dets sorter og alle dets typer, om end det var tilstedeværende eller fraværende, og selvom tænkning var udført i det eller ej. Hvad der er vigtigt er at ting hvor tænkning opstår, er i sig selv en sanset realitet eller dets spor er sanset. Der er ingen tænkning i noget som helst i det eller dets spor ikke er sanset.

Således skal det være klart at hvad der udstedes af bedømmelser, og hvad der er adopteret af oplysninger, fra andet end realiteten, eller fra en realitet hvis eksistens er formodet eller forestillet, ikke er tanker på nogen måde, med andre ord, intellektet anses ikke for at have produceret det. Det er fordi intellektet ikke fungerer uden realiteten eller dets spor være sanset. På samme måde forekommer tænkning ikke undtagen på realiteten eller på sporet af realiteten, og den virker absolut ikke i andet udover det. Derfor, mange af de såkaldte tanker, om end de er nedskrevet i bøger eller verbalt

diskuteret, anses ikke for at være et produkt af intellektet, ej heller opstod tænkning i dem, så følgelig er de ikke tanker.

Til dette punkt kan *al-mughayyabat* (fra *al-ghayb*, hvad der er hemmeligt og uset) blive diskuteret, om end de er *mughayyabat* (uset) fra den der tænker eller fra det sansede. Er hjernens aktivitet i det *mughayyabat* (usete) anset for tænkning, og følgelig er det som er blevet sagt omkring *mughayyabat* anset som værende tanker? Svaret til dette er at *mughayyabat* fra tænkeren er ikke anset som uset, snarere anses det som tilstedeværende (bevidnet). Det er fordi overførslen af sansningen betyder overførslen gennem ethvert menneske, og ikke overførslen af ham selv kun. Mekka og den hellige moske; når en person tænker på dem, eller en af dem, når han ikke har set eller sanset dem, indikerer ikke at han tænker på ting der ikke er sanset, snarere tænker han på det sansede (ting). Det er fordi de sansede ting ikke er det som han sanser, snarere er det tings natur der er sanseligt. Hvad der er skjult fra tænkeren af det sansede ting, tænkende i dem anses for tænkning, og aktiviteten af hjernen i dem er også tænkning. Derfor, historie er anset som tanker, selv hvis det er nedskrevet eller snakket omkring efter tusinder af år. Alle de gamle oplysninger er også tanker, og hjernens aktivitet relateret til dem er tænkning, selv om det foregik efter tusinder af år. Nyheder transmitteret gennem telegrammer er tanker, og hjernens aktivitet vedrørende dem er tænkning, selv hvis de kom fra fjertliggende steder.

Så hvad der er skjult/fraværende for tænkere er ikke fra *mughayyabat*, snarere er det fra de sanset ting, fordi det ikke er en betingelse at sansningen sker gennem tænkere, idet den kan være båret til ham, hvor han kunne have hørt om det, læst det, eller fået det læst til ham. Sagen er at viden ikke kan være tanker undtagen resulterende fra en sanset realitet. Således den sansede realitet eller realiteten hvor sporene er sanset, er de eneste to som er tanker, og hjernens engagement vedrørende dem er tænkning. Alt andet end dem er ikke tanker, ej heller er hjernens engagement vedrørende dem anset for tænkning.

Mughayyabat (det usete) fra sansningen er dem der kaldes *mughayyabat* og de er spørgsmålet i emnet. Svaret omkring *mughayyabat* afkræver deres undersøgelse. Hvis de var overført eller rapporteret fra en absolut betroede kilde, og som i sig selv var bevist at eksisterer gennem absolutte beviser da er de anset for at være tanker, og hjernens engagement i dem er en rationel proces, med andre ord det er tænkning. Det er fordi sikkerheden af eksistensen, i den som overførte fra beretteren er blevet bevist gennem sansning og gennem absolutte tanker. Sandfærdigheden ved hans tale er også bevist gennem sansning og gennem absolutte tanker. Altså, er de anset, i oprindelse, for at komme fra en kilde som er sanset eller som har dets spor sanset. Desuden, er eksistensen af selve kilden blevet bevist, sammen med dets sandfærdighed, gennem den absolutte tanke. Således er det anset som tanker, og hjernens engagement angående det er anset for tænkning, hvad enten rapporteringen var bevist med det absolutte bevis

eller det sandsynlige bevis. Det er fordi sikkerhed kun er fastsat i dets eksistens og i dets sandfærdighed, for at det kan anses for en tanke. Sikkerhed er ikke, imidlertid, fastsat i at bevise tale, snarere korrektheden af talen er fastsat, selv hvis det var højst sandsynligt (*ghalabat uDHann*). Følgelig, *mughayyabat* som udsprang fra den hvis eksistens og vis sandfærdighed var bevist gennem det absolutte bevis, er anset for tanker, og hjernens engagement vedrørende dem er anset for tænkning, det er hvis de var autentisk bevist af have udsprunget fra ham, hvad enten denne oprindelse var autentificeret gennem sikkerhed eller gennem hvad der er højst sandsynligt (*ghalabat uDHann*).

Imidlertid, hvis det oprindende (fra den hvis eksistens og vis sandfærdighed var bevist med absolutthed) var absolut bevist, og således var absolut fastslået og dets mening også var absolut, da skal det resolut betros, og selv tvivl om det er ugyldigt. Imidlertid, vis dets oprindelse ikke var absolut bevist; men snarere var bevist gennem hvad der er højst sandsynligt (*ghalabat uDHann*), da er det tilladt at det bliver betroet, på en tvivlsom måde. Imidlertid, er de begge anset for tanker, og hjernens engagement i dem er anset for tænkning. Derfor, muslimernes syn på hvad der var rapporteret om *mughayyabat*, om end de kom fra isolerede *ahadeeth* (*ahadeeth al-aahad*) accepteret indenfor udledning, eller de kom fra den ærefulde Koran, er alle anset som tanker, og hjernens engagement vedrørende dem anses for tænkning.

Hvad angår det som kom fra det, vis eksistens ikke er absolut bevist, og dets sandfærdighed ej heller er absolut bevist; er ikke tanker og ej heller er hjernens engagement vedrørende dem anset for tænkning. De er snarere en slags fantasi og antagelse, og således er det tåbelig snak.

Derfor, er *mughayyabat* ikke anset som tanker, ej heller er hjernens engagement vedrørende dem anset for tænkning, med mindre de begge var absolut bevist. Dette er det eneste anliggende hvor *mughayyabat* er anset for tanker, og hvor hjernens engagement vedrørende dem er anset for tænkning. Der er fordi, med hensyn til deres oprindelse, de er afhængig af det som er sanset. De er anset for at være udsprunget fra den som sansede dem, eller rapporteret af ham fra Den vis eksistens og vis sandfærdighed begge er absolut bevist. Ud over dette anliggende, er *mughayyabat* ikke anset for tanker, og ej heller hjernens engagement vedrørende dem er anset for tænkning, fordi de ikke er fra ting som er sanset (*maHsoosat*). Det er fordi tænkning er hjernens engagement vedrørende de sansede ting (*maHsoosat*) eller dem hvis spor er sanset. Tanker er resultatet af denne (hjernens) engagement, og det er ikke bæredygtigt undtagen i de sansede ting (*maHsoosat*) eller dem vis spor er sanset.

Tænkning vedrørende mennesket, livet og universet

Med hensyn til studiet af universet, mennesket og livet, er det ikke et studie af naturen (*Tabee'ah*). Det er fordi naturen er bredere end universet, mennesket og livet. Det er heller ikke et studie af verdenen, fordi verden er alt andet end Allah I, således inkluderer det engle, *shayateen* (sataner) og naturen. Derfor når vi siger at vi studerer universet, mennesket og livet, mener vi ikke naturen, eller verden, men vi mener kun disse tre. Det er fordi mennesket lever i universet, så han skal kende til mennesket, universet og livet. Således, han er ikke interesseret i studiet af naturen, idet dets studie ikke ville være nok for ham fra studiet af hans race, hans liv og universet som han lever i. Han er heller ikke interesseret i et studie andet end det, såsom engle og *shayateen*, for deres studie repræsenterer ikke et problem for ham. For mennesket føler gennem ham selv at han eksisterer, og han føler livet i ham og han sanser universet hvori han lever. Så fra det øjeblik han starter med at skelne forholdene og tingene, begynder han at spørge hvorvidt en ting eksisterer før hans eksistens, eksistensen af hans mor og far, og dem før dem indtil den ældste bedstefar. Han spørger også omkring hans liv som eksisterer i ham og i andre mennesker, og hvis alting eksisterer før det eller ej. Han spørger ligeledes omkring det univers som han ser med hensyn til jorden og solen, og hvad han hører om med hensyn til planeter; eksisterer noget som helst før dem eller ej. Med

andre ord, er disse evige (*azali*), var de eksisterede sådan for evigt? Eller eksisterer noget evigt før dem? Når han spørger, eksisterer noget efter disse tre (universet, mennesket og livet) eller ej? Med andre ord, er de permanente (*abadi*), og fortsætter som dette uden at forsvinde eller ej? Disse spørgsmål eller rundspørgen kom hyppigt til hans intellekt. Jo mere han vokser, jo mere vil disse spørgsmål trænge sig på, således danner det et stort problem for ham som han bestræber sig på at løse. Denne rundspørge eller spørgsmål er et studie af realiteten, med andre ord overførslen af en realitet til hjernen gennem virkemidlerne af sanserne, sådan fortsætter han med at sanse denne realitet. Imidlertid, oplysningerne han har, er ikke tilstrækkelige for at løse den største knude. Imidlertid, vokser han, og oplysningerne han har, tiltager, så han forsøger hyppigt at forstå denne realitet gennem de oplysninger han har. Hvis han formår at forklare denne realitet på en absolut måde, ville han ikke repetere sådanne spørgsmål, for da ville han have løst den største knude. Men hvis han ikke kunne forklare denne realitet på en absolut måde, ville han fortsætte sin rundspørgen. Han løser det måske foreløbigt, men spørgsmålene vender igen tilbage til ham, og således ville han vide at han ikke havde løst det. Således vil han fortsætte, på en naturlig måde, serien af spørgsmål til han når til et svar som hans natur anerkender, med andre ord til at svaret stemmer overens med hans livsenergi, altså stemmer overens med hans følelser (*'aatifah*). Til det punkt føler han sig sikker på at han har løst den største knude, på en absolut måde, og spørgsmålene vil stoppe med at komme til ham. Hvis denne største knude ikke var løst, ville

spørgsmålene blive ved med at komme til ham, en efter en, og vil fortsætte med at pirre ham. Den største knude vil fortsætte med ham, og han vil fortsætte på et stadie af tumult, og på et stadie af bekymring omkring hans fremtid, indtil han erhverver sig en løsning, hvorvidt den er korrekt eller ej, men så længe han finder ro i den.

Dette er tænkning vedrørende universet, mennesket og livet. Det er en naturlig og uundgåelig tænkning. Den eksisterer i ethvert menneske, fordi hans eksistens kræver eksistensen af denne tænkning. Det er fordi hans sansning af disse tre ting er konstant, og denne sansning driver ham til at opnå denne tanke. Derfor, tænkning omkring universet, mennesket og livet er en uadskillelig del af menneskets eksistens. Det er fordi sansning af disse tre ting, hvilket er uundgåeligt, kræver de oplysninger som han har, og som er relateret til denne sansning; for eller ville forsøge at opnå disse oplysninger fra andre; eller også ville han anvende løsninger fra andre. Så, gennem hans personlige motivation prøver han ihærdigt at løse dette problem. Derfor, løsningen til denne største knude der forfølger mennesket kontinuerligt, for ham til at søge denne løsning. Imidlertid, trods folks uundgåelige udspørgen, og deres tilsagn uundgåeligt er mangfoldigt og successive prøver for at opnå svaret, altså at opnå løsningen til den største knude, er forskellig i reaktionen til denne forfølgelse. Nogle undgår disse spørgsmål. Mens andre fortsætter med at søge svaret til dem. Imidlertid, når de er unge, under modenhedsalderen, modtager de svarene på deres spørgsmål fra deres forældre. De er født uden disse spørgsmål. Imidlertid,

når de starter med at skelne ting omkring dem, starter disse spørgsmål at komme til dem så deres forældre påtager sig selv at besvare disse spørgsmål. På grund af børns tillid til forældrene eller i dem som tager sig af dem, afstår de til svarene i en form for underkastelse og føler tilfredsstillelse med denne underkastelse, fordi det er underkastelse til dem som de har tillid til. Når de når modenhedsalderen vil den overvældende majoritet forblive ved grænsen af de svar de modtog. For majoriteten af dem, vil disse spørgsmål komme tilbage, på grund af den manglende tillid de har, til de svar de modtog da de var yngre. Så de undersøger på ny hvad de modtog af løsninger til denne store knude og prøver at løse det gennem dem selv.

At tænke på at løse den største knude, altså at tænke på universet, mennesket og livet, er uundgåeligt for ethvert menneske. Imidlertid, enkelte løser det gennem dem selv, og enkelte andre modtager løsningen (fra andre). Så snart det er løst, vor om alting er, denne løsning, hvorvidt mennesket opnår det gennem ham selv eller han modtager det fra andre, og hvis det stemmer overens med den medfødte natur (*fiTrah*), og han føler fred og ro med det, da vil han være tilfreds med det og vil føle glæden af roen. Imidlertid, hvis det ikke stemmer overens med den medfødte natur, da vil han ikke føle fred og ro ved den; og spørgsmålene vil fortsætte med at forfølge og forstyrre ham, selv hvis han ikke ytrede det på nogen måde. Derfor er det nødvendigt at tænke på løsningen til menneskets største problem/kompleks, på en sådan måde

hvor løsningen stemmer overens med den medfødte natur (*fiTrah*).

Det er rigtigt nok at tænke på at løse den største knude er naturligt og uundgåeligt. Imidlertid, denne tænkning kan i sig selv være korrekt eller være nyttesløs eller det kunne være at tænkning omkring hvordan man undgå tænkning. Dog er det tænkning ifølge den rationelle metode. Dem der kendetegner universet, mennesket og livet som materie, og begynder at studerer materien, undviger fra at tænke på mennesket, universet og livet for at opnå at tænke over materien. At tænke omkring materie for at flygte fra den naturlige og uundgåelige tænkning, fører dem til absurditet i tænkning. Eftersom materie underkaster sig laboratorium, mens mennesket, universet og livet ikke underkaster sig laboratorium. Spørgsmålene der opstår nødvendiggør den rationelle tænkning, og de skrifter til den videnskabelige tænkning. Derfor, er det umuligt at opnår den rigtige løsning, hvorfor de kommer frem til den forkerte løsning. Derfor, løser de den største knude, men med en forkert løsning der ikke stemmer overens med (menneskets) natur (*fiTrah*). Følgelig, denne løsning forbliver en løsning til individer og ikke en løsning til mennesker eller en nation. Altså, menneskene eller nationen forbliver uden at den største knude er løst på en måde der stemmer overens med deres natur (*fiTrah*), og spørgsmålene fortsætter med at forfølge mange individer som accepterer denne løsning.

Dem som betragter denne største knude som individualistisk (som sekularismens tilhængere), og tænker at dette ikke vedrører menneskene som mennesker, eller nationen som en nation, og at det ikke har noget gøre med levebrødsforhold (levemåde), undgår at løse den største knude, og er ikke opmærksomme på individerne, folket og ej heller til nationen. Derfor, vil den største knude fortsætte med at forfølge individerne og samfundene, og således lever menneskene i en stat af falsk ro som løsning til denne største knude. Det er fordi, den faktisk forblev uden en løsning, og den følelsesmæssige eller instinktive forvirring forblev dominerende over individerne, menneskene, og nationen.

I virkeligheden, spørgsmålet om at løse den største knude har to aspekter: Det første er det rationelle aspekt, altså det som hører til intellektet, med andre ord, selve tænkningen. Det andet er relateret til drivkraften (livsenergien), med andre ord, det som er relateret til det som kræver tilfredsstillelse. Så tænkning skal fastlægge tilfredsstillelsen af drivkraften. Tilfredsstillelsen af drivkraften skal være et resultat af tænkning, med andre ord, det skal resultere fra overførslen af realiteten gennem virkemidlerne af sanserne til hjernen. Hvis tilfredsstillelsen kom som et resultat af fantasier eller antagelser, eller fra andet end den sansede realitet, vil ro ikke forekomme, og løsningen vil ikke eksisterer. Hvis tænkning resulterede i hvad der ikke bringer tilfredsstillelse, med andre ord, med hvad der ikke stemmer overens med den medfødte natur (*fiTrah*), da ville det kun være antagelser eller sansning.

Således ville det ikke lede til en løsning som sjælen føler fred og ro med, og vil ikke medføre tilfredsstillelse.

For at løsningen til den største knude er korrekt, skal den være et resultat af tænkning ifølge den rationelle metode, som skal tilfredsstille drivkraften, og den skal være absolut så den ikke giver rum til at spørgsmålene vender tilbage. Derfor, den korrekte løsning eksisterer og ligeledes eksisterer den permanente ro fra denne løsning. Det er derfor at en af de vigtigste typer af tænkning relateret til universet, mennesket og livet. Med andre ord, at tænke omkring løsningen til den største knude, på en måde der stemmer overens med den medfødte natur (*fiTrah*), altså gennem tilfredsstillelsen af drivkraften der er afgørende for at forhindre tilbagevendelsen af disse spørgsmål.

I virkeligheden forsøget at tilfredsstille drivkraften kræver tilfredsstillelse, og kan lede til løsningen af den største knude. Det er fordi følelsen af manglende evne og manglende kraft der hjælper ham, kan lede mennesket til at løse den største knude, og dikterer svarene til spørgsmålene. Imidlertid, denne tilgang producerer ikke et trygt resultat, og ville ikke resulterer i koncentration (af svaret) hvis det stod alene. Religøsitetsinstinktet kunne starte i hjernen med fantasier og antagelser som ikke har noget link til sandheden. Hvis det tilfredsstillede drivkraften, kan det ske gennem en abnorm måde, som helliggørelsen af præster. Det er derfor at drivkraften ikke skal overlades til at løse den største knude og besvare spørgsmålene. Snarere, skal der være tænkning

angående mennesket, universet og livet, for besvarelsen af disse spørgsmål.

Imidlertid, skal dette svar (løsningen) stemmer overens med den medfødte natur (*fiTrah*). Med andre ord, drivkraften skal tilfredsstillende, og det skal være på en absolut måde der ingen tvivl har. Hvis denne løsning var erhvervet gennem tænkning, og den medfødte natur stemmer overens med det, da ville det være en løsning der overbeviser intellektet og fylder hjertet med tryghed.

Tænkningen vedrørende livet og levestandarden

Hvad angår tænkning vedrørende levebrød, er det fordi tilfredsstillende af drivkraftens, altså, de organiske behov, såsom mad, og tilfredsstillende af instinkterne, såsom, ejerskab, påkræves af mennesket for at frembringe tænkning omkring levebrød (*al-a'ysh*), altså er det en naturlig og uundgåelig tænkning. Imidlertid, hvis tænkningen omkring levebrød kun var afgrænset til levebrød, da ville det ikke være nok for menneskets oprejning og lyksalighed, med andre ord, for at opnå den permanente tryghed. Så for at mennesket oprejser sig, og for at opnå lyksalighed, altså den vedvarende tryghed/ro, skal han bygge hans tænkning omkring levebrød på basis af hans tænkning omkring hans syn på livet. Han er et

menneske der lever i universet; hans levebrød i dette univers betyder hans liv i universet. Derfor, hans tænkning i levebrød skal være baseret på hans syn på dette jordiske liv som han lever. Hvis ikke hans tænkning omkring levebrød er baseret på hans syn på dette jordiske liv, vil hans tænkning forblive degraderet, snæver og primitiv. Altså ville han ikke nyde oprejsning, og ej heller opnå den permanente tryghed. Derfor, at tænke omkring universet, mennesket og livet skal være på basis af tænkning omkring levebrød. Det er sandt at mennesket tænker omkring levebrød i forhold til kravet om tilfredsstillelse, om end han har et syn på universet, mennesket og livet eller ej, men denne tænkning forbliver primitiv, ustabil og fortsætter ikke i en stigende retning indtil den bygger på tænkning omkring mennesket, universet og livet, med andre ord, indtil den bygger på hans syn på livet. Derfor, er spørgsmålet ikke hvilke af disse to typer af tænkning der kommer først, da det er velkendt at tænkning omkring levebrød, går forud før enhver anden type af tænkning. Snarere, er spørgsmålet højden af tænkning vedrørende levebrød; hvor i hvilke der er permanent tryghed. Derfor, tænkning omkring levebrød skal bygges på synet på livet.

Det er sandt at tænke omkring levebrød hæver sig fra (niveauet af) at tænke omkring ens egen levebrød, til at tænke på ens familie og stamme. Den hæver sig også fra at tænke omkring ens families levebrød, til at tænke omkring ens folks levebrød. Den hæver sig også fra at tænke omkring ens folks levebrød, til at tænke omkring ens nations (*ummah*) levebrød. Den hæver sig, tillige, fra at tænke omkring ens nations

levebrød, til at tænke på menneskehedens levebrød. Denne højnelse, skønt den eksisterer i menneskets medfødte natur, hvis den er forladt alene uden at have et grundlag den kan bygges på, kunne den være begrænset til at tænke på ens egen levebrød, uden nogen anden bekymring herom, undtagen det er forbundet til ens egen levebrød. Således ville det overgå det at tænke på hans families og stammes levebrød. Eller den kunne overgå det og forblive med at tænke omkring hans folks og nations levebrød. Dog forbliver tænkning omkring hans egen levebrød, så egoismen forbliver dominerende i ham, og hans adfærd forbliver tydeligt degraderet eller er et af aspekterne af hans liv. Den overskrider ikke det som oprejsning eller den permanente tryghed/ro. Derfor, hvis tænkning omkring levebrød forbliver således, i sin naturlige tilstand, uden at være bygget på et syn på livet, er det ikke passende for at fortsætte eller at forblive, fordi det ikke leder til oprejsning, og ej heller til den permanente tryghed, den kommer nærmere som en barriere mellem mennesket og den vedvarende tryghed. De primitive levende, eller de degraderes folks liv, er det bedste bevis for dette.

At tænke omkring levebrød betyder ikke at tænke omkring tilfredsstillelsen af drivkraften øjeblikkeligt eller hvordan det kunne udarte sig, ej heller tilfredsstillelsen af sig selv eller familie alene, eller folk og nationen alene. For han er en mand der lever i universet, derfor skal tænkning omkring levebrød være kontinuerligt, og på det højeste mulige niveau, og det skal være for levebrødet for mennesket som et menneske, med det som menneskehedens overlevelsesinstinkt kræver. Dette er

ikke muligt gennem andet end at gøre tænkning omkring levebrød som basis for et specifikt syn på livet. For hvis det forblev sådanne, ville det forblive med at være primitivt og det ville fortsætte med at være karakteriseret som degraderet.

Imidlertid, hvad enten at tænke på levebrød var baseret på synet på livet eller ej, er den vigtigste ting som den skal have, nemlig, ansvarsbevist tænkning, hvor formålet af den og formålet fra levebrød er rettet mod. Den vigtigste ting som skal iagttages i tænkning er ansvarligheden overfor andre, hvilket vil sige ansvarlighed for dem, hvis ubeskadige medfødte natur (*fiTrah*) nødvendiggør ansvarlighed overfor, og for dem hvis beskyttelse kræves ansvarlighed for. Altså familieoverhovedet som faderen er ligesom konen og barnet, og overhovedet af stammen som chefen er ligesom ethvert medlem af stammen. Enhver af dem, faderen, konen, barnet, chefen og ethvert medlem af stammen, skal sigte på målet om at tænke omkring levebrødet og også selve målet af levebrød, og må iagttage ansvarligheden overfor andre. Således, ansvarsbevist tænkning omkring levebrød skal være kendetegnet for tænkning omkring levebrød, så det bliver (oprigtigt) tænkning omkring levebrød. Det er fordi uansvarlig tænkning, hvad angår levebrød, ikke er mere end instinktive forgodtbefindende der eksisterer hos dyr vedrørende tilfredsstillelsen af drivkraften. Dette sømmer sig ikke for mennesket, ikke engang gyldigt at forblive tænkning af mennesket.

At fastsætte at tænkning omkring levebrød skulle være ansvarsbevist tænkning er det mindste af de betingelser du skulle opfylde. Det er fordi, trods det, er det ikke nok for at genererer oprejsning, ej heller er det nok for at opnå permanent tryghed, men det er det mindste der skal gøres for at rejse menneskets status over dyrenes, og for at gøre tænkning omkring mennesket som har en hjerne distingveret med evnen til at sammenkoble oplysninger (*rabT*), og som ikke kun er et dyr som ikke kræver andet end tilfredsstillelsen af drivkraften.

At tænke omkring levebrød er hvad der danner livet for individet, og danner livet for familien og stammen. Det er hvad der danner livet for mennesker, og danner livet for nationen. Ud over det, danner det livet for menneskeheden, på en bestemt måde. Med andre ord, den sætter den i en form som en abe eller en gris, og gør den enten som guld eller tin, altså, den formår at gøre til et liv af ære, velstand og permanent tryghed, eller gør det til et liv med lidelser, sorg og jagten efter et stykke brød. Et hurtigt kig på kapitalistens tænkning omkring levebrød, og den specifikke måde hvorpå det danner liv for hele menneskeheden, viser hvorledes denne manér for livet for hele menneskeheden resulterede i lidelser, sorg og som får mennesket til at bruge hele hans liv på at løbe efter et stykke brød. Den viser hvordan den bygger forhold mellem mennesker, forhold med permanent strid, hvilket er forholdet til brødet mellem dig og mig; enten spiser jeg det eller også gør du. Så striden vil fortsætte mellem os indtil en af os opnår brødet og forhindre den anden. Eller en af os bliver givet det

som knap nok for ham til at overleve, for at opnå hvad der er tilbage af efterladenskaber af brødet for den anden og for at forøge hans beløb. Når en kigger på denne dannelse som kapitalister fortager, viser det hvordan det jordiske liv blev et sted med lidelser og sorg, og et sted med permanente stridigheder mellem mennesker; trods det faktum at kapitalistens tænkning vedrørende levebrød var bygget på en komplet ide omkring universet, mennesket og livet, altså med et specifikt syn på livet. På trods af alt dette, formået den at oprejse befolkninger og nationer der fortsatte med denne tænkning omkring levebrød. Men alligevel forudsagde den lidelser til disse befolkninger og nationer og ulykke til hele menneskeheden. Det er denne type af tænkning vedrørende levebrød, der skaber ideen om kolonialisme og udnyttelse. Det er en tænkning som tilbød nogle individer retten til at leve på et niveau, der gjorde det muligt for dem at opnå underhold, hvilket kom til dem på en bakke af guld, fremført af tjenestefolk, med andre ord af slaver. Imidlertid på samme tid, var andre individer endda frataget for at være tjenestefolk eller slaver til deres sønner af deres egen familier, stammer eller nationer, hvor de kan nyde det der er til overs. I det rige Amerika; og England – som drømmer om herredømme; og Frankrig – som drømmer om magt og pragt, eksisterer der mange eksempler på dette liv. Dette er tillige med hvad ideen om kolonialisme og udnyttelse har frembragt for Europas og Amerikas slaveri og manipulation. Alt dette var fordi tænkning vedrørende levebrød ikke var ansvarlig, med andre ord det var en tænkning der ingen ansvarsbevidsthed viste overfor andre. Det var snarere manglen på sand ansvarsbevidsthed. Selv om

ansvarsbevidstheden omkring familie, stammen, folket eller nationen optrådte i den, er den i sandhed aldeles uden ansvarlighed, fordi den ikke sikrer andet end tilfredsstillelsen.

Skønt den socialistiske idé skabte ansvarlighed vedrørende levebrød, en ansvarlighed omkring de fattige og arbejderne; fejlede den at stå oprejst hele livet og den afveg med tiden, indtil den kun blev et navn eller en skygge. Den startede gradvist at svigte ansvarligheden overfor andre, og startede, i virkeligheden, at tænke omkring levebrød på en måde der ikke er forskellig for kapitalistens tænkning, i dets manglende ansvarlighed overfor andre. Den blev, i dens realitet, en nationalist mere end en menneskelig idé.

Derfor, skønt tænkning omkring levebrød i verden, er bygget på et syn på livet, i Amerika, Europa og Rusland, hvilket alle er stater der former liv i verden, er tænkning vedrørende levebrød som er tilstedet i verden, faktisk anset aldeles uden ansvarlighed overfor andre. Personen kan måske forstå at manglen på ansvarlighed overfor andre i at tænke omkring levebrød kan eksisterer naturligt i en degraderet person, men personen kan ikke forstå hvorledes slaveriet af andre og deres udnyttelse for at tilfredsstille behovene af en selv kan erstatte ansvarligheden for dem. Derfor, selv om tilkendegivelser af oprejsning og fremskridt er tilstedet i verden i dag, er fraværet af tænkning vedrørende levebrødet af folket (i særdeleshed de stærke som er kapable i at opnå levebrød) hvilket viser ansvarlighed overfor andre, gør den vågne forstandige person bevist om at verden er degraderet og ikke ophøjet i dets

tænkning vedrørende levebrød, og den er også ustabil frem for stabil. Fortsættelsen af denne type af tænkning vedrørende levebrød, som er aldeles uden ansvarlighed overfor andre, er anset skadelig for lives gang og en kilde for menneskets lidelser. Derfor, er det nødvendigt at tilintetgøre denne tænkning, og arbejde for at udskifte den med en tænkning vedrørende levebrød hvori ansvarligheden overfor andre er en uadskillelig del af den.

Det er rigtigt nok at brødet er forholdet mellem mennesket og et andet menneske. Det er også sandt at tænke i levebrød er tænkning i at opnå dette brød for at tilfredsstille drivkraften der driver mennesket i at finde tilfredsstillelsen. Imidlertid, i stedet for forholdet til brødet mellem et menneske og et andet menneske værende, enten spiser jeg det eller også spiser du det, lad dette forhold til brødet være, du spiser det og ikke jeg. Således, jeg opnår brødet og bispiser dig med det og du opnår brødet og bispiser mig med det, og ikke skændes med dig for at tage det og du ikke skændes med mig for at tage det. Med andre ord, lad dette forhold være af altruisme og ikke egoisme. Så du bliver glad ved at give og ikke ved at udnytte, og jeg vil også blive glad ved at give og ikke ved at udnytte. Hvor fortræffeligt er den arabiske poet ikke da han sagde:

Taraahu idha ma ataitahu mutahallilan

Kaa'nnaka tu'teeh illadhi anta saai'luh

Når du kommer til ham, ser du ham juble,

Som om du giver ham det som du selv beder (ham om)

Dette betyder, at skønt mennesket er glad for at modtage (fra andre), som svar på overlevelsesinstinktet, når han modtager, bliver han glad for at give, ligesom han bliver glad for at modtage. Dette er også svaret på overlevelsesinstinktet, hvilket er tilkendegivelsen (*maDHar*) af gavmildhed og donation, hvilket er lig andre tilkendegivelser (*maDHar*) som ejerskab og at modtage. Det er fordi de begge to er fra tilkendegivelsen af overlevelsesinstinktet.

Således, spørgsmålet er ikke at tænke omkring levebrødet; snarere er det at tænke omkring andre. Det er fordi tænkning omkring levebrød er tænkning omkring tilfredsstillelsen drivkraften af mennesket som tænker, så den skal være i harmoni med tilfredsstillelsen således for at være en korrekt tænkning. Spørgsmålet er snarere det, at der skal være ansvarlighed overfor andre i denne tænkning, og ikke være tænkning omkring at tilfredsstille andre. Altså tænker han ikke omkring levebrød for at tilfredsstille drivkraften hos andre, snarere når han tænker på en ansvarsbevist måde, altså når hans tænkning er karakteriseret med ansvarlighed overfor andre tilfredsstiller han tilkendegivelsen af gavmildhed; i stedet for at tilfredsstille tilkendegivelsen (*maDHar*) af ejerskab og han tilfredsstiller tilkendegivelsen af ro, i stedet for at tilfredsstille tilkendegivelsen af frygten. I begge tilfælde tilfredsstiller han drivkraften i ham gennem tilfredsstillelsen af overlevelsesinstinktet. Imidlertid vælger han at tilfredsstille den oprejsende tilkendegivelse over den degraderede tilkendegivelse. Dette er emnet i at gøre tænkning omkring

levebrød en ansvarlig tænkning. Således, ansvarligheden overfor andre i at tænke omkring levebrød er hvad der frembringer oprejst og behagelig tænkning.

Tænkning vedrørende kendsgerninger

Med hensyn til tænkning omkring kendsgerninger (*Haqai'q*) er det ikke anderledes end at tænke omkring noget andet, fordi kendsgerninger (*Haqeeqah*) er tanker (*al-fikr*) der stemmer overens med realiteten (*al-waqi'*). Imidlertid, siden kendsgerninger har stor vigtighed, i særdeleshed de ikke-materielle kendsgerninger, er det nødvendig at fremlægge denne type af tænkning, som værende forskellig fra tænkning omkring noget andet end den. At tænke omkring kendsgerninger er at gøre bedømmelser der er udstedt fuldstændig i overensstemmelse med realiteten, der har været overført til hjernen ved hjælp af sansning. Denne applikation er hvad der gør det hvilket er indikeret gennem kendsgernings tanke. Dette er tilfældet hvis kendsgerningerne stemmer overens med den med fødte natur (*fiTrah*) på en naturlig måde. Som et eksempel: Et samfund består af mennesker med permanente forhold. Dette er dets realitet. Altså når bedømmelse er fortaget på samfundet, for at vide hvad det er, er alle bedømmelserne på samfundet gjort ifølge den rationelle metode, og enhver af dem er en tanke. Imidlertid, faktummet at denne tanke er sand eller ej er resulterende fra,

om enten denne tanke i sandhed er forenelig med realiteten eller ej. Således, dem der siger at et samfund er en samling af individer, så gruppen som værende individer, og at et samfund ikke kan blive til undtagen der var en gruppe af individer. Denne realitet var overført til deres hjerne ved hjælp af sanserne, og de forklarede det gennem tidligere oplysninger, og således udstedte de deres bedømmelse, at et samfund er en samling af individer. Denne bedømmelse er en tanke. Imidlertid, dens overensstemmelse eller uoverensstemmelse med realiteten er hvad der indikerer om det er sandt eller ej. Når man anbringer det på realiteten, er det værd at bemærke at gruppen på et skib, uanset deres antal, ikke udgør et samfund, snarere ville de være en gruppe, skønt de er en samling individer. Mens gruppen der lever i en landsby, uanset deres antal, udgør et samfund. Hvad der gør landsbyen til et samfund og hvad der forhindrer skibet i at være et samfund, er kun tilstedeværelsen af permanente forhold mellem befolkningen i landsbyen, og fraværet af de permanente forhold mellem passagererne på skibet. Derfor hvad der udgør et samfund er forholdet mellem folk og ikke en forsamling af mennesker. Således, bliver det tydeligt at denne definition, skønt det er en tanke, ikke er sand. Dette betyder at ikke alle tanker er sande. Snarere skal denne tanke stemme overens med realiteten på hvilket bedømmelsen er udstedt.

Et andet eksempel er at den kristne religion er en tanke. Hvilket er korrekt. Forstanden overførte at faderen, sønnen og Helligånden er en. Så de tre er en og den ene er tre. Solen har lyset, varmen og kroppen af solen; alle disse er en og de er tre.

Lignende, Gud er faderen, sønnen og Helligånden. Overbevisningen om Gud, stemmer overens med den medfødte natur (*fiTrah*), altså med religiøsitetens instinkt, så det er en tanke. Imidlertid, dets overensstemmelse med realiteten eller ej er hvad der indikerer om det er sandt eller ej. Når man anvender det på realiteten, er det værd at bemærke at tre ikke er en, og ej heller er den ene tre. For tre er tre og en er en. Vedrørende solen; er det et faktum at den har lys og varme, men dette indikerer ikke at den er tre. Det er snarere en, hvilket er solen, mens lyset er et af dets karakteristika og ikke andet. Ligeledes er varmen et af dets karakteristika og ikke en tredje ting. Faktummet at denne tanke stemmer overens med den medfødte natur (*fiTrah*) har derfor ingen værdi. Dette er fordi religiøsitetens instinkt kræver tilfredsstillelse, og denne tilfredsstillelse kan udspille sig enten forkert, abnormt eller korrekt. Beviset for det faktum at Gud er en og ikke tre, sker gennem intellektet og ikke gennem den medfødte natur, selv om det er en betingelse at denne rationelle tænkning skal stemme overens med den medfødte natur. Følgelig, denne tanke stemmer ikke overens med realiteten af Gud, og derfor er den ikke sand. Som følge heraf er den kristne religion ikke sand.

Et andet eksempel er faktummet om at materie udvikler sig af sig selv, og gennem dette, udspiller skabelsen og begyndelsen sig. At dette er en tanke er korrekt. For realiteten var overført ved at materien udvikler sig fra et stadie til et andet gennem faste (natur) love. Gennem denne forvandling begynder nye ting som ikke eksisterede før, således skulle dette være

skabelse og begyndelse. Imidlertid, overensstemmelsen med realiteten af dette er hvad der indikerer om det er sandt eller ej. Når man anbringer dette på realiteten er det værd at bemærke at denne materie ikke udvikler ting fra intet, snarere fra eksisterende ting. Ligeledes, er (natur) lovene fastlagt over materien, så det ikke kan løsrive sig fra disse. Så dets handling er ikke skabelse, og ej heller en skaber. Således stemmer denne tanke ikke overens med realiteten af skaberen, og ej heller på realiteten af skabelsen, altså er det ikke sandt.

Således alle tanker der eksisterer i verden, og som kommer til at eksisterer, og faktummet at de er tanker, betyder nødvendigvis ikke at de er kendsgerninger. Snarere skal tanker stemme overens med realiteten for at være sandt. For at vide om en tanke er sand eller ej, er det nødvendigt at anbringe denne tanke på realiteten hvilket den indikerer. Hvis den stemmer overens med den, er den sand, og hvis ikke, er den falsk. Således, at tænke omkring kendsgerninger betyder ikke kun anvendelsen af den rationelle proces; det betyder snarere at anvende den rationelle proces og dertil applikationen af tanken der resulterede fra den rationelle proces på realiteten som den indikerer. Hvis den stemmer overens med den, er den sand, og hvis ikke, er den falsk. Det er ukorrekt at sige, at der er ting hvor det er umuligt at kende deres overensstemmelsen med realiteten, fordi de ikke er opfattet. Det er fordi betingelsen for tænkning er sansningen af realiteten. Så alt hvad der ikke har en realitet som kan sanses er ikke tanker, og kan følgelig ikke være sandt. Allah I for eksempel er ikke en tanke, snarere er Han I en sandhed. For sansning har overført

Hans I spor, hvilket er ting skabt fra intet, til hjernen ved hjælp af sanserne. Dette forsagede vores bedømmelse på Hans I eksistens. Så eksistensen af Allah I er sand. Hvad angår essensen af Allah I, falder dette ikke under det sansede, og derfor kan vi ikke bedømme på det. Således hvilke som helst kendsgerninger som er konkluderet, eller kunne blive konkluderet gennem intellektet skal have sanserne til at falde på dem. Derfor, skal sanserne falde på kendsgerninger, og tænkning omkring det skal udspille sig gennem intellektet.

Altså tænkning omkring kendsgerninger er applikationen af tanken på realiteten som den indikerer. Og hvis den stemmer overens med den, er den sandt, og hvis ikke, er den falsk. At tænke omkring kendsgerninger er nødvendig for mennesker, hvad enten det er individer, folket eller nationen, og specielt for dem som har påtaget sig ansvarlighed, ligegyldigt om hvor lille den nu måtte være. Dette er fordi tanker ofte er årsagen til fejl eller vildledning. Således, er det forkert at adopterer hvilke som helst tanker som en sandhed; snarere skal det kun tages som tanker. Derefter anbringes det på realiteten som det indikerer. Og hvis det stemmer overens med den, vil den være sandt; i modsat fald ville den være falsk, skønt den stadig er en tanke. Altså at tænke omkring kendsgerninger – hvad enten den var rigtig fra begyndelsen – såsom at anvende den rationelle proces til at opnå tanken, derefter anbringelsen af denne tanke på realiteten indtil den stemmer overens med den, eller at tænke omkring kendsgerninger – ikke fra begyndelsen men snarere gennem adoptering af de nuværende tanker – og søgen efter kendsgerninger; såsom at

anvende nuværende tanker på realiteten, for at opnå kendsgerninger.

Til dette punkt, er det nødvendig at drage opmærksomheden hen på to spørgsmål. Den ene er fordrejningen der forekommer ved kendsgerningerne. Og den anden er fordrejningen der forhindrer en fra at opnå kendsgerningerne. Vedrørende fordrejningen der forekommer i kendsgerningerne, forekommer de grundet ligheden der eksisterer mellem kendsgerninger og tanker. Denne lighed anvendes som et middel for at tilintetgøre kendsgerningerne. Den kunne også forekomme ved at bruge et faktum for at tilintetgøre et andet faktum, eller ved at opføre tvivl i det ene af faktaene, påstående at det ikke er et faktum, eller at det var et faktum under bestemte omstændigheder, men at omstændighederne ændre sig sideløbende med andre fremgangs-måder. For eksempel, kendsgerningen om at jøderne er fjender af muslimerne er sandt, og kendsgerningen at jøderne er fjender af folket i det såkaldte Palæstina er sandt. Disse er lignende eller integrerede fakta. Imidlertid, fordrejningen af kendsgerninger af fjendskabet mellem jøder og det Palæstinensiske folk er fremtrædende, og er værd at bemærke. Således var denne lighed brugt som et middel for at tilintetgøre sandheden om fjendskabet mellem jøder og muslimer. Ligeledes, kendsgerningen om at frihed er til stede i Amerika er en sandhed, og tanken om at kapitalister (kapitalhaverne) udpeger Amerikas præsidenter er ligeledes en sandhed. Disse er to lignende tanker, med hensyn til at en hver af dem indikere Amerikas realitet. Imidlertid, sandheden om

frihed var brugt som et middel for at tilintetgøre kendsgerningen om, at det er kapitalisterne der udpeger Amerikas præsidenter. Altså var denne sandhed tilintetgjort, og det blev velkendt at den som vinder Amerikas præsidentskab, er den som har den største popularitet. Et andet eksempel er at England bekæmper et forenet Europa, og dette er en kendsgerning, og at England vil styrke sig selv med et forenet Europa er en kendsgerning. Således var den anden kendsgerning brugt som middel for at tilintetgøre den første kendsgerning. Således trådte England ind i EF (EU). Et yderligere eksempel er kendsgerningen om at Islam er en usporlig kraft en kendsgerning, men tvivl var rejst i denne kendsgerning indtil en mening kom med besyv om at dette ikke er en kendsgerning, eller at det var en kendsgerning ved Islams begyndelse, og i og med tiden ændre sig kan den ikke længere være en sandhed. På denne måde er kendsgerninger fordrejet, så enten er de tilintetgjort gennem andre kendsgerninger eller også er tvivl rejst ved disse kendsgerninger. Dette var hvad Vesten var velbevandret i at gøre, med hensyn til kendsgerninger der var til stede hos muslimerne.

Når det gælder fordrejninger der vender folk væk fra kendsgerninger, er dette realiseret enten gennem at genererer handlinger, eller at skabe tanker der vender dem væk fra kendsgerninger. Faktummet at ummah (den islamiske nation) ikke oprejses sig undtagen gennem tanker er en kendsgerning. Imidlertid, for at vende muslimerne væk fra tanken, var fysiske aktiviteter såsom demonstrationer, strike, optøjer og

revolutioner opfordret for at vende folk væk fra tanken, og for at holde dem beskæftiget med handlinger. Så faktummet at ummah ikke kan oprejsse sig undtagen gennem tanken er forsvundet, og erstattet med konceptet om at ummah kun kan oprejsse sig gennem revolution. Ligeså, for at vende muslimerne væk fra kendsgerningen af oprejsning, var andre tanker genereret, såsom at oprejsning kan ske gennem moral, eller at oprejsning kan være gennem tilbedelse og at oprejsning kan være gennem økonomi, blandt andre lignende tanker. På denne måde forekommer fordrejninger for at vende folk væk fra at opnå kendsgerninger.

Derfor er det nødvendig at være forsigtig med hensyn til fordrejninger. Det er ligeledes nødvendig at holde fast i kendsgerninger, og at holde godt fast på dem. Det er nødvendigt at være dyb i tanken og oprigtig i tænkningen for at opnå kendsgerningerne. Den mest farlige ting der forårsager manglen på at opnå kendsgerninger er negligeringen af kendsgerninger fra historien, specielt grundlæggende kendsgerninger i den. Det er fordi historie har faste fakta der ikke ændre sig. Den har også meninger der kom til grundet omstændigheder. Meningerne der resulterede fra omstændigheder er ikke kendsgerninger, de er snarere begivenheder, så de bør ikke benyttes, ej heller bør de anvende i andet end deres omstændigheder. Imidlertid, i realiteten var historien imødeset fuldstændigt, historiens kendsgerninger var negligeret og ingen forskel var gjort mellem kendsgerninger og begivenheder, derfor var kendsgerninger ikke beskyttet. Et eksempel er faktummet om

at Vesten indtog den østlige kyst, i særdeleshed kysterne ved Egypten og ash-Sham for at invaderer den Islamiske stat en kendsgerning. Imidlertid vestens sejr over muslimerne er en historisk begivenhed og ikke en kendsgerning. Så begivenhederne var blandet med kendsgerninger og kendsgerninger var negligeret, indtil faktummet, at der fra middelhavets østlige kyst var en åbning hvorfra fjenden trængte ind i de islamiske lande, var glemt. Et andet eksempel er kendsgerningen om at arabisk nationalisme var det som svækkede eksistensen af den Osmanniske stat, og kendsgerningen om at muslimerne kæmpede mod vesten som Osmanniske muslimer, og ikke bare som muslimer, er en kendsgerning. Imidlertid, (europæernes) besejring over Osmannerne i Europa, altså deres sejr i den første verdenskrig er en af historiens begivenheder, men synet på krigens historie mellem Osmannerne og Europæerne, og historien omkring den første verdenskrig blev gjort til en. Også kendsgerningerne fra disse krige var negligeret, altså kendsgerningerne fra historien var negligeret. Således var kendsgerninger blandet med begivenhederne og kendsgerninger var negligeret, indtil det blev glemt at arabisk nationalisme var grunden til den Osmanniske besejring i Europa og i den første verdenskrig. Således var kendsgerningerne fra alle historiens begivenheder negligeret, så de var ikke anvendt, skønt de er de mest dyrebare ting for mennesket og de højeste typer af tanker.

Derfor at tænke omkring kendsgerninger, enten ved at slutte dem, eller ved at karakterisere dem fra dem som ikke er

kendsgerninger eller ved at holde fast ved dem og drage nytte af dem er frugtbar tænkning, og en tænkning som har enorm effekt i livet for individer, folkeslag og nationer. Hvad ville værdien være af tænkning hvis den ikke foretages i forhold til handlinger, hvis kendsgerningerne ikke blev holdt fast om og hvis ingen differentiering blev gjort mellem kendsgerningen og andet end kendsgerningen?

Imidlertid, kendsgerninger er absolutte (*qat'i*) anliggender, de er faste og ændre sig ikke og de er absolutte og nøjagtige. De er ikke påvirket af forskellige omstændigheder og ændring af forhold. Det er sandt at tanker ikke skal være afsondret fra dets omstændigheder og forholdene der omgiver den, og ingen generel sammenligning kan foretages med den. Imidlertid, dette er kun hvis tanken ikke var sand / eller en kendsgerning. Hvis den var sand er det ikke korrekt, at anse i den, omstændighederne og forholdene uanset hvor meget de er ændret og afvigende. Snarere skal den tages som den er, uden hensyn til omstændighederne og forholdene.

Det er især derfor at kendsgerninger ikke er udledt gennem den videnskabelige metode som en sandsynlig metode. De er snarere taget gennem den rationelle metode og det absolutte. Det er fordi kendsgerninger hører til eksistensen og ikke til naturen eller dets karakteristika. Eftersom overensstemmelsen af tanker med realiteten som den indikerer, skal være absolut for at være en kendsgerning. Derfor skal der være tænkning omkring kendsgerninger og der skal holdes godt fast på dem.

Tænkning vedrørende fremgangsmåder

Hvad angår tænkning omkring fremgangsmåder, er det tænkning vedrørende ikke-permanente aspekter af måden hvor handlingen foretages. Typen af handlinger fastslår fremgangsmåden. Derfor, fremgangsmåderne ændrer sig i henhold til ændringerne af handlingens type. Det er sandt at fremgangsmåder kan se ens ud, og at fremgangsmåden kan anvendes i mange handlinger. Imidlertid, når man tænker på fremgangsmåder, er det nødvendig at tænke på typen af handling som fremgangsmåden er rettet mod at foretage, selv hvis fremgangsmåden der ens ud, og selv hvis den velkendte fremgangsmåde er god at anvende i denne nye handling. Der skal være tænkning omkring typen af handling når man tænker omkring fremgangsmåden der kræves af den, ligegyldigt om der er ligheder i fremgangsmåderne og ligegyldigt om hvorvidt de (allerede) er fremgangsmåder som er gode at anvende til denne handling. Det er fordi ligheder kan føre en væk fra den effektive fremgangsmåde, og eftersom der (allerede) er en fremgangsmåde der kan gavne handlingen, kan den forhindre udførelsen af handlingen. Som et eksempel, propagandaens fremgangsmåde for en tanke er lig fremgangsmåden af at kalde til den. Begge fremgangsmåder afhænger af at præsentere tanken til folket. Imidlertid, kan denne lighed vildlede da'wah bæreren, og vildlede den der er fortaler for reklamerende idéer. Hvis reklamerende

fremgangsmåder var brugt i fremgangsmåden for da'wah ville den fejle på lang sigt. Lignede, hvis fremgangsmåden for da'wah var brugt i reklamer ville reklamerne fejle. Fremgangsmåden for da'wah er afhængig af at forklare sandheder som de er, mens reklamens fremgangsmåde er afhængig af at glorificerer ideen. Selv om begge af dem nødvendiggør god præsentation. Et andet eksempel er fremgangsmåden for at udpege en regent i det demokratiske system, hvilket er at lade folket vælge deres regent. Denne fremgangsmåde er til for at udnævne en regent i det islamiske system, ved at folket udvælger regenten. Imidlertid, når det er tiltænkt at adopterer en fremgangsmåde for at udvælge en kalif for muslimerne, skal der tænkes over realiteten af styre systemet i islam, hvilket er udnævnelsen af en permanent regent og ikke en regent for en bestemt tidsperiode. Derfor er det nødvendigt at tænke omkring typen af styre i islam, når man indføre en fremgangsmåde for at udpege en kalif. Derfor, for eksempel, vælger ummah rådet (*Majlis ul-ummah*) de egnede nominerede til khilafah posten, og ekskluderer alle andre fra nomineringen. Dette gør at folket kun vælger hvem iblandt disse der er nomineret. Senere hen, bliver hele befolkningen anmodet om at give lydighedsløfte (*bai'h*) til den som flertallet af muslimer accepterede, som en kalif for muslimerne. Det er sandt at udvælgelsen af en kalif er en metode frem for en fremgangsmåde. Imidlertid måden hvorpå lydighedsløftet er givet er en fremgangsmåde. Derfor, er det ikke nok at fremgangsmåden er brugbar i den nye handling som den var brugbar ved tidligere handlinger. Snarere, for at tage stilling om at anvende denne fremgangsmåde, er det

nødvendig at tænke over handlingen samtidig med at tænke over fremgangsmåden. Det er nødvendigt at tænke over typen af handling når man tænker over adopteringen af fremgangsmåden.

Fremgangsmåden (*usloob*) er en specifik måde at varetage handlingen på. Det er ikke en permanent måde. Dette er forskelligt for metoden (*Tareeqah*), hvilket er et permanent aspekt for handlingens varetagelse. Metoden ændrer sig eller afviger aldrig, og den behøver ikke en kreativ (*mubdi'ah*) mentalitet for at varetage den. Det er fordi den er absolut (*yaqeeni*) eller dens oprindelse er absolut (*yaqeeni*). Imidlertid kan fremgangsmåden fejle ved udførelsen af handlingen, den kan ændre sig og har derfor brug for en kreativ (*mubdi'ah*) mentalitet. Det er derfor at tænkning indenfor fremgangsmåder er af et højere niveau end tænkning indenfor metoder. Metoden kan konkluderes gennem et kreativt intellekt, så vel som gennem et normalt intellekt. Imidlertid, det at finde ud af fremgangsmåden, nødvendiggør et kreativt eller genialt intellekt, dog kan dets anbringelse ske gennem et normalt intellekt.

Det er ikke nødvendigt at metoden er udledt gennem et kreativt intellekt, men det er nødvendigt at fremgangsmåden er dannet gennem et kreativt eller genialt intellekt, om end han er uddannet eller ej. Dette er fordi udledningen ikke er relateret til kundskaber eller oplysninger, snarere er det relateret til den intellektuelle proces iværksat for at opnå det. Det er derfor der er forskel mellem mennesker i at løse

problemer, idet de løser dem via fremgangsmåder. Nogen prøver måske at løse et problem, men finder ud af at det er for svært at løse, hvilket gør at han forlader det, eller også erklære han sig ude af stand til at løse det. Imidlertid, hvis den som har en "problemløsermentalitet" prøver at løse et problem, og han finder det svært, ændre han blot fremgangsmåden som han bruger, eller også prøver han mange fremgangsmåder. Hvis, trods brugen af mange fremgangsmåder, det stadig var svært at løse, ville han ikke forlade det; han ville ikke erklære hans manglende evne ej heller hans fortvivelse i at løse det. Snarere er han tålmodig med det, og efterlader det et stykke tid, altså lader det ligge i noget tid som de siger; da repeter tænkning omkring løsningen, gang på gang indtil han løser det. Derfor, den som har en "problemløsermentalitet" har intet problem med det som ingen løsning har. Snarere, har ethvert problem en løsning. Baggrunden for dette er, at han stoler på hans evner i at finde fremgangsmåder der løser det svære problem. Således, tænkning omkring fremgangsmåder er et de karakteristika ved de kreative eller geniale intellekter; for løsningen af problemet er afhængig af tænkningen omkring fremgangsmåderne.

Tænkning vedrørende midler

Når det gælder tænkning i midler (*wasā'il*) er det partner med det at tænke omkring fremgangsmåder, og det er

sammenligneligt med den. Det er tænkning omkring materielle redskaber der er brugt for at foretage handlinger. Hvis tænkning omkring fremgangsmåder er det som løser problemer, vil disse fremgangsmåder være af ingen værdi, hvis midlerne (*wasā'il*) som er brugt ikke kan opnå løsningen. Selvom forståelsen af midlerne var et resultat af tænkning, er afprøvning af midler et vigtigt element i deres forståelse. Derfor, den som tænker på fremgangsmåder skal også tænke på midler, i modsat fald, alle fremgangsmåderne kan ikke frembringe en løsning, hvis midlerne som er anvendt ikke er gode nok for fremgangsmåderne; specielt midlerne har en fundamental rolle i frembringelsen af fremgangsmåder. Som et eksempel, at optegne en plan for bekæmpelsen af en fjende er at optegne en fremgangsmåde, selv om det er en plan, fordi planen i sig selv er en fremgangsmåde. Hvis nogen skrev en plan fuldstændig, men han brugte våben som ikke er egnet til at møde fjendens våben, da vil planen med absolutthed fejle, selv hvis menneskerne som kæmper er stærkere end fjendens, og selv hvis han kæmpede med mænd egnet til at bekæmpe fjenden med en fordobling af hans styrke, vil planen med absolutthed fejle. Planen optegnet til krig er en fremgangsmåde. Hvis der ingen tænkning var omkring midler ved tænkningen omkring fremgangsmåder, eller at midler ikke var af den type hvorved en fremgangsmåde er udført, da er der ingen værdi i at tænke omkring fremgangsmåder, ej heller er der nogen værdi i de fremgangsmåder som der er tænkt på. Dette er fordi midlerne ikke vil give resultater undtagen der var tænkning omkring dem når man tænker omkring fremgangsmåder, og at de var af typen brugt i denne fremgangsmåde.

Følgelig er det ikke rigtigt at tænke på midler løsrevet fra tænkningen omkring fremgangsmåder. At tænke i midler er ikke rigtigt undtagen dette er i lyset af fremgangsmåden der er tænkt over.

Skønt fremgangsmåder kan være skjult for tænkere, er midlerne mere skjult for tænkere. Dette er fordi det er nok at tænke over fremgangsmåden, for at kunne tage en beslutning omkring det. Imidlertid skal midler tænkes over og skal afprøves, så forsøget vil vise om den er passende eller ej, eller om den er velegnet til denne type af fremgangsmåde eller ej. For eksempel køber ikke-industri lande våben fra industrilande, og de træner deres hær ved brugen af disse våben gennem eksperter erfaringer fra industrilandene. Imidlertid, afprøver disse ikke-industri lande ikke våbnene, de tester heller ikke soldaternes træning. Derfor, lige meget hvilke planer de skrev, har de ikke valgt de midler som er korrekt for disse typer af planer. Det er sandt at de modtog militær træning fra industrilandene og fra militærlandene. Imidlertid, militær træning, optegnelsen af planer og de militære videnskaber er kun fremgangsmåder, og at tænke på dem er nok. Imidlertid, kun at tænke omkring midler er ikke nok, altså afprøvning udover tænkning er nødvendig for at udføre tænkning omkring midler.

Et andet eksempel er dannelsen af en blok eller et parti på en idé, som har til hensigt at sprede denne idé i befolkningen eller nationen, og adoptere den beslægtende magt som en metode for at eksekvere denne idé. I denne idé, hvis denne

blok eller parti havde i sigte at 'ulemaa (retslærde) skulle være medlemmer af partiet og sigtede efter indflydelsesrige personer blandt dem eller i samfundet for at vinde dem som medlemmer i partiet, da ville blokken eller partiet fejle i at opnå dets formål. Hvis partiet lykkedes i at bruge 'ulemaa til at sprede idéen, ville de fejle i opnåelsen af magten. Hvis partiet lykkedes i at bruge de indflydelsesrige mennesker, i opnåelsen af magten, da ville magten ikke være baseret på idéen, og idéen ville derfor ikke blive spredt (blandt befolkningen eller nationen). At forme flertallet i partiet fra en sektion af dem eller fra begge sektioner, vil forkorte partiets liv og vil fejle i at realiserer dets formål, og vil fortsætte kursen af aftagende handlinger indtil dens ophør. Disse midler, hvilket er disse specielle typer af mennesker, resulterede fra tænkningen af dem gennem eksperimenter udover intellektet. Imidlertid, hvis sandheder fra historien var taget vedrørende formationen af denne type af parti, da ville tænkning vedrørende midler ske gennem intellektet og gennem afprøvninger. Adoptering af sandheder fra historien i dette emne, og brugen af midler ifølge disse historiske fakta ville resultere i produktiv tænkning omkring midlerne, og deres afprøvning ville være af typen af fremgangsmåder. Sandheder fra historien forpligter blokken at rette sig mod befolkningen eller nationen, uanset (typerne) af individer. Altså accepterer den enhver person der accepterer idéen og accepterer at tilslutte sig blokken, ifølge hans kapacitet som individ blandt befolkningen eller som et individ blandt ummah, og uanset graden af hans uddannelse, og status (i samfundet). Dette er alene hvad der garanterer succes

for partiet eller blokken, samt realiseringen af de mål de tilsigter.

Derfor, kan midlerne være skjult og man kan blive ført på afveje fra dem, hvis tænkningen omkring dem var afsondret fra tænkningen omkring fremgangsmåden som de udføre. De kunne også være skjult og man ville blive ført på afveje fra dem, hvis de ikke var afprøvet. Derfor er det nødvendigt at tænke omkring midler; og denne tænkning omkring midlerne skal være når man tænker omkring fremgangsmåder. Det er også nødvendigt at afprøve disse midler udover at tænke på dem, for at garantere succes af midlerne og realiseringen af målene gennem dem. Med andre ord, det er for at fremgangsmåderne bliver frugtbare.

Tænkning vedrørende målsætninger

Hvad angår tænkning indenfor formål (*ghayat*) og mål (*ahdaf*), skal han som det første fastlægge hvad han vil, altså at beslutte hans mål. Denne fastsættelse er nødvendig for at opnå en frugtbart tænkning. At fastsætte hvad han vil er ikke nogen let sag, eftersom degraderede nationer og befolkninger ikke ved hvad de vil, og kun sjældent ved det. Individet, som er af degraderet tænkning, selv mange af dem med høj tænkning, fastsætter ikke hvad de vil. Nogle af dem kan ikke fastsætte hvad de vil. Når det gælder befolkningen og

nationer, grundet tilkendegivelsen af flokkes sammen (*qaTee'*), eller som de kalder det flokkes sammen instinkt (*ghareezat ul-qaTee'*), på en fremragende måde og på en måde der kalder til forsamling, efterligning (*taqleed*) og en mangel på granskning af tanker dominerer dem. Derfor er forkerte tanker formet iblandt dem, så upålidelige oplysninger eksisterer hos dem. De stormer frem uden at fastsætte et formål eller uden ønsket om at fastsætte et formål. Derfor er fraværet af fastsættelsen af formål fremherskende iblandt dem. Når det gælder individer, grundet fraværet af mål iblandt dem, bekymre sig ikke om formål og mål. Følgelig fortsætter de i deres tænkning uden et formål, så der ville ingen frugter være i deres tænkning; ej heller ville de fortsætte i retning af et defineret mål. Dette er trods det faktum at fastsættelsen af formål og mål i tænkningen er nødvendig for at gøre tænkningen frugtbar. For tænkningen eller handlingen eksisterer kun grundet et bestemt anliggende, altså grundet et bestemt formål. Det er derfor du ser alle mennesker tænke, men ikke alle mennesker er egnede til at realisere målene.

Formålene og målene adskiller sig i henhold til menneskers forskellighed. Formålet for den degraderede nation er at oprejse sig, mens formålet for den oprejste nation, er at realisere alle typer af behov. Formålet med et primitivt folk er at opretholde den tilstand de lever i, mens formålet med det oprejste folk er at forbedre deres tilstand og forsage ændring. Formålet for et individ med en degraderet tænkning er at tilfredsstille hans drivkraft, mens det oprejste individs formål er at forbedre hans typer af tilfredsstillelse som han har. Således,

formålene og målene adskiller sig i henhold til menneskers forskellighed og niveau i tænkning. Imidlertid, hvad end formålene og målene af folket og individerne er, udholdenhed ud over realiseringen af formålene og bestræbelsen i forfølgelsen af dem, er kun de øjeblikkelige formål og de nemme mål. Tilfredsstillelsen af behovene som tilfredsstillelse er et let formål; selv hvis det ikke var i den nærmeste fremtid. Derfor, at være i stand til at udholde eksisterer i næsten alle mennesker, skønt der er forskel mellem mennesker. At stræbe efter at spise, at stræbe efter at brødføde din familie, at stræbe efter ejerskab eller at stræbe efter sikkerhed og lignende; realiseringen af disse formål eksisterer hos majoriteten af folket. Imidlertid, at stræbe efter at oprejse dit folk; at forbedre din status eller at forbedre dit folks eller nation status, er alle formål hvis realisering kræver udholdenhed og seriøs forfølgelse; en sag som ikke alle mennesker evner. For du starter måske hen ad vejen, men du fejler måske i at realiserer formålet på grund af hvad du oplever af lidelser eller grundet tabende tålmodighed. Du starter måske også kampen, men uden seriøsitet. Således fortsætter du marchen, men du vil ikke realisere noget formål, selv om du ikke bliver træt eller mister tålmodigheden, men kun det at du ikke er seriøs i denne march. Realiseringen af de langsigtede formål forudsætter – først og fremmest – seriøsitet, så tålmodighed og forfølgelse.

Individer er mere tålmodige end grupper, altså end befolkninger og nationer. Dette er fordi deres syn er klarere og stærkere end grupperne, idet en forsamling af mennesker svækkes af deres (kollektive) tænkning og syn. Derfor er synet

af et menneske stærkere end to personers syn. Jo større antallet er des sværere er synet. Derfor, er det ikke korrekt at sætte fjerntliggende mål for folket, idet de ikke vil fortsætte med at realisere dem; og hvis de fortsatte, ville de ikke være seriøse ej heller nå målet. Således, det er nødvendigt at målet fastsat til folket er øjeblikkeligt og muligt at opnå, selv hvis dette leder til fastsættelsen af øjeblikkelige mål som den tidlige fase. Så snart det er realiseret, sætter de nye mål osv. Det er fordi grupper er tættere end individer i at søge hvad der er muligt, men har mindre evne til at store vanskeligheder. Altså hvad der er rationelt muligt, kan folket ikke fastsætte et mål, men hvad der er praktisk muligt kan folket se og stræbe efter at opnå. Vedrørende individer er de generelt kapable i at se det, som er rationelt muligt og som rent praktisk kan opnås. De er også kapable i at have et vidtrækkende syn og er mere udholdende med hensyn til prøver og vanskeligheder, og mere kapable i at fortsætte til den fjerntliggende fase.

Imidlertid, hvad enten målene og formålene sat for nationer, befolkninger eller individer, så er det ikke korrekt at deres realisering har mangel på generationer, ej heller manglen på en indsats udover menneskets evne, og ej heller har de mangel på midler som ikke er tilgængelige eller ikke er mulige at opnå. Det er snarere nødvendigt, at målene som generationen arbejder for at opnå kan realiseres, mennesket kan opnå det gennem en normal indsats og dets midler skal være tilgængelig eller mulige at opnå. Det er forbi målet er et formål hvor den stræbende person stræber; og han stræber ikke efter det hvis det ubestrideligt var, at han aldrig ville opnå det.

Eftersom han vil stræbe efter det, da behøver han midlerne hvorved han opnår det, og hvis han ikke besidder midlerne hvorved han stræber, da vil han ikke stræbe, selv hvis han foregav at gøre det, eller narrede sig selv at han stræbende. Han stræber ved at bruge hans menneskelige evner, så hvis hans menneskelige evner ikke er tilstrækkelige, da vil han aldrig stræbe. Det er fordi mennesket ikke kan lades med mere end hans evner. Han kan heller ikke arbejde mere end hans evne. Derfor, målene, hvor end fjerntliggende de måtte være, skal de være mulige at realiserer gennem den som stræber, ved hjælp af hans normale anstrengelser og gennem midlerne som er tilgængelig for ham.

Således skal målet for tænkningen besluttes, og målet for arbejdet skal ligeledes besluttes. Målet skulle være forventet gennem synet eller gennem intellektet, og dets realisering skal være muligt rationelt og i praksis, for i modsat fald ville det miste dets beskrivelse som et mål. Individierne, skal i deres tænkning og i deres arbejde have et mål, og befolkningerne og nationerne skal ligeledes have et mål eller flere mål. Imidlertid, er ikke korrekt at målet er fjerntliggende for befolkningerne og nationerne, det skal snarere være nært. Desto tættere målet er (i tid) og jo mere opnåelig det er, desto bedre er det, og det ville være tættere på at være frugtbar, og derudover mere muligt at tænke omkring og arbejde for. Det er sandt at det er utænkeligt at befolkninger og nationer fastsætter mål for dem selv, det er ikke engang muligt at de tilsammen kan optegne formål, men iblandt disse befolkninger og nationer, blev tanker vanlige, og de adopterede meninger

og omfavnede verdensanskuelser. Sådanne tanker blev deres egne, og meningerne og overbevisningerne blev tillige deres. Målene dominerer desuden sådanne befolkninger og nationer, enten som et resultat af tanker, mening og overbevisninger, eller grundet prøverne i livet. Det kan også skyldes hvad de har af afsavn eller tilfredsstillelse, så målene er formet, enten for at eliminere afsavnet eller at forbedre tilfredsstillelsen. Således har befolkninger og nationer mål, men de kan ikke optegne mål. Deres mål er af den type som kan realiseres i praksis, og kan ikke være af den type som er muligt at realisere rationelt, for det er nemlig ikke lagt mærke til at det kan realiseres i praksis.

Det er nødvendigt at drage opmærksomheden hen på differentieringen mellem målet (*al-ghayah*) og idealet (*al-mathal ul-a'la*). Idealet er målet af alle mål eller det endelige mål. Det er kun fastsat for at stræbe efter det og opnå det, men det er ikke fastsat sådan at det er praktisk muligt at realisere, tanker er det som er fastsat der rationelt kan realiseres. Således er idealet anderledes for målet, skønt det i sig selv er et mål. Imidlertid, forskellen mellem idealet og målet, er at målet skal være kendt før handlinger udføres; og det skal fortsætte med at være kendt under udførelsen af handlingen; en omgående anstrengelse for at realisere det, og udholdenhed så det faktisk realiseres. Imidlertid er idealet kun lagt mærke til under tænkningen og under handlingen, og alle tanker og handlinger er til for dets realisering. For eksempel opnåelsen af Allahs I tilfredshed er idealet for muslimen og for enhver muslim. Nogle af dem kunne for eksempel tage det at

træde ind i paradiset, som idealet. Andre tager det at beskytte sig fra indtrædelsen i helvede, som idealet. Trods faktummet at de sidste to og lignende kan være rigtigt taget som et mål, er de ikke kaldt idealet. For de er et mål for målene før, men der er stadig et mål efter dem. Imidlertid er idealet det endelige mål, hvor der ingen mål er efter det; hvilket er Allahs I tilfredshed. Derfor idealet for enhver muslim er opnåelsen af Allahs I tilfredshed. Derfor blev der sagt omkring enkelte af de retskafne og gudfrygtige mennesker "Suhaib er en vidunderlig slave (af Allah I), hvis han ikke frygtede Allah I ville han Alligevel adlyde Ham." Det er fordi hans mål fra fraværet af ulydigheden ikke er frygten for, at Allah I kunne straffe ham for ulydigheden, men hans mål om at opnå Allah I tilfredshed. Således, hvis der ikke var frygt i ham, for Allah I, ville han ikke udøve ulydigheder. Det er fordi hans ikke tilknytning til ulydighed var hans søgen efter Allahs I tilfredshed og ikke frygten af Hans straf. Således er idealet for muslimer Allah I tilfredshed, og ikke indtrædelsen i paradiset (*Jannah*) eller beskyttelsen fra at indtræde ilden (*Naar*).

Skønt idealet er et mål i sig selv, er det forskelligt for mål og formål. Hvad der er sagt, med hensyn til tænkningen eller til handlingen, om nødvendigheden af at bestemme målet af det, vedrører ikke idealet, snarere vedrører det målet som opnås, skønt det er ud over de andre mål. Således skal målet defineres og skal være opnåeligt for hænderne af dem som stræber efter det, og ikke i hænderne på de kommende generationer. Dette betyder også at det skal være tilgængeligt

eller skal være realistisk og praktisk opnåeligt. Det er ikke idealet, snarere er det formålet der er tilsigtet realiseret. Derfor, tænkning omkring mål skal være realistisk og praktisk. Med andre ord, skal det være muligt at realisere, gennem dem hvis hænder stræber efter det.

I denne kontekst, kunne et spørgsmål opstå hvilket er. At nationernes alder ikke er målt gennem en generation, snarere gennem generationer; planlægningen for ummahs fremtid skal også være langsigtet, så de kommende generationer kan realisere det. Derpå, hvorledes kan det siges at målet skal være realiseret gennem den samme generation som stræber efter det?

Svaret til dette er at nationers alder ikke er målt gennem generationer eller gennem hundrede af år som det er mistænkt. Det er snarere målt gennem årtier. Indenfor et årti ændrer nationen sig og flytter sig fra et stadie til et andet. Den praktiske idé kan gives til nationen og vedhæftet til hende indenfor en generation, hensynsløst hvad der var af modstand, men dette forudsætter at der er seriøsitet i tænkning og seriøsitet i handling. Så nationen behøver ikke generationer ej heller århundrede; snarere enhver idé eller handling behøver, for at bringe frugter i nationen, ikke mere end et årti. For indenfor et årti kan nationen ændres. Hvis hun (nationen) var underlagt hendes fjende, behøver hun mere end et årti, men hun behøver ikke mere end tre årtier under modstand. Derfor, bevægelsen, handlingen eller idéen skal give frugter i nationen, gennem hænderne af folk som stræber efter at

realiserer denne idé eller handling, og ikke gennem de generationers hænder som kommer efter dem. Således, målet skal være af den type der er realiseret gennem dem hvis hænder stræber efter det. Dette er betingelsen for at tænke i mål. Og det ville ikke være et mål hvis dem som stræber efter det ikke selv forstår det.

Hvad angår det som er sagt omkring nationens planlægning, og hindringen om at kommende generationer arbejder for at realisere disse planer, som levende befolkninger og nationer gør. Denne type af planlægning er ikke et mål, ikke engang defineret tanker; snarere er de brede retningslinjer og generelle tanker, som er uddraget som en antagelse og ikke som et mål. Derfor er denne type af planlægning ikke et mål; det er snarere generelle tanker, antagende at de eksisterer, mens målet er det centrale som kun er opnået gennem dem som stræber efter det. Dette er målet, og dette er tænkningen omkring målet. Hvad som helst udover dette, er kun antagelser og teorier og ikke tænkning omkring mål.

Forskellige niveauer i tækningsprocessen

Tænkningen kan være enten overfladisk, dyb eller oplyst. Den overfladiske tænkning er tænkning forbeholdt den almene befolkning. Mens den dybe tænkning er forbeholdt de lærde. Hvad angår oplyst tænkning, er den oftest benyttet af ledere,

og de oplyste blandt de lærde og den almene befolkning. Den overfladiske tænkning er kun at overføre realiteten til hjernen, uden at diskutere andet, og uden at anstrenge sig i at sanse det som er relateret til realiteten; derefter at forbinde denne sansning med oplysninger relateret til realiteten, uden at forsøge at søge efter andre oplysninger der er forbundet til den, for derefter at ende op med en overfladisk bedømmelse. Dette er hvad der er fremherskende i grupper, og hvad der er fremherskende hos dem med lave tanker, og fremherskende hos de uudannede mennesker og hos intellektuelle mennesker som ikke er kultiveret.

Den overfladiske tænkning

Den overfladiske tænkning er en katastrofe for befolkningen og nationer, idet den ikke hjælper dem at oprejse sig, og ej heller hjælper dem nyde et behageligt levebrød. Skønt den kan hjælpe dem til et behageligt liv. Årsagen er overfladisk tænkning, svag sansning eller ringe oplysning, svag sammenkædningsevne tilstedeværende i mandens hjerne. Det er ikke den naturlige tænkning for mennesket, skønt det er den primitive tænkning. Mennesket er forskelligt i styrken af sansning og i deres svaghedsniveau. De er også forskellige i styrke og svaghed med hensyn til deres sammenkædningsevne, og i antallet og typer af oplysninger, hvor end disse oplysninger var erhvervet, enten gennem

lærdom, gennem læsning eller gennem livet erfaringer. Således, tænkning er ifølge forskellen af disse forhold. Oprindeligt, er majoriteten af folk stærke i deres hjerne og sammenkædningsevne, undtagen få som er skabt svage, eller blev svage senere hen. Oprindeligt, ændrede oplysningerne hos majoriteten af befolkningen dagligt, selv hvis de var analfabeter, på nær de usædvanlige mennesker, hvis opmærksomhed er draget fra intet, ej heller tager de betragtning til hvad de lærer eller læser af oplysninger. Derfor er overfladisk tænkning ikke naturlig, snarere usædvanlig. Imidlertid, individer værende tilvænnet overfladisk tænkning, deres tilfredsstillelse af dets resultater, og ambitionsfraværet iblandt dem til det bedre end de har, gør overfladisk tænkning en vane, så de fortsætter med denne tilstand af tænkning og nyder den, og deres smag bliver omformet til den. Når det gælder grupper, og grundet deres ufuldkommenhed i tænkning netop fordi de er en gruppe, er den overfladiske tænkning fremherskende hos dem, selv hvis de var en gruppe af kreative tænkere. Som et resultat, sejre den overfladiske tænkning i livet. Havde der ikke været nogen individer blandt befolkningen eller nationen, som var skænket enestående evner indenfor sansning og sammenkædning, da ville det være utænkeligt at have oprejsning, eller materiel fremgang i livet.

Der er ingen behandling for masserne med overfladisk tænkning. Imidlertid, er det muligt at højne niveauet af realiteten og begivenhederne, og forsyne niveauet for realiteten og begivenhederne, og at forsyne grupper med ophøjet tanker, samt rigelige oplysninger; således bliver det

muligt at højne niveauet i deres tænkning. Dog forbliver det, under alle omstændigheder, overfladisk tænkning, men på et højere niveau. Med andre ord, befolkningen og nationen kan handle ifølge måden dikteret gennem den oplyste tænkning, men deres tænkning forbliver, under alle omstændigheder, overfladisk. Menneskemasser vil ikke være i stand til at tænke dybt eller oplyst, uanset hvilken højde og fremgangsniveau de når. Der er fordi, som gruppe, de ikke er i stand til at studere dybt eller besidde oplyste tanker. Således, for at højne niveauet for tænkning, skal intet forsøg foretages for at behandle gruppens tænkning, snarere skal forsøget være at behandle realiteten og begivenheder hvorpå sanserne fra gruppen falder. Det er også muligt at behandle tanker og oplysninger som er placeret hos den. Således er overfladiskheden højnet, men ikke fjernet, og følgelig er adfærdsniveauet forbedret.

Hvad angår individer, er det muligt at fjerne overfladiskhed, reducerer den eller gøre det fjernet for dem, følgende måder via tre skridt;

1. Dette sker først ved at fjerne vanen fra dem i tænkningen. Efterfølgende lære dem eller kultivere dem, og drage deres opmærksomhed hen på deres trivielle tænkning og overfladiskhed i deres tanker.
2. For det andet, gennem tiltagende prøver, enten dem de udfører eller ser, og gør dem livagtige indenfor

mange begivenheder og sanser realiteten der variere, fornyer og ændre sig.

3. For det tredje, ved at lade dem forstå livets alvor og sande byrder gøre og fortsætte med det, for således at de forlader overfladiskheden eller at overfladiskheden forlader dem, og således bliver de ikke overfladiske.

Når sådanne individer forøges (i antal) i ummah, da vil det, at hjælpe ummah med sin oprejsning blive lettere og mere opnåelig. Skønt disse individer lever i ummah, modtager de eksisterende oplysninger og sanser eksisterende realiteter og begivenheder, og de kan ikke hæve sig over deres tid: og de er ikke af en anden type end det fra deres ummah.

Dog kan de gå foran deres ummah og de kan rejse hende fra et stadie til et højere. Det er fordi de kan opfatte de oprejste begivenheder i livet på en praktisk måde. Og dette forekommer gennem modtagelsen af raske tanker, og de korrekte meninger og erkendelsen af absolutte tanker og differentieringen mellem den forskellige mening og kritik overfor realitetens meninger. Ved denne intellektuelle sansning skabt i dem; altså sansningen som resulterer fra kendskab og forståelse; og sanselogikken (*manTiq al-ihsas*) som også er skabt i dem; altså forståelsen der resulterer fra sansning. Skønt de har sanset som resten af befolkningen, og har en hjerne som andre, men styrken af egenskaben i at sammenkæde (forbinde) der eksisterer i deres hjerne, gør dem overlegne overfor andre mennesker. Dette er fordi de i dem selv

sammenkæder sansningen med tidligere oplysninger på den korrekte vis, hvilket gør dem mere opmærksomme på forholdene; altså deres tænkning og sansning er skarpere end hos andre. Som et resultat af dette, den intellektuelle sansning skabt i dem, og med det bliver sanselogikken (*manTiq ul-ihsas*) fortrinlig. Derfor er individer mere kapable end grupper i at forlade overfladiskhed, dog har deres evner ingen værdi undtagen det er taget og adopteret af grupper.

Dette er behandlingen med hensyn til overfladiskhed; hvilket er behandlingen af individer, og at få ummah til at tage og adopterer hvad de opnåede af tanker, ved siden af at forny begivenhederne i ummah, og anbringe oprejste tanker iblandt hende og indenfor hendes rækkevidde. Alt dette skal gøres samtidig. For handlinger der skal fjerne overfladiskheden i ummah har ingen værdi, hvis det ikke er ledsaget af behandlingen gennem individer. Ligeledes, har behandlingen af individers arbejde ingen værdi, hvis de ikke fortsætter sammen i ummah for at fjerne overfladiskheden tilstedeværende i hende. Dette er fordi individer er en udelelig og uadskillelig del af ummah. Ummah er en gruppe af mennesker som er knyttet til en specifik levemåde. Mens folket er en gruppe af individer som er af samme slægt og lever sammen. Altså er individer medlem af denne befolkning, enten som et folk (*sha'b*) eller en nation (ummah). Så de kan ikke blive separeret eller isoleret fra dem. Derfor, processen for at forlade overfladiskhed, og arbejdet iblandt individer og ummah, skal gøres på samme tid, så både individer og ummah kan forlade overfladiskheden.

Den dybe tænkning

Hvad angår dyb tænkning er det, at prøve at være dyb i tænkning; altså at være dyb i sansningen af realiteten, og i de oplysninger der er sammenkædet med denne sansning for at forstå realiteten. Den dybe tænker vil ikke stille sig tilfreds med kun sansning og de indledende oplysninger som derefter er sammenkædet med sansningen, som det er tilfældet med den overfladiske tænkning. Han repeterer snarere sansningen af realiteten, og prøver at forøge hans sansning af den, enten gennem eksperimenter eller gennem repetitionen af sansningen. Han repeterer også søgen efter andre oplysninger ved siden af de indledende oplysninger. Han repeterer ligeledes sammenkædningen af oplysninger med realiteten mere end han gjorde før, enten gennem repeterende observation eller gennem at repeterer sammenkædningen igen: så han ender ud, fra denne type af sansning, sammenkædning og oplysning, med dybe tanker, hvad enten de er sande eller ej. Gennem denne repetitionstilgang og tilvænning, grundlægges dyb tænkning. Så den dybe tænkning er ikke tilfreds med indledende sansninger, ej heller med indledende oplysninger og indledende sammenkædninger. Dette er det andet stadie efter overfladisk tænkning. Dette er tænkningen for lærde og tænkere, skønt det ikke er nødvendigt at være tænkningen for de uddannede mennesker.

Således skal dyb tænkning være dyb i sansningen, oplysningen og sammenkædningen.

Den oplysende tænkning

Hvad angår oplyst tænkning, er det dyb tænkning af det som omgiver realiteten og hvad der er relateret til den, for at komme ud med sande resultater. Med andre ord, dyb tænkning er at være dyb i selve tænkningen, mens den oplyste tænkning er at tilføje dyb tænkning og tænkningen i hvad der omgiver den eller kan relateres til den, for det tilsigtede måls skyld, hvilket er at opnå sande resultater. Derfor er enhver oplyst tanke dyb tænkning. Det er ikke muligt at den oplyste tænkning stammer fra den overfladiske tænkning. Imidlertid, enhver dyb tænkning er ikke oplyst tænkning. For eksempel, videnskabsmanden med atomet; når han forsøger i at spilde atomet; og videnskabsmanden når han forsøger i tingenes egenskaber; og juristen når han forsøger i deduktionen af love og udlæggelsen af love. Disse videnskabsmænd og lignende, når de diskuterer sådanne emner, gør det dybt, hvilket uden ville føre til, at de ikke ville være i stand til at komme frem til disse storartede resultater. Imidlertid, tænkte de ikke oplysende, ej heller var deres tænkning anset for oplyst tænkning.

Derfor skal du ikke blive overrasket når du finder en videnskabsmand forske i et atom, bedende til et stykke træ,

altså et kors. Skønt den sidste oplysning viser at et stykke træ hverken gavner eller skader, og det ikke er noget som skal tilbedes. Bliv heller ikke overrasket over at finde den kyndige retslærd der tror på tilstedeværelsen af præster; og at han underkaster sig én lig ham for at han skal tilgive ham for hans synder. Det er fordi videnskabsmanden og den retslærde og lignende, tænker dybt men ikke oplyst. Havde de tænkt med oplysthed, ville de ikke have tilbudt et stykke træ, ej heller ville de have troet på eksistensen af præster, eller søge efter tilgivelse fra mennesker som dem selv. Det er sandt at den der tænker dybt, er dyb i hvad han tænker på og ikke i andet end det. Så han kan være dyb når han tænker omkring splittelsen af atomet eller i at nedfælde en lov, men er dum når han tænker omkring andre forhold. Imidlertid, tænkeren, værende vant til dyb tænkning går dybt i det meste af det som han tænker over, specielt i de forhold som er relateret til den store knude eller livssynet. Imidlertid, fraværet af oplysthed i hans tænkning gør ham vant til dyb tænkning, overfladisk tænkning og selv til dum tænkning. Derfor er dyb tænkning ikke nok for at oprejse mennesket og hæve hans intellektuelle niveau. Det er snarere nødvendigt at have oplysthed i tanker for at ophøjnelsen af tanker forekommer så mennesket oprejses.

Dog er oplysthed ikke nødvendig for at opnå korrekte resultater i tanker såsom, empiriske videnskaber, love, medicin og lignende. Det er derimod nødvendigt at hæve niveauet af tanker og at gøre tænkning resulterende i tænkere. Derfor vil ummah ikke oprejse sig gennem tilstedeværelsen af jurister og retslærde, af tilstedeværelsen af doktorer og ingeniører og

lignende. Hun vil kun oprejse sig hvis hun har oplyst tænkning, altså hvis hun har oplyste tænkere.

Oplysthed i tænkning kræver ikke tilstedeværelsen af uddannelse. Med andre ord, er det ikke nødvendigt for oplyste tænkere at være uddannet. Beduinen for eksempel som sagde: Kamelens ekskrementer indikerer (tilstedeværelsen af) kamelen, og markeringen af (fodspor) indikerer (eksistensen af) rejsen, hvilket gør ham til en oplyst tænker. Taleren som sagde: Forholdsregler kan ikke beskytte (en) fra skæbnen (*qadar*), og tålmodighed er en af årsagerne til succes, hvilket gør ham til en oplyst tænker, men som poeten sagde:

*Maata al-Khaleefatu ayyuhath thaqalane
Faka'nnani aftartu fee Ramadanane*

Kaliffen er død, O Mennesker og Jinn
Som om jeg brød fasten i Ramadanen,

er han ikke en oplyst tænker, skønt han er uddannet jurist (*faqeeh*). Ligeledes som den vise mand (*Hakeem*) som sagde: Visdommens kerne er frygten for Allah I; men han er ikke en oplyst tænker, idet visdommens kerne er erkendelsen af Allah I eksistens og ikke frygten for ham I. Således, behøver den oplyste tænkning ikke viden eller visdom. Den behøver snarere at tænke dybt, og kigge til det omkringliggende og hvad der er relateret til det, af hensyn til at komme frem til korrekte resultater. Derfor, oplyste tænkere kan være uvidende eller uddannet eller endda en lærd. Den oplyste tænker ville ikke

producerer en oplyst tanke, med mindre han har oplysthed under tænkningen. Således er politikeren en oplyst tænkner. Imidlertid, enhver af dem behøver oplysthed i tænkningen over noget som helst, således at tænkningen kan være oplyst. Derfor, ville kan ikke blive overrasket over hvis vi så store ledere og store politikere bede til et stykke træ, og søge efter tilgivelse fra mennesker som er mindre oplyste end dem selv. Det er fordi deres tænkning ingen dybde eller oplysthed har; det er snarere følgende vaner eller imitation, eller en form for bedrag eller hykleri. Alt dette er hverken dybe eller oplysthed. Dette er fordi den oplyste tænkner, intet har at gøre med bedrag eller hykleri, snarere er han domineret af vaner og traditioner.

Seriøsitet som en nødvendig karakteristika af tænkning

Tænkeren, om end han er overfladisk, dyb eller oplyst, skal være seriøs i hans tænkning. Det er sand med den overfladiske tænkner, ikke kan hjælpe ham i at være seriøs. Imidlertid, ved at han undgår underholdning og vaner kan han være seriøs. Seriøsitet behøver ikke dybde, skønt dybde tilskynder det. Ej heller behøver det oplysthed, skønt oplysthed kræver det. Det er fordi seriøsitet er tilstedeværelsen af formålet, og bestræbelsen for at opnå dette formål, udover en god opfattelse af realiteten som der er tænkt på. Så tænkning

omkring faren er i virkeligheden ikke tænkning omkring selve faren, men snarere tænkning omkring det med henblik på at undgå den. At tænke omkring spisning er ikke tænkning omkring selve spisningen, det er snarere tænkning omkring opnåelsen af den. At tænke omkring det at lege er ikke tænkning omkring selv legen, men snarere for legens skyld. At tænke omkring en picnic (udflugt / skovtur) er diskussionen ikke selve picnicen, men snarere for nydelsen skyld af picnicen. At tænke omkring en formålsløs gåtur er ikke tænkning omkring denne gåtur, det er snarere for befrielsen fra kedsomhedens skyld. Tænkning omkring vedtagelsen af en lov er ikke tænkning omkring selve loven, det er snarere for vedtagelsen af selve lovens skyld. Således, tænkning, hvad end type det er, er tænkning omkring selve emnet eller tænkning omkring det at handle ifølge denne ting. Tænkning omkring ting skal være for videns skyld, mens handle ifølge denne ting er for at handle ifølge dens skyld. I begge tilfælde skal underholdning ikke involveres. Tænkningens vane omkring ting eller handle ifølge ting, skal ej heller dominerer tænkningen. Så hvis underholdning og vaner var fjernet fra tænkningen ville seriøs tænkning eksisterer. Det er fordi det ville være nemt, hvis ikke en selvfølge, at formålet eksisterer, også bestræbelsen for opnåelsen af dette formål ville eksisterer. Det ville endda også være nemt, hvis ikke en selvfølge, at forstille sig realitetens eksistens af det tilsigtede, altså realiteten af det der er tænk over.

Følgelig, kan seriøsitet i overfladisk tænkning eksisterer, så vel som det kan eksisterer i dyb og oplyst tænkning, skønt dets

oprindelse, kun eksisterer i dyb og oplyst tænkning. alligevel er seriøsitet ikke typisk og alment i tænkningen, og i virkeligheden er det meste af befolkningens tænkning blottet for seriøsitet. Befolkningen udfører deres arbejde gennem vaner og i dydernes sammenhæng. Underholdning i deres tænkning eksisterer tydeligt. Derfor er det nødvendigt at seriøsitet er anvendt selv gennem krav, hvor formålet er grundlaget for denne seriøsitet. Så kravet for seriøsitet er formålet i sig selv. Derfor skal det siges at seriøsitet ikke er naturlig, selv hvis det er bemærket at nogle mennesker er naturligt seriøse.

Imidlertid, seriøsitet som vi mener det, er ikke den ubetingede, snarere er det det som er på niveau med det som der er tænkt på, så hvis det er under det niveau kan det ikke anses for værende seriøsitet. Således, personen som tænker på ægteskab, men som ikke bekymre sig om hvad der skal til for at opnå ægteskab, ville ikke være seriøs i hans tænkning omkring ægteskabet. Personen som tænker på handel, men spenderer alt hvad han har tjent fra handlen; han er ikke seriøs i hans tænkning værende handel. Personen som tænker på at blive jurist men ikke gør andet end at bestræbe sig på at blive ansat på en juridisk post; han er ikke seriøs omkring at blive en jurist, snarere er han kun seriøs omkring det at blive ansat. Personen som tænker på at brødføde hans familie, men spilder tiden ved at gå rundt i markederne er ikke seriøs omkring det at brødføde hans familie osv.

Seriøsitet kræver af ham at han arbejder for at opnå hvad han tilsigter, og at hans arbejde er på niveau med det tilsigtede. Hvis han ikke arbejdede for at opnå det tilsigtede, selv det at komme frem til en enkel tanke, eller han udføre handlinger under det niveau som han tilsigter, er han ikke seriøs i hans tænkning. At nogle siger at han er seriøs i hans tænkning er ikke nok til at han er seriøs. Kravene for hans vilkår, væremåde, eller bevægelser, enten intellektuelt eller fysisk, er ikke nok for at være seriøs ej heller indikerer det seriøsitet. Det er snarere nødvendigt at han foretager fysiske handlinger der er på niveau med det han tænker på, for at være seriøs, eller for at indikerer at han er seriøs i hans tænkning. Således er fysiske handlinger som er på niveau med det han tænker på, en nødvendighed for at seriøsitet eksisterer, i tænkning, eller således at det indikerer at seriøsitet eksisterer i tænkningen.

Degraderet befolkninger og nationer og de dovne individer eller dem som undgår nye risici, eller dem som er besat af generthed, frygt eller afhængighed af andre, er alle useriøse i hvad de tænker omkring. Det er fordi degradering får personen til at lide det nemme, altså er han ikke interesseret i det vanskelige og hårde. Derfor, dovenskab dementerer seriøsitet. Beskyttelsen af en selv mod nye risici vender en væk fra seriøsitet. Generthed, frygt og afhængigheden af andre afviger fra seriøsitet. Følgelig, er det nødvendigt for at oprejse tanken, at slippe af med dovenskab, og elske det at blive dyppet ned i nye risici. Generthed skal adskilles fra det som man skal være flov over (haya) og fra mod. Man skal gøre det at være uafhængig af sig selv et af ens karakteristika. Alt dette

skal gøres indtil seriøsitet eksisterer i individer, befolkninger og nationer. Dette er fordi seriøsitet ikke kan eksisterer spontant, men snarere er det nødvendigt at stimulere dets eksistens.

Hvad angår nødvendigheden af eksistensen af seriøsitet i tænkning, er det fordi formålet med tænkningen ikke kun er indledende tanker, men snarere skal tænkningen være for anvendelsen af denne tankes skyld. Derfor er det nødvendigt at tænkningen er for handlingens skyld. Tanker frembragt af lærde og tænkere, og oplysningen som er frembragt er ikke kun for glædens skyld, ej heller for fornøjelsens skyld. De er snarere for livets skyld og for at handle ifølge dem i livets skyld. Derfor er det forkert at sige at viden er for videns skyld alene. Således er der ingen værdi i græsk filosofi idet tankerne kun er for fornøjelsens skyld. Enhver viden som ikke kan bruges har ingen værdi, fordi viden ikke er for fornøjelsens skyld, snarere er oplysninger til for at handle ifølge dem i livet. Derfor kan vi ikke sige at græske filosoffer og enhver som efterlignede dem var seriøse i deres tænkning. Ligeledes, kan vi ikke sige at forhenværende muslimske lærde, som gjorde emner som balaghah (retorik), det samme som emnet filosofi, så som 'Hawashi ibn Sa'd (fodnoter af ibn Sa'd) i emnet retorik, var seriøse i deres tænkning. Det er fordi denne tænkning er ubrugelig i livet; den inkluderer kun underholdning i studie og undersøgelse. Det er sandt omkring poeter og mænd af ord, at deres tænkning ikke er brugt i livet. Imidlertid, er det ikke brugt med hensyn til udførslen af handlinger, men det kunne drages nytte af. Allerede er deres frembringelse i sig selv til nytte. For læsning af et digt, eller læse tekster af litteratur så

som prosa, i alle dets typer, genererer en glæde og frembringer stimulering. De har komponeret disse tekster, hvilket i sig selv var et resultat af tænkning. Derfor, er det ikke korrekt at sige at de ikke er seriøse. Snarere eksisterer der iblandt dem, dem som er seriøse og kyndige, selv om der er andre der er ikke er seriøse og ikke er kyndige. Dette er forskelligt for filosofi; tænkning omkring det var kun for at komme frem til sandheder, og hvad det kom ud med (af resultater) var ikke fakta, ej heller har de relation til fakta. Dette er også forskelligt for lærde af balaghah (retorik), som komponerede det i tilstanden af filosofi. Deres tænkning var kun for at forstå retorikken i sproget for at befolkningen blev veltalende. Selv om det var omtalt i det, genererer det ikke retorik, snarere er det relateret til retorik. Så deres frembringelse (af tanker) var ikke for andet end diskussion og fornøjelsen af forskning, uden opnåelsen af mål for hvis skyld de gjorde det. Det er fordi de ikke frembragte det for fornøjelsen af forskningens skyld, snarere af en anden grund. Derfor var de ikke seriøse i deres tænkning. Det er fordi de ikke opnåede hvad de ville, snarere er naturen af hvad de frembragte, det som gør det umuligt at opnå hvad de ønskede. Havde de været seriøse, havde de ikke frembragt denne filosofi (verdensanskuelse), ej heller denne type af videnskabsretorik. Det er fordi seriøsitet nødvendiggør et formål, hvilket forventes at lede til et mål. Imidlertid, de havde ikke andet i sinde end forskning alene, hvilket med sikkerhed fastslår deres useriøsitet i tænkning.

Seriøsitet i tænkning nødvendiggør ikke en tidsperiode, hverken kort eller lang, mellem tanke og handling. Det er fordi handlingen er et resultat af tanken. Så en person tænker måske på at rejse til månen, og tiden kan være lang mellem denne tænkning og ankomsten til månen. Han tænker måske ligeledes på at spise, og tiden mellem tænkningen og foretagelsen af spisning kan være lang. Han tænker måske på at oprejse hans ummah, og tiden mellem hans tænkning og eksistensen af oprejsning kan være kort. Så spørgsmålet er ikke længden eller kortheden af tidsperioden, fordi tiden mellem tænkning og handling nødvendigvis ikke skal være kort eller lang, idet den både kan være kort eller lang. Hvad der er vigtigt er, at handling skal eksisterer som et resultat af tænkning, om end det fra selve tænkeren eller fra andre der har frembragt den. Således skal tænkning frembringe handling, hvad enten det er tale ligesom poeten og mænd af ord; eller det var planer så som lærde af politik og krig; eller det var fysisk arbejde så som krig, spisning og undervisning og lignende.

Således, for at tænkningen frembringer de ønskede resultater som er tænkt på, skal det være seriøst, hvad enten det i realiteten frembragte resultater eller fejlede i at gøre det. Så seriøsiteten er nødvendig i tænkningen. Uden den, ville tænkning være underholdning, leg eller monotont, i hvad der end sker i samme emne grundet vaner og imitation. Monoton tænkning får glæde i livet i hvor tænkeren lever og i livet hvor befolkningen lever, og således fjernes konceptet om ændring og tænkningen omkring ændring fra intellektet.

Tænkning vedrørende ændring

Tænkning omkring ændring er nødvendig for livet, idet stagnation af livet og underkastelsen af skæbnen er en af det største ondskab, der forårsager at folk og nationen uddør og forsvinder ved begivenheder og dage. Det er derfor at tænkning omkring ændring er en af de mest vigtige typer af tænkning. At tænke omkring ændring er ikke betragtet behageligt af de dovne folk, ej heller er det accepteret af dovne folk, fordi prisen for ændring er for høj, og fordi dem som er domineret af vaner indser at tænkning omkring ændring er skadeligt for dem og at de skal ændre sig fra et stadie til et andet. Det er derfor at degraderet og dovne folk kæmper imod det, og de såkaldte konservative og dem som dominerer befolkningen og deres levebrød, modsætter sig det. Derfor er tænkning omkring ændring farligt for den som tænker over det, og iblandt alle typer af tænkning, er det den mest voldsomme angrebet.

Tænkning omkring ændring, om end det er ændring af sjæle af individer eller deres forhold, eller ændringen af samfund eller ændringen af forholdene af befolkningen og nationer, eller noget andet der kræver ændring, skal starte med det intellektuelle grundlag hvorpå mennesket lever, og med samfundene der ikke er etableret på et intellektuelt grundlag

eller etableret på et forkert intellektuelt grundlag, eller med situationer der fortsætter formålsløst. Dette intellektuelle grundlag hvorpå livet er etableret er det som oprejser eller degradere det, hvilket bringer lykke eller lidelser for ham, og det er det som grundlægger synet på livet. I henhold til dette syn fortsætter han på livets slagmark.

Først, er dette intellektuelle grundlag undersøgt. Hvis det er en intellektuel verdensanskuelse der er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur (*fiTrah*), da behøver dette intellektuelle grundlag ikke ændring. Ingen ville nogen sinde have det forekommet i ham eller have det frembragt til hans intellekt, ideen om ændring af dette intellektuelle grundlag, fordi det er grundlaget hvorpå livet er etableret. Ændring forekommer kun når tingene ikke er korrekte og forholdene ikke er rigtige, og fejlen er tydelig for intellektet eller iøjnefaldende for følelserne af drivkraften hos mennesket. Hvis intellektet var absolut sikker omkring sandfærdigheden af ting og korrektheden af emnet og følelserne (*mashaa'ir*) af drivkraften (*at-Taqah al- Hayawiyyah*) var tilfredsstillet og behaget, da ville ideen om ændring overhovedet ikke eksisterer, og der ville ikke være behov for at tænke omkring ændring. Imidlertid, hvis det intellektuelle grundlag hvorpå mennesket lever, samfundet er etableret og i overensstemmelse til hvilket forholdene fortsætter, eksisterer ikke i oprindelse, eller det eksisterer på en forkert måde, da ville det være ubrugeligt at foretage tænkning omkring ændring før ændring af det intellektuelle grundlag, altså før ændringen af verdensanskuelsen som folk omfavner. Derfor,

muslimer, som nød den intellektuelle verdensanskuelse der er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur, skulle forårsage ændring i folk som ingen verdensanskuelser har, eller som har fejlagtige verdensanskuelser, der er forkastet af intellektet og som ikke er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur. Det er derfor det var obligatorisk for dem at bære den islamiske *da'wah* til alle ikke-muslimske mennesker, selv hvis det ledte til kamp, og det at være involveret i kampe med ikke-muslimer (*kuffar*), altså dem som ikke har den intellektuelle verdensanskuelse som er i overensstemmelse med menneskets medfødte natur (*fiTrah*).

Altså bør ændring starte med det intellektuelle grundlag. Så snart det intellektuelle grundlag er ændret og erstattet med et intellektuelt grundlag hvis sandfærdighed og validitet er absolut etableret, kan man efterfølgende tænke omkring ændring af samfund og situationer. At ændre samfund og situationer er opnået gennem at ændre kriterier, koncepter og overbevisninger. For når det sande og korrekte intellektuelle grundlag eksisterer, bliver det den grundlæggende målestok for alle andre målestokke, og det grundlæggende koncept for alle andre koncepter, og den grundlæggende overbevisning for alle andre overbevisninger. Så snart dette intellektuelle grundlag er eksisterende, bliver det muligt at ændre målestokke, koncepter og overbevisninger, for derefter at ændre samfund og situationer. Det er fordi gennem ændring af det intellektuelle grundlag, ændres alle værdier, enten værdien af ting eller værdien af tanker, og derfor ændre livet sig fundamentalt. Således bør mennesket tænke omkring

ændring eller han bør blive forarbejdet til at tænke omkring ændring. Enhver der besidder en intellektuel verdensanskuelse der er i overensstemmelse med menneskets natur har potentialet til at tænke omkring ændring, som er skjult i ham, eller gennem ændring; sådan at han i virkeligheden iværksætter tænkning omkring ændring under hans fordybelse på livets slagmark.

At tænke omkring ændring betyder ikke at det eksisterer hos dem som føler nødvendigheden af at ændre deres omstændigheder eller tanker. Snarere eksisterer det så længe der i universet eksisterer en stat der kræver ændring. Derfor, tænkning omkring ændring er ikke begrænset til personens ændring af hans situation, ej heller ændring af hans samfund eller ændring af hans folk eller ummah. Den eksisterer snarere for at ændre andre; ændre andre folk, andre samfund og udenrigsforholdene. Det er fordi det er menneskeheden kendetegn, hvilket kræver af en at man kigger på mennesket hvor end han er, hvad enten det er i hans eget land eller et andet land, eller om det er i hans ummah eller i en anden ummah; og om det er i hans stat eller i en anden stat. Altså prøver mennesket at skabe ændring hvor end der er behov for ændring.

Tænkning omkring ændring udspringer fra ens indre, og livets begivenheder skaber en tilbøjelighed for det, det er sågar skabt gennem den rene følelse af livet. Skønt magthaverne føler faren for ændring, og modsætter sig det, eksisterer det alligevel i dem. Så tilstedeværelsen af ændring i mennesket er

uundgåeligt. Imidlertid, at få folk til at tænke på ændring kan enten resultere gennem overbevisning eller gennem en kraftig tvangstanke. Så snart ændring foregik i realiteten eller vigtigheden af ændring var forstået, da vil tænkning omkring ændring blive let og gennemførlig, fordi det genetablere folks følelser omkring vigtigheden af ændring, og følgelig eksisterer tænkning omkring ændring i dem. Derfor er det nødvendigt at ethvert menneske tænker omkring ændring.

Disse er de ti typer af tænkning eller ti modeller af tænkning, og disse er tilstrækkelige for at illustrerer tænkning. De inkluderer tænkning fra begyndelsen, personlige tanker, tænkning gennem sansning, og tænkning gennem hørelsen. De inkluderer ligeledes tænkning med hensyn til forståelsen af tekster, altså tænkning omkring hvad der er læst. Imidlertid, denne yderligere type af tænkning nødvendiggør speciel studie og særlig opmærksomhed. Det er fordi læsning alene ikke skaber tænkning; snarere er det nødvendigt at kende til hvorledes tænkning forekommer i de tekster som mennesket læser. Det er fordi læsning og skrivning er tænkningsmidler og ikke selve tænkningen. Mange af dem som læser tænker ikke, og mange af dem som læser og tænker; tænker ikke korrekt; ej heller kommer de frem til tankerne som talen udtrykker. Det er derfor det er forkert for nogen at tænke på, at læsning og skrivning uddanner folket eller oprejser nationer. Således var det forkert at fokusere opmærksomheden hen på analfabetisme for uddannelse af folkets skyld, og at rette bestræbelsen hen mod analfabetisme for oprejsning af folket eller nationens skyld. Det er fordi læsning og skrivning ikke

forsyner intellektet med noget som helst, ej heller fremkalder de i sjælen eller intellektet nogen motivation for tænkning. For tænkning bliver til gennem realiteten og tidligere oplysninger. Læsning (af bøger) er ikke en realitet som skal tænkes over, ej heller er det oplysninger gennem hvilket realiteten er forklaret, så der er ingen værdi i dem for tænkning. De er kun et udtryk for tanker. Deres læsning alene skaber ikke tanker i intellektet ej heller fremkalder det tænkning. De er udtryk for tanker, så hvis læseren korrekt forstår dette udtryk, da vil tanker eksisterer hos ham fra hans gode forståelse og ikke fra læsningen. Hvis han ikke korrekt forstår, vil ingen tanker oprinde i ham, selv hvis han læste i timer eller år. Derfor er det nødvendigt at diskutere tænkning vedrørende tekster samt hvorledes tekster skal forstås.

Reflektering over forskellige teksttyper

Der er fire typer af skrevne tekster: de litterære tekster (*adabi*), de intellektuelle tekster (*fikri*), de lovgivende tekster (*tashree'i*), og de politiske tekster (*siyasi*). At tænke omkring (forståelsen) af dem er forskellig fra hinanden, skønt forståelsen af dem alle sker gennem en metode, hvilket er den rationelle metode. De videnskabelige tekster var udelukket, fordi de specifikt henvender sig til videnskabsmænd i empiriske videnskaber, samt knapt nok er brugt af andre. Imidlertid er de fire typer af

tekster underlagt alle mennesker, og enhver kan forstå dem hvis de forsynes med midlerne til at forstå dem.

Tænkning vedrørende litterære tekster

Med hensyn til de litterære tekster er de placeret for glæden og for at fremprovokere følelser, skønt de kunne inkludere oplysninger som intellektet kunne udnytte. Så de giver opmærksomhed til ord og fraser mere end betydninger. Skønt poeter og forfattere skal have betydningerne i sinde, er det første formål ord og fraser. Det er sandt at ord indikerer meninger og også at fraser indikerer meninger, men poeten og forfatteren koncentrerer sine bestræbelser på ordene og fraserne for at indikere disse meninger. Det er også sandt at de siger at veltalenhed er den attraktive mening er inkluderet i de attraktive ord og fraser. Skønt poeten og forfatteren lægger mærke til selekteringen af meninger, gør han det for at formulere dem i attraktive ord og fraser. Således, formen i hvilket meningen er fremlagt, i det ord eller i den frase, repræsenterer ordet, frasen eller de formulerede meninger.

Formationen af meningerne afhænger af formationen af ordene og fraserne. Det er sandt at formålet med teksterne er at præsentere meningerne, men dette er i teksternes generalitet. Hvad angår litterære tekster, er formålet med dem ikke at præsentere meningerne alene, men i oprindelse, er

meningen med dem at provokerer læseren og lytteren, og ikke kun at give ham meningen. Således, provokation er målet til at starte med. Derfor vælger poeten eller forfatteren ord og fraser, og hans mål fra dette valg er, at hans udtryk skitserer pragt (*tafkheem*) og generalhed, adresserende skønne steder, influere; fremprovokerer sentimentalitet og frembringe spænding. Det er derfor du finder at litterære tekster er karakteriseret med udtryk hvor tanker er formet og billeder er manifesteret. Opmærksomheden er da rette mod billeder og valget af tanker. Så hovedformålet for tanker er at forme dem og præsenterer dem som spændende og provokerende billeder. Således, oprindelsen er udtrykket, hvilket er at fremstille eller frembringe billedet, mens tanker kun er et værktøj eller et middel. Så fremlæggelsen og billederne er hvad poeten eller forfatteren varetager. Hvad angår tanker, varetager han dem med betingelsen af deres velegnethed indenfor fremlæggelsen og billedet hvorved de er afbilledet, og i forhold til deres sandfærdighed og validitet. Det er fordi formålet med teksten ikke er at lære tankerne til folket, men snarere fremprovokerer deres følelser. Det er derfor at opmærksomheden i disse tekster er koncentreret på fremlæggelsen, altså udtrykket. Deres opmærksomhed er det hvormed dette udtryk sker, hvilket er ordene og fraserne, og ikke hvad dette udtryk indeholder, på nær med hensyn til dets velegnethed for fremlæggelse, altså at frembringe et spændende og pragtfuldt billede.

Dette er realiteten af litterære tekster. Derfor, tidligere oplysninger kræver at sammenkæde sansningen der resulterer

fra læsningen af sådanne typer tekster og skal være oplysninger relateret til billeder, altså litterære billeder, for at forstå meningen af teksterne og at iagttage billedet som var fremlagt i den form som det var afbilledet. Dette betyder at forståelsen af litterære tekster kræver tidligere oplysninger omkring ordene og fraserne, altså omkring processen for fremlæggelsen og hvad det kræver af værktøjer og midler. Det nødvendiggør øvelse i at observere billeder og kunne differentiere mellem dem. Med andre ord, det nødvendiggør tidligere læsning af litterære tekster på en måde der skærper smagen, differentieringen, og forståelsen. Derfor, den som ikke har forhåndsviden om litterære tekster kan ikke forstå litterære tekster, selv hvis han fremviste hans indflydelse gennem dem og hans værdsættelse af dem. Spørgsmålet er smagen, hvilket kun er resulterende efter øvelse, forøgelsen af smagen og variationen af de typer han smager. Med andre ord, denne smag resulterer efter gentagende læsning af litterære tekster, med forskellige typer og billeder. Så snart denne smag eksisterer, vil forståelsen af teksten eksistere, fordi forståelsen af litterære tekster ikke er forståelsen af dets mening, men smagens struktur. Fra denne smag kommer forståelsen af meningen. Dette er et eksempel på en poets udtagelser:

Der er to typer af moralske (træk) jeg ikke kan accepterer
fra et menneske,
Rigdommens stolthed og fattigdommens
underdanighed,
Så hvis du bliver rig vær ikke hovmodig,
Og hvis du bliver fattig så udfordre tiden.

Et andet eksempel på poetens udtagelser:

Denne (kvinde) som krævede dit hjerte og du blev ked af hende,

Hun var skabt som din kærlighed ligesom du var skabt til hendes kærlighed.

Så hvad kun kræver hos dig er hos hende, og jer begge, Vis til deres ledsager den hele glødende kærlighed.

Disse to eksempler er forskellige fra poetens udtagelser:

Vi var, som hvis gæsten søgte gæstfrihed med tvang,
Sværdene ville nå ham mens blødende af gift (død),
Vi giver ikke hestene hvile indtil vi bringer hende tilbage,
Tunge byrder med bytte fra vores fjender.

Dette er også forskelligt fra poetens udtagelser:

Hvis vi var foruroliget over Modhari forbitrelse,
Rive sløret fra hinanden af solen ellers drypper det blod,
Hvis vi faster en leder af en stamme,
Fra toppen af minbar ville han give salah og salam til os.

Denne forskel er ikke forskellig i meninger, men snarere i billedet som poeten fremstillede og i fremlæggelsen som han skabte. Selv om enhver af disse digte provokerede læseren og lytteren, imidlertid spændingen skabt gennem de to første digte er forskelligt fra hvad der blev skabt gennem de andre to

digte. Et andet eksempel er udtalelsen fra forfatteren; "O min beskytter (*mawla*) og min herre (*sayyid*), min kærlighed er til ham og min afhængighed er over ham, og mit område er fra ham. Den som Allah holder skarpt besluttet og antændende håb. Hvis du – må Allah bære dig – fratog mig fra beklædningsstykket af din smag, og trækkende fra mig din beskyttende hånd, efter den blinde havde set mine forhåbninger i dig, og den døve hørte min rosen af dig, og den livløse følte min afhængighed af dig. Da, er det ikke nogen forbavselse at vandet kunne kvæle den som drikker det, og at medicinen kunne dræbe den som søgte kuren med den, og den varsomme kunne blive overfaldet fra stedet som han betror, og døden af duplikatoren kunne være i hans ønske, og destruktoren kunne komme før bestræbelsen af den grådige."

Endnu en forfatters udtagelse: "Bogen er et kar fuld af viden, og en konvolut stoppet med charme, og et kar ladet med fornøjelse og seriøsitet. Hvis du ville, kunne den være mere vigtig end Baaqil, og hvis du ønskede det kunne den være mere tydelig end Sahbah bin Waa'il. Hvis du ville, kunne du grine af dens budbringer, eller hvis du ønskede, kunne du blive forbavset af dens vidunderlige gavn."

Denne udtagelse er forskellig fra forfatterens udtagelse: "Viden anerkender ikke det færdige ord i nogen af dets emner. Snarere er alle dets sandheder udflydende og midlertidig. De har deres værdi indtil studie afsløre det som fjerner dets værdi eller ændre det."

Dette er ligeledes forskelligt for forfatterens udtagelse: "Tanker er forskellige, meninger er talrige, og emnerne for hver gang adskiller sig fra dem før. Forskeren kigger på dem, så han tænker over dem, ved første øjekast, ikke linket til dem før gennem noget bånd, og ej forbundet med det gennem nogen relation. Så han overvejer måske hvilken relation der kan eksisterer mellem dem og hvilken årsag der måske forbinder dem."

Denne forskel mellem disse udtagelser er ikke forskellig i dets meninger, snarere i måden gennem hvilket disse meninger er leveret, og billedet hvorved forfatteren prøver at præsenterer disse meninger. Den første forfatter søger elskværdighed, mens den anden beskriver en bog. Enhver af dem fremførte meningen han ville på en specifik måde, og gav et specifikt billede. De to andre forfattere; den ene talte omkring viden mens den anden talte omkring tanker. Og enhver af dem præsenterede meningen på en måde forskelligt fra hinanden.

Imidlertid, enhver af dem kiggede ikke efter meningerne, men bekymrede sig snarere om fraserne og ordene. Menerne var midler for at fremlægge billedet som han ønskede at belyse. Når en person ønsker at forstå disse tekster, enten poetisk eller litterært, er det vigtigt for ham at han selv praktiserer meningerne først. Snarere, skal han fokuserer hans anstrengelser på at forstå ordene og fraserne; og forståelsen af meningerne vil efterfølge det. Derfor, det er nødvendigt at hans tidligere oplysninger er relateret til ordene og fraserne og ikke til meningerne. For at han genererer oplysninger om dette

emne, skal han læse en masse litterære tekster, og prøve at undersøge dem kritisk, og praktiserer i ham selv en forståelse for hemmelighederne ved deres fraser, indtil smagen er formet i ham; og fra tilstedeværelsen af smagen er oplysningerne formet. Således, forståelse af litterære tekster nødvendiggør ikke studium og uddannelse; snarere nødvendiggør det oplysning omkring indholdet af meningene i teksterne. Det nødvendiggør snarere formningen af smagen i første instans. Smagen er formet gennem forøget læsning af litterære tekster således at begejstringen for at læse dem eksisterer. I dette tilfælde ville smagen i mennesket blive skabt. Forståelsen af litterære tekster kræver ikke kendskab omkring grammatik og morfologi; ej heller kræver det kendskab omkring retorik såsom meninger og metaforer; og ej heller kendskab til sprogforskning eller kendskab til møntprægning. Dog er det at foretrække at personen har oplysninger omkring dem, men det er ikke at foretrække at fordybe sig i dem. Det som er mest vigtigt er, at forøge læsningen af tekster, således at smagen genereres i ham.

Dette er tækningsmåden for forståelsen af de litterære tekster. Således kræver dets forståelse tilstedeværelsen af tidligere smag. Med andre ord, den kræver kendskab til teksternes natur, fra hvilket resulterer i formationen af smagen. Så deres tidligere oplysninger er tilstedeværelsen af smagen. Den forøget læsning af litterære tekster er måden for at opnå det, så smagen kan formes. Hvis smagen ikke eksisterede, ville det ikke være muligt at forstå de litterære tekster, altså tænkningen omkring dem ville ikke være produktivt. Det er sandt at han

muligvis ville komme frem til en forståelse af tanken som de indeholder eller ved at betragte målet de tilsigter, men han ville ikke komme frem til en forståelse af dem ej heller stifte bekendtskab med dem. Det er fordi han ikke nød dem eller kendte deres smag. Hvis han ikke nød dem og ikke kendte til deres smag, ville han ikke forstå dem. Forståelsen af den litterære tekst er til for at agitere dig, provokere dig og påvirke dig. Dette ville ikke ske med mindre der var en smag for dem, i den som læser disse tekster. Følgelig, tilstedeværelsen af smagen er hvad der er nødvendigt for at forstå teksterne.

Tænkning vedrørende intellektuelle tekster

Hvad angår intellektuelle tekster, er den rationelle oplysning grundlaget for konstrueringen af teksten. Opmærksomheden i sådanne tekster er dirigeret mod meningene først, end til ordene og fraserne. Den intellektuelle tekst er intellektets sprog og ikke følelsernes sprog. Formålet med dem er at fremlægge tanker, i særdeleshed sandheder der levere oplysninger og provokere intellektet. Ordene og fraserne i intellektuelle tekster er udmærket ved deres korrekthed, klare skitsering og grundige undersøgelser. De er baseret på intellektet uden hensyn til følelser, for at sprede intellektuelle sandheder og oplysninger hvis opnåelse kræver anstrengelse og en forøgelse af dybde. Derfor adskiller intellektuelle tekster sig fuldstændigt fra litterære tekster. Det er fordi den litterære tekst ikke står på grænsen af fakta og oplysninger, ej heller har den til formål at

forsyne intellektet med tanker, snarere prøver den at bringe disse fakta til intellektet, men den selekterer de mest prominente og vigtigste. Med andre ord, selekterer den hvad der skaber påvirkning og spænding; og ordene og fraserne der levere disse tanker er på en måde der opildner læseren og lytteren, og således provokerer deres følelser, og ophidse i dem hvad denne spænding kræver af fornøjelse og glæde eller utilfredshed og vrede. Dette er forskelligt for intellektuelle tekster, idet deres mål er at fodre intellektet med tanker. Så de står ved grænsen faktaene og oplysningerne, uden hensyn til hvorvidt eller ej de fremkalder følelser. Dets mål er at afklare tanker og ikke tilnærme dem, den gode fremlæggelse og ikke forskønnelsen af dem, samt hvad der frembringer overbevisning i intellektet og den nøjagtige fremlæggelse. Den tager sig ikke af hvad der måske kan fremkalde utilfredshed eller fornøjelse, glæde eller vrede. Den tager sig snarere af at fremlægge tanken som den er, og fabrikerer et billede af den klare tanke og ikke et billede af konstruktion. Derfor afskiller forståelsen af intellektuelle tekster sig fuldstændigt fra forståelsen af litterære tekster.

Tænkning omkring de intellektuelle tekster, altså forståelsen af dem er ikke muligt uden tilstedeværelsen af tidligere oplysninger omkring tekstens emne. Hvis de omtalte tidligere oplysninger ikke var tilgængelige, vil teksten være uforståelig. Det er fordi teksten udtrykker en specifik realitet. Så hvis læseren ikke besad tidligere oplysninger gennem hvilke han forklarede denne realitet, da ville han på ingen måde forstå dem. De tidligere oplysninger krævet for at forstå meningen

med intellektuelle tekster skal kunne forestilles. Hvis sådanne tidligere oplysninger kun lige var kendt, men uden realiteten af dets mening værende forstillet, da er det ikke muligt at forstå den intellektuelle tekst. Det er fordi den intellektuelle tekst udtrykker en tanke der har en realitet og en mening, og er ikke bare en tanke. Hvis tanken var forstået på en måde der indikerede dets mening, og uden at forstå dets realitet, og opfatte dets mening, da ville det ikke være tidligere oplysninger gennem hvilket det er muligt at forklare realiteten. Det ville snarere kun være oplysninger og ville ikke være til nogen gavn for tænkning, altså ville de ikke være til gavn for at forstå intellektuelle tekster. Således, betingelserne der skal være tilstedet i tænkningen omkring den intellektuelle tekst er ikke kun tilstedeværelsen af tidligere oplysninger, men også tilstedeværelsen i at forstå deres realitet og en sand forestilling af deres mening. Du læser måske en intellektuel bog, om end det var et studie af en tanke, eller et studie af et emne eller et studie af et spørgsmål. Teksten af denne bog er på arabisk, dets ord er på arabisk og dets fraser er på arabisk og du er kyndig i det arabiske sprog. Skønt dit kendskab til arabisk sprog hjælper dig i at forstå meningerne af ord og fraser, hjælper det dig ikke i at forstå meningen med tankerne hvorved disse ord og fraser var skabt. For at forstå disse tanker, er det nødvendigt at besidde tidligere oplysninger omkring dem, og det er også nødvendigt at forstå realiteten af disse oplysninger, og forestille sig deres mening, i modsat fald ville du have forstået talen sprogligt. Din forståelse kan være i overensstemmelse med hvad tankerne indikerer eller også kan

det være i modsætning til dem. Hvad end sagen måtte være, er det kun en sproglig forståelse og ikke en forståelsen af tanken.

Når, for eksempel, du læser denne tekst, "Den politiske bevidste person er forpligtet til at være involveret i kampen mod alle de synspunkter der modstrider hans synspunkter, og mod alle de tendenser der modstrider hans tendenser, og på samme tid involvere han sig i kampen om at konsolidere hans koncepter og implementerer hans synspunkter." Dette er en intellektuel tekst; altså er det ikke nok at forstå dens mening på arabisk for at forstå den. Det er heller ikke tilstrækkeligt at forstå meningerne af dens ord og fraser for at forstå dens mening. Det er snarere nødvendigt at realiteten af politiske betragtninger, fra en specifik vinkel, er klar for dig, og dens mening forestillet.

Det er nødvendigt at realiteten af synspunkterne og hvad de indikere er forstået og forstillet af dig. Det er ligeledes nødvendigt at realiteten af kampen mod disse synspunkter gennem dine synspunkter, og realiteten af implementeringen af dine synspunkter over folket er forstået og forstillet af dig, mm. Med andre ord, den tidligere oplysning omkring politisk bevidsthed, kampe, synspunkter og koncepter og deres realitet skal være forstillet, og deres mening skal forstås, for at forstå denne tekst. Hvis dette ikke sker, og oplysningen bare forblev en oplysning; eller deres indikation er iagttaget bare som meninger og ikke som en realitet, da ville det ikke være muligt at forstå denne tekst. Hvis det ikke var forstået, da ville ingen gavn opnås ved det, selv hvis det var memoreret udenad.

Derfor, intellektuelle tekster er ligesom en bygning; det er ikke muligt at fjerne en sten fra den med billedet af bygningen forblivende som den er. Altså kan du ikke overføre et bogstav fra det ene sted til det andet, og ej heller erstatte et ord med et andet ord. Det er snarere nødvendigt at have en komplet beskyttelse af teksten som den er. Det er fordi realiteten er hvad der indikeres gennem den, altså indikationen af tanken som er tilsigtet at være fremført, er en bestemt realitet og har et bestemt billede. Hvis noget ændrede sig i realiteten og i dette billede, da ville forståelsen ændres, enten fuldstændig eller delvis. Således, forståelsen af den intellektuelle tekst kræver forståelse af dets indikation; og forståelsen af dets indikation kræver bevarelsen af dets ord og fraser.

I virkeligheden, den intellektuelle tekst kan formes i en form af den litterære tekst, så dets virkning på følelser udover undersøgelsen og krystalliseringen af faktaene skal iagttages. Imidlertid er det stadig en intellektuel tekst frem for en litterær tekst. Betingelsen der skal være til stede hos den intellektuelle tekst er ikke dets indflydelse på følelser, snarere er det opnåelsen af fakta, hvorvidt eller ej de er opvirket af følelser. At lægge mærke til påvirkningen af følelser i den intellektuelle tekst udelukker den ikke fra at være en intellektuel tekst. Den forbliver snarere en intellektuel tekst så længe opmærksomheden er rettet mod tanken, idet tanken var hovedmålet med den. Hvis påvirkningen af følelser i intellektuelle tekster var lagt mærke til, da ville tilstanden af deres forståelse ikke afskilte sig fra sagen af ikke at bemærke det. Deres forståelse kræver snarere tidligere oplysninger

omkring tankerne, forståelsen af realiteten af tankerne og forestillingen af deres mening.

Det er sandt at intellektuelle tekster kunne være egnet til alle mennesker og at de har kapaciteten til at fremlægge tanker overfor alle mennesker, hvad end deres kultur måtte være, for trods deres dybde, er det muligt at blive forstået af alle mennesker. Imidlertid, med disse tekster, selv om enhver kunne tage hvad han kunne forstå af dem, men på grund af deres dybde er det ikke muligt for alle og enhver af forstå dem. Det er sandt at folket tager fra dem hvad de kan forstå, men ikke alle mennesker kan tænke omkring dem og forstå dem. Dette er fordi de intellektuelle tekster, hvis der ingen tidligere oplysninger var omkring dem og på deres niveau, er det ikke muligt at forstå dem. Hvis realiteten af deres tanker ikke var forstået og meningerne af deres tanker ikke var forstillet, da ville det ikke være muligt at drage nytte af dem og eksekverer deres tanker. Faktummet at alle er egnet til at tage fra dem ifølge hans kapacitet til at forstå dem, betyder ikke at alle mennesker er egnet til at forstå disse tekster. For dem som ikke har tidligere oplysninger på deres niveau, er forståelsen alligevel for dem ikke mulig.

Det påstås måske her at tidligere oplysninger er tilstrækkeligt for at forme tanken så snart sansningen eksisterede. Dette betyder, for at forstå den intellektuelle tekst, er det tilstrækkeligt for personen at besidde tidligere oplysninger hvorved han forklarer realiteten af indholdet i teksten. Svaret til dette er at tidligere oplysninger er nødvendigt for at forklarer

realiteten af tekstens indhold. Hvis ikke denne oplysning er på niveau med teksten så kan realiteten ikke forklares ved den. Så hvis de tidligere oplysninger er sproglige oplysninger, da ville det ikke være nok på nær redegørelsen af en sproglig forklaring, men dette er ikke tilstrækkeligt for at redegøre for tanken. Ligeledes, hvis oplysningen omkring styre er det (som kendetegnes som) magt, kan dette måske afvige fra forståelsen af meningen med styre. Hvis tidligere oplysninger omkring (definitionen) samfund er, at det er mennesker og relationer, ville det ikke være tilstrækkeligt for at forstå samfundet på en måde der gør det muligt at ændre det eller beskytte det. Det er fordi disse oplysninger ikke er på niveau med hvad et samfund består af. Som følge deraf, for at forstå den intellektuelle tekst, skal tidligere oplysninger være på niveau med tanken tilstedeværende i teksten, og ikke bare oplysninger omkring den.

Det kunne ligeledes blive sagt; hvis det er en betingelse for at forstå teksten er det nødvendigt at besidde tidligere oplysninger på niveau med tanken der ønskes at forstås, så hvor går betingelsen af realiteten som skal forstås og dets indikation komme fra, foruden betingelsen om at tidligere oplysninger skal være på dets niveau? Svaret til dette er at intentionen fra forståelsen af den intellektuelle tekst ikke er for at nyde den eller stifte bekendtskab med dets mening. Snarere er den intellektuelle tekst forstået for at den skal adopteres, altså er den forstået for at handle ifølge den. Hvis den ikke er behandlet således, så er der ingen gavn i den, og dens eksistens har ingen værdi. Det er fordi tanken er forstået for at

den skal adopteres, og ikke kun for oplysningens skyld. Dens adoptering ville ikke være mulig på nær gennem forståelsen af dens realitet og forestillingen af dens mening.

Derfor, for at forstå den intellektuelle tekst er tre betingelser fastsat udover tidligere oplysninger;

1. For det første, tidligere oplysninger skal være på niveau med tanken som er tilsigtet at forstå.
2. For det andet, realiteten af denne oplysning skal være forstået på en måde der beskriver den, og adskiller den fra andre realiteter.
3. For det tredje, denne realitet skal være ordentligt forstået på en måde der giver det sande billede omkring den.

Uden disse tre betingelser i forening, kan den intellektuelle tekst ikke forstå, altså tanken kan ikke forstås, med andre ord, den kan ikke blive adopteret. Det er fordi forståelsen af tanken betyder adopteringen af den og ikke forståelsen af dens mening. Det tætteste eksempel på dette er tanken om islam, med hensyn til verdensanskuelser og regler. Da islam kom ned til araberne, hvor den kom ned i dele ifølge begivenhederne, forstod de det og adopterede det. Dette var ikke fordi deres sprog var arabisk, hvilket gjorde deres forståelse for den lettere, men det var snarere fordi de forstod realiteten af dens tanker og fattede dens meninger, altså adopterede de dem efter

forståelsen og forestillingen. Det er derfor den influerede dem og ændrede deres synspunkter. Værdierne af nogle ting blev forøget mens værdierne af andre ting blev mindsket. Livets fundament er blevet ligeledes forskelligt for før. Imidlertid, selv disse arabere, så snart deres forståelse af realiteten af tankerne, og deres forestilling af deres meninger var mistet; mistede de forståelsen af disse tanker, altså mistede de deres adoptering. Følgelig opførte disse tanker at have nogen virkning på dem.

Selv om der er flere hadeeth (beretninger fra profeten og retslærde som er mere kyndige end Malik, og jurister som er af bredere viden end Abu Hanifah, og Mafassiroon (koran fortolkere) som er mere kompetente end Ibn Abbas; alligevel er der ingen af dem som kunne nærme sig dem som var i Madina i Maliks tid, ej heller dem som var i Ibn Abbas tid, og ej heller dem som levede i Abu Hanifah's tid. Det er ikke på grund af det manglende kendskab til tankerne, men snarere på grund af fraværet af forståelsen af deres realitet og fraværet af at forstå deres mening. Derfor, at have tænkning omkring intellektuelle tekster, er tilstedeværelsen af tidligere oplysninger på deres niveau ikke nok; ved siden af det er det nødvendigt af forstå deres realitet og forestille sig deres meninger.

Forståelsen af intellektuelle tekster betyder ikke at adoptere dem, snarere også at forkaste og angribe dem. Således er adoptering målet. Hvis de ikke er af dem der er adopteret, da er de af dem der skal forkastes eller dem som skal angribes. Hvis der ingen forståelse var for deres realitet og forestilling om deres mening, kan dette lede til afvigelse. Således hvad der

forventes at blive forkastet og angrebet og som ville blive adopteret, og det der er forventet at blive adopteret eller bare at kende til uden adoptering eller forkastelse, skal forkastet og angrebet. Derfor er det nødvendigt for forståelsen af intellektuelle tekster at forstå deres realitet og forestille sig deres mening, således for at tage de nødvendige foranstaltninger overfor dem, hvad enten det er adopteringen af dem eller forkastelsen og angrebet af dem. Betingelsen for forståelsen af realiteten af tankerne på en måde der beskriver og skelner dem, og forestillingen af deres mening på korrekt vis, er det som beskytter tanken for fejl og afvigelse, og sikre samtidig at personen beslutter hans stillingstagen overfor disse tanker på korrekt vis. Skaden af disse tanker står ikke ved begrænsningen grænse til oplysningen, snarere kunne den bortlede den som adopterer dem fundamentale handlinger i hans liv, og gøre ham fejlbedømmende og afvigende eller endda gå på det vildledende spor. Det klareste eksempel for dette er (studiet af) græsk filosofi som påvirkede mange muslimske retslærde, og de kapitalistiske og kommunistiske ideers påvirkning på de mange muslimske sønner. Alt dette er fordi forståelsen af realiteten (af disse tanker) ikke var på en måde der definerer og adskiller dem, og fordi forestillingen af meningen af tankerne ikke var korrekt.

Lad os undersøge den græske filosofi. Den var tilstedeværende hos de kristne i ash-Sham og Irak. Muslimerne bar den islamiske da'wah til de kristne og specielt efter de kom under islams magt og kontrol. De kristne brugte (i deres argumenter) græsk filosofi og den græske logik. Muslimerne brugte denne

filosofi og denne logik til at argumentere tilbage til disse kristne, uden at forstå tankernes indhold i denne filosofi og uden at observerer bedraget brugt i logikkens præmisser. Dette studie, hvilket var for udbredelsen af islams skyld, førte til at nogle muslimske lærde vendte deres opmærksomhed mod den for fornøjelsen skyld som de fandt i dets studie. Nogle andre muslimske retslærde vendte deres opmærksomhed til den som modsvar til de kristne og for at bevise validiteten af islams tanker. Hvad angår den første gruppe af lærde, fortsatte de på vejen af græske filosoper og adopterede den græske filosofi som blev deres kultur. De omfavnede dets synspunkter, i henhold til at tillægge islam synet af disse filosofiske tanker. Og således fik muslimske filosoper deres gennembrud. Nogle af dem var forfejlede og afvigende; og nogle af dem var på et fjernt vildspor. Begge af disse parter; de afvigende, og de vildledte, havde forladt islam og blev Kuffar (ikke-muslimere). Derfor alle disse såkaldte muslimske filosoper eller islam filosofferne er kuffar, og der er igen forskel mellem Ibn Seena og Farabi ej heller mellem Rushd og al-Kindi.

Hvad angår den anden gruppe af muslimske lærde, som studerede den græske filosofi og den græske logik, var delt i to parter: den ene part adopterede filosofien som grundlag, og de fortolkede islams tanker så det stemte overens med denne filosofi. De påførte disse filosofiske tanker på islams tanker. Disse var Mu'tazilah. Den anden part modsatte sig og kritiserede disse tanker. De forsøgte at korrigerer og besvare dem. Disse er hvad der kaldes ahl us-Sunnah. Således, argumentet opstod mellem disse parter, og de var distraheret

væk gennem dette argument fra at bære den islamiske da'wah. De var vendt væk fra hoved forpligtelsen som Allah I forpligtede dem til, hvilket er at bære den islamiske da'wah til ikke-muslimer og forsøge at korrigerer muslimernes verdensanskuelser. Det var enten ved brugen af græske filosofiske tanker for at bevise validiteten af islams tanker og til at krystalliserer dem, eller ved reaktion baseret på disse tanker. De beskæftigede folket med dette gennem generationer og århundrede. Alle disse, skønt de er muslimer, var vendt bort fra at bære den islamiske da'wah til ikke-muslimer grundet den græske filosofi.

Sagen var ikke begrænset til dette, snarere grundet dette opstod andre grupper såsom Jabriyyah, Murji'ah, Qadriyyah og andre. Dette resulterede i tilstedeværelsen af sekter, tanker og grupper blandt muslimerne. Så der opstod stor forvirring, indtil muslimerne blev tiervis af grupper, og tiervis af skoler af tanker, alt dette grundet indtrængen af græsk filosofi i de islamiske lande, og mange muslimers hengivenhed til dets studie, uden gennemførelsen af hvad der definerer og skelner dets tanker, og uden korrekt forestilling om meningen af disse tanker. Hvis islam i sig selv ikke var stærk, og ahl us-Sunnah wal-jama'ah ikke udfordrede, med oprigtighed og Guds frygt, disse tanker ved at forklare realiteten som de indikerede, og afbillede deres meninger præcist, og udsatte sværdet for kuffar blandt disse delinger og sekter; havde dette ikke sket havde islam gået bort og havde gået tabt grundet den græske filosofi, og hvad den skabte af tanker og meninger.

Hvad angår kapitalistiske og socialistiske tanker er deres farer håndgribelig og bevidnet. Vildledelsen af deres tanker har inkluderet mange af muslimernes sønner. Fejlen ved deres koncepter har spredt sig selv til de muslimske masser. Vi behøver derfor ikke at etablere et bevis for dette, ej heller at nævne eksempler på disse fejlagtige og forkerte tanker. Det er fordi den håndgribelige tilstand i de islamiske lande, specielt gennem dem som er bekendt med livet efter den anden verdens krig, viser os at disse tanker har forårsaget fordærvelse af muslimernes sind, og distraheringen fra arbejdet for islams skyld.

Derfor er det nødvendigt at tænkning i intellektuelle tekster er vel forstået, og det er ikke tilstrækkeligt kun med tilstedeværelsen af tidligere oplysninger. Snarere er det nødvendigt at denne tidligere oplysning er på niveau med tanken; dens realitet skal være forstået på en defineret og fremragende måde, og dens mening skal være ordentligt forstillet på en måde der giver det sande billede af meningen.

Det er sandt at islam ikke forhindrede det intellektuelle studie, snarere tilladte den det. Den forbyd ligeledes ikke adopteringen af tanker; snarere tillod den det. Imidlertid, islam anser den islamiske verdensanskuelse (*Aqeedah*) som grundlag for dets tanker og som et kriterium for deres adoptering eller forkastelse. Islam tillader ikke adopteringen af enhver tanke der modskrider dette grundlag, selv om det er tilladt at læse tekster der indeholder sådan en tanke, og den tillader ikke adopteringen af nogen tanke med mindre det intellektuelle

grundlag tillader det. Hvad angår forståelsen om hvorvidt tanken stemmer overens med det intellektuelle grundlag eller ej, og at tage stilling til det, sker kun efter forståelsen af realiteten af tanken på en måde der definerer og skelner den, og også forestillingen og dens mening på korrekt vis. Uden dette, kan tanken ikke vurderes med det intellektuelle grundlag, og følgelig er det ikke muligt at skitsere det sande billede fra det. Derfor, er det påkrævet af den som tænker omkring intellektuelle tekster at besidde tidligere oplysninger på niveau med denne tanke, og udover det, besidde forståelsen af dens realitet på en måde der definerer og skelner den, samt at besidde en korrekt forestilling af dens mening sådan at den giver det sande billede omkring den.

Tænkning vedrørende juridiske tekster

Hvad angår juridiske (*tashree'i*) tekster; for at opfatte hvad de indeholder af tanker og nå frem til udledelsen af tanker, er det ikke nok at forstå hvad de indeholder af ord, fraser samt deres meninger. Disse kræver ikke tidligere oplysninger; snarere har de behov for to kombineret forhold. For det første; det kræver kendskab til meningene af ordene og fraserne, derefter importen af disse ord og fraser som de indikerer, og senere hen anvendelsen af specifikke oplysninger for at forstå eller udlede tanker. At kende til meningene af ordene og fraserne, og at have kendskab til sprog er påkrævet, såsom ordene og fraserne

og derudover at besidde kendskab til bestemte faglige behandlinger. Derefter følger forståelsen af tanker og regler. Dette kan anvendes til enhver tænkning indenfor lovgivning, men i denne diskussion, mener vi den islamiske lovgivning alene. Dette er fordi, vi som muslimer, ikke har fået tilladelse til at diskutere andet end den islamiske lovgivning, for det afgørende anliggende hvilket vores verdensanskuelse er begrænset til er tænkning indenfor den islamiske lovgivning alene. Andet end den islamiske lovgivning, har vi (som muslimer) ikke fået tilladelse til at studere, heller ikke engang at læse. Dette er fordi når lovgivning er læst, er det læst med det formål at adopterer hvad den indeholder og ikke for underholdningens eller fornøjelsens skyld. Når den er studeret og tænkt over, er det kun gjort for at adopterer den. Det er forbudt (*haram*) at adopterer noget andet end fra islam, og det er forbudt for os (muslimer) at adopterer fra andet end den islamiske lovgivning (*hukm shar'i*). Det er sandt at det er gjort tilladt (*halal*) at læse og studere andet end de lovgivende tekster, såsom litterære tekster, intellektuelle tekster og politiske tekster, men vi har ikke tilladelse til at læse eller studere andet end de lovgivende islamiske tekster. De litterære tekster er kun læst og studeret for fornøjelsen og underholdningens skyld. De intellektuelle tekster er studeret når vi har taget det intellektuelle grundlag som målestok for hvad de indeholder af tanker. De politiske tekster er læst for at kende til sagen hvorved udenrigspolitikken er administreret. I alle disse typer af tekster, er der intet der forhindrer en i at læse, studere og diskutere dem eller i det hele taget tænke omkring dem. Hvad angår de lovgivende tekster, er de læst og studeret

for at adoptere fra dem. Eftersom det ikke er tilladt at adopterer fra andet end den islamiske lovgivning (*hukm shar'i*), så er det følgelig ikke tilladt for os at læse, studere eller tænke på andet end den islamiske lovgivning. Eftersom tanker er bygget på en verdensanskuelse (*'Aqeedah*), og det er målestokken for validiteten eller ugyldigheden af disse tanker, altså at beslutte sin stillingstagen overfor dem med hensyn til adoptering eller forkastelse. Den islamiske lovgivning (*ahkam shar'iyah*) udspringer fra verdensanskuelsen (*'Aqeedah*), altså de er sluttet og udledt fra verdensanskuelsen. Så kun det som udspringer fra denne verdensanskuelse, og er en islamisk lov, er adopteret. Alt hvad der ikke udspringer fra den er forkastet totalt, hvad enten det er i overensstemmelse eller ej med verdensanskuelsen. Derfor adopterer vi ikke hvad der stemmer overens med islam. Vi adopterer snarere kun det som er islam og intet andet. Det er fordi at den islamiske lovgivning udspringer fra verdensanskuelsen og udleder fra den, og den er ikke bygget på den. Dette er forskelligt fra tanken som er bygget på den. Allah I, når Han siger læs (*Iqraa'*), tillader Han os at læse uden restriktion, men da Han befalede (os) at adopterer løsninger for livet, altså den islamiske lovgivning (*ahkam shar'iyah*), begrænsede Han adopteringen af dem og linkede adopteringen med *Iman* (overbevisningen). Han gjorde adopteringen fra andet end dette ligesom adopteringen af *Taghout*. Således, tekster der hører til lovgivning præciserer læsningen; hvilket betyder at læsning er tilladt specielt indenfor det som ikke er relateret til lovgivning. Hvad angår lovgivning, altså love og behandlinger, inkluderer tilladelsen ikke dem, grundet tilstedeværelsen af tekster som indikerer utilladelsen af

at adopterer fra andet end dem. Det er derfor vi ikke læser andet end den islamiske lovgivning, ej heller studerer vi eller tænker omkring dem. Derfor, når vi studerer tænkning vedrørende lovgivning studerer vi kun den islamiske lovgivning.

Tænkning indenfor lovgivning, selv om det kræver kendskab til det arabiske sprog og de islamiske tanker, kræver først og fremmest kendskab til realiteten og forståelsen for den, for at vide den islamiske lov (*hukm shar'i*), først derefter anvendes denne islamiske lov over realiteten. Hvis den passede til den (realiteten), da ville det være dens lov. Og hvis den ikke passede til den, da er det ikke dens lov, og eftersøgningen er iværksat efter en anden lov som passer til den. Derfor er tænkning omkring lovgivning ikke mulig for alle mennesker, idet den kræver adskillig ting som er relateret til ord og fraser, og relateret til lovgivende tanker, altså specifikke oplysninger, hvilket er den lovgivende oplysning. Den kræver ligeledes forståelse for realiteten, altså realiteten af loven som er adopteret eller sluttet. At tænke omkring lovgivende tekster, er det ikke tilstrækkeligt at med opmærksomhed til ordene og fraserne, ligesom det er med tænkningen omkring litterære tekster. Det er heller ikke nok at give opmærksomhed til meningene og tankerne, ligesom det er med tænkningen omkring intellektuelle tekster. Ej heller er det tilstrækkeligt at give opmærksomhed hændelser, begivenheder og omstændigheder ligesom tænkningen omkring politiske tekster. Opmærksomheden er snarere dirigeret hen til ordene og fraserne, meningene og tankerne, og hændelserne og begivenhederne for hvilket målet var at udlede loven (*hukm*);

og alt dette skal ske på samme tid. Med andre ord, tænkning omkring lovgivende tekster nødvendiggør alt hvad der behøves for tænkning i alle andre tekster. Derfor er tænkningen omkring dem sværere end at tænke omkring andre tekster. Den har behov for dybde og oplysthed samtidig. Dybde alene er ikke tilstrækkelig for den, selv om oplysthed er tilstrækkelig, fordi den ikke kan eksisterer uden dybde.

Tænkning omkring lovgivende tekster er forskellig i henhold til målet for tænkningen. Dette mål er enten til for at adopterer den islamiske lov (*hukm shar'i*) eller for at udlede den islamiske lov (*hukm shar'i*), og der er en forskel mellem disse to. Selv om tænkning er til for at genkende islamisk lovgivning (*hukm shar'i*), behøver den kendskab til meningerne af ordene og fraserne, men den behøver ikke kendskab til grammatik og morfologi (bøjningslære), tekstens sprog eller retorik. Det er tilstrækkeligt at kunne læse det arabiske sprog, og det er endda ikke nødvendigt at vide hvordan man skriver det. At læse en tekst på arabisk og forstå hvad der er læst er tilstrækkeligt for at søge viden om islamisk lov (*ahkam shar'iyyah*) fra teksterne. Selv om den har behov for kendskab til de islamiske tanker, altså tidligere oplysninger omkring lovgivning. Imidlertid, den elementære oplysning er tilstrækkeligt til kendskabet. Så det er ikke nødvendigt at kende til videnskaben af *usul ul-fiqh* (grundlaget for islamisk jura), ej heller vers (fra Koranen) og *ahadeeth* (beretninger fra Profeten Muhammad ﷺ). Det er tilstrækkeligt at forstå islamisk lov (*hukm shar'i*) fra andre fra læsning alene. Det er ligeledes ikke nødvendigt at kende til hvad realiteten er. Det er snarere

tilstrækkeligt at kende til denne lov (*hukm*) til denne realitet. Så når han læser for at vide hvad loven (*hukm*) til en dåse kød er, er det tilstrækkeligt at vide at en dåse kød er ådsel, fordi det ikke er slagtet på lovlige vis. Når han læser for at vide hvad loven er til eau de cologne, er det tilstrækkeligt for ham at vide at berusende midler er forbudt (*haram*) og at cologne er et berusende middel. Således er tænkningen; for at kende til den islamiske lov (*hukm shar'i*) fra de islamiske tekster, er det nok at have tilstrækkelige tidligere oplysninger for at forklare realiteten af loven (*hukm*) som er tænkt over.

Hvad angår tænkning for at udlede den islamiske lov (*hukm shar'i*), behøver den mere end blot læsning for dens udledning. Det kræver kendskab til tre forhold; hvilket er ordene og fraserne, de islamiske tanker og realiteten af tankerne, altså kendskab til loven på en måde der muliggør for ham at udlede, og ikke bare kendskab. Således skal han være kyndig i det arabiske sprog med hensyn til grammatik (*naHw*), morfologi (*Sarf*) og retorik (*balaaghah*) mm. Han skal ligeledes være kyndig indenfor Koran fortolkning (*tafseer*), beretninger (*hadeeth*) og grundlaget for jura (*usul ul-fiqh*). Han skal endvidere være kyndig vedrørende realiteten fra hvilket han ønsker at udlede en lov (*hukm*). Vi mener ikke tilstrækkelig kyndig til at være en mujtahid (retslærd) i disse emner; det er snarere tilstrækkeligt at være fortrolig med det. Det er fordi han kan spørge omkring meningen med et ord eller henvises til en ordbog for at finde det. Han kan referere til en mujtahid indenfor grammatik og morfologi, eller referere til en bog omkring grammatik og morfologi, således for at få kendskab til

grammatikken eller bøjningen af ordet. Han kan ligeledes referere til lærd indenfor hadeeth eller til en bog om hadeeth for at vide om hadeeth'en. Yderligere, kan han spørge en person som er kyndig vedrørende realiteten som han ønsker at forstå, selv hvis denne person ikke var muslim, eller referere til en bog om det givne emnes realitet. Således, at være kyndig betyder nødvendigvis ikke at man er mujtahid eller at være dybt kyndig i et emne, men snarere at være fortrolig med det på en måde der gør ham i stand til at udlede. Dette er betydningen at have bestemte oplysninger, altså oplysninger der muliggør for ham at udfører udledelsen (*istinbat*). Derfor, selv om at udledelse (*istinbat*) kræver flere oplysninger end at kende til den islamisk lov (*hukm shar'i*), så betyder det ikke at han skal være mujtahid i alle tre forhold som kræves for udledelsen (*istinbat*). Det betyder snarere, at han skal være tilstrækkelig fortrolig med oplysningerne omkring disse tre forhold for at gøre ham i stand til udledelsen. Så snart han bliver egnet til at udlede, vil han være mujtahid. Derfor *istinbat* og *ijtihad* er muligt og opnåeligt for alle mennesker, specielt efter at bøger om arabisk sprog, islamisk lov og livets begivenheder er blevet tilgængeligt for folket. Sådanne bøger er egnet, og de kan refereres til og benyttes til udledelse. Således, kendskab til islamisk lovgivning (*hukm shar'i*) er opnåelig for enhver, ligeledes er udledelsen af islamisk lov (*hukm shar'i*), skønt udledelse nødvendiggør mere kendskab, altså flere og bredere tidligere oplysninger.

Vores forfædre gjorde emnet om *istinbat* og *ijtihad* sværere for dem selv, og de var veltilfredse med alene kendskabet. Så de

blev, majoriteten af dem, efterlignere (*muqqalids*). Imidlertid opstod nye hændelser og begivenheder, og de var allerede der, efterforladt uden en islamisk lov (*hukm*). Så vores insisterende vedståenhed ved den islamiske lovgivning (*ahkam shar'iyah*), og at være involveret i livets domæne på det højeste niveau på en åben og bred måde, forpligter os, med denne tilgængelighed af bøger af viden og videnskab, til at oprejse os selv fra taqleed til istinbat stadiet, for at behandle alle problemer i livet med den islamiske lovgivning (*ahkam shar'iyah*) alene. For os kræver det kun et tilstrækkeligt kendskab forlagt for *istinbat*.

Det er sandt at kendskab til *hukm shar'i* er en personlig forpligtelse, og at udledelse af *hukm shar'i* er en kollektiv forpligtelse. Imidlertid, behovet for ændring af hændelser og begivenheder og forbudet om, at vi kan tage en anden lov fra andet end *hukm shar'i* gør denne kollektive forpligtelse intet mindre nødvendig end den personlige forpligtelse. Derfor er det nødvendigt for denne ummah (nation) at have en stor mangfoldighed af dem som udøver *istinbat* og *ijtihad*.

Derfor, det er klart at, selv om tænkning indenfor lovgivning er den sværeste type for tænkning, er den mest uundværlige nødvendighed for den islamiske ummah, hvad enten det var tænkning for at kende til *hukm shar'i* eller tænkning for at udlede *hukm shar'i*. imidlertid, tænkning indenfor udledelsen af *hukm shar'i* skal ikke behandles med lethed ej heller overvejes med simpelhed. Snarere skal det overvejes med omhyggelighed og opmærksomhed, og ingen skal omtale det

medmindre han erhvervede sig de nødvendige oplysninger for det. Han skal altid iagttage at tænkning omkring lovgivende tekster kræver tilstedeværelsen af tilstrækkelig oplysning i de tre forhold nødvendigt for dem, hvilket er arabisk sprog, *shar'i* forhold og forståelsen af den sande natur af realiteten, og applikationen af *hukm shar'i* på denne realitet. Selv om applikationen af *hukm shar'i* på realiteten ikke er oplysningen krævet for *istinbat*, det er snarere et resultat af validiteten af kendskabet af de tre forhold.

Dette er tænkning vedrørende lovgivning; oplysningen der er forbundet med realiteten, er en specifik oplysning, og er tilstrækkeligt for at kende *hukm* for realiteten eller udledelsen af *hukm* fra den. Vores fjender har lykkedes i deres bedrag og fået os til at se honningen som fluers ekskrementer, så vi afskyr og vender os væk fra det. Med andre ord, de gjorde *fiqh* (jura) afskyeligt og vanærende i vores øjne indtil vi vendte os bort fra det. Imidlertid, det er på tide at afsløre dette bedrag, og indse at vores lyksalighed og vores liv ikke er opfyldt undtagen gennem den islamiske lovgivning (*ahkam shar'iyah*), altså vi kan ikke opnå det undtagen gennem *fiqh*, altså gennem kendskab og udledning af *ahkam shar'iyah*. Dette bliver af større betydning fordi enhver lovgivning andet end islam, så som civillov og dets lige, er en lov af taghout, hvilket vi er blevet forbudt at tage imod gennem koranens tekst.

Hvad end sagen måtte være, tænkning omkring lovgivende tekster, altså tænkning omkring den islamiske lovgivning er fuldstændig forskellig fra tænkning omkring alle andre tekster.

Tænkning omkring litterære tekster kræver kendskab til ordene og fraserne og nødvendiggør følgelig en smag der udspringer fra dette kendskab. Tænkning indenfor de intellektuelle tekster kræver oplysning på samme niveau med tanken som er tilsigtet at forstå. Tænkning indenfor politiske tekster kræver kendskab til hændelser og begivenheder. Imidlertid, tænkning omkring lovgivende tekster kræver hvad der nødvendigt indenfor alle disse typer af tænkning. Det er fordi det kræver kendskabet af ord og fraser, *shar'i* kendskab på samme niveau som *shar'i* realitet og ligeledes kendskab til hændelser og begivenheder hvorpå denne *hukm shar'i* bruges, hvad enten indenfor kendskabet eller udledelsen af *hukm shar'i*. Derfor er det rigtigt at sige at tænkning indenfor lovgivning er den sværeste type for tænkning, og den mest uundværlig for muslimerne.

Tænkning vedrørende politiske tekster

Hvad angår politisk tænkning, er det fuldstændig forskelligt fra tænkningen indenfor lovgivning, skønt det er af dets type. Det er fordi tænkning indenfor lovgivning er til for at løse folkets problemer, og den politiske tænkning er til for at varetage folkets affærer. Alligevel er der en forskel mellem disse to typer af tænkning. Den modstrider ligeledes fuldstædig den litterære tænkning, fordi litterær tænkning er til for spændingen og fornøjelsen af ordene og fraserne. Den værstsætter ligeledes

meningerne leveret i ordenes former men fremførte det indenfor den litterære stilart. Hvad angår intellektuel tænkning, kræver den visse detaljer. Hvis den politiske tænkning var tænkning omkring tekster af politiske videnskaber og politiske studier, da ville politisk tænkning og intellektuel tænkning være af næsten samme type, netop fordi de er ens i et stor omfang. Imidlertid, indenfor intellektuel tænkning, skal tidligere oplysninger være på samme niveau som tanken under studiet, selv hvis denne oplysning ikke er dets type men er relateret til den. Den politiske tænkning, skønt den kræver tidligere oplysninger på samme niveau med tanken, kræver den at tidligere oplysninger er på det samme emne, og det er ikke tilstrækkeligt at den er relateret til den, lignede til den eller velegnet til at forklare tænkningen. Således, tænkning omkring politiske tekster er af samme type af tænkning som i intellektuel tænkning.

Imidlertid, hvis den politiske tænkning var tænkning omkring nyheder og begivenheder, og sammenkædningen af begivenheder, da er den forskellig fra alle andre typer for tænkning, uden at haven nogen regel for tænkning der anvendes til det; selv er der næsten ingen regel der anvendes for den. Derfor er det den højeste type for tænkning fordi det er tænkning omkring ting og begivenheder, og tænkning omkring enhver type af tænkning. Det er sandt at det intellektuelle grundlag hvorpå alle tanker er bygget, og fra hvor alle behandlinger udspringer er den højeste type for tænkning, men dette grundlag er i sig selv en politisk tanke, og en politisk idé. Hvis ikke det er en politisk idé og politisk

tænkning, ville det ikke være det korrekte grundlag, ej heller egnet til at være et grundlag. Derfor, når vi siger at politisk tænkning er den højeste type for tænkning, inkludere det det intellektuelle grundlag, altså hvad der er egnet til at være et intellektuelt grundlag. Hvad angår faktummet om at det er den sværeste type for tænkning. Dette er grundet fraværet af en regel relateret til den, hvorpå den bygger og hvorved den er målt. Det er derfor det forvirrer tænkeren, og gør ham, i begyndelsen, genstand for mange fejl og bytte for forestillinger og fejltagelser. Medmindre han passerer gennem den politiske eksperimentering, og er vagtsom og følger op på alle de daglige begivenheder, ville det vanskeligt for ham af kontrollere politisk tænkning. Det er derfor at politisk tænkning vedrørende nyheder og begivenheder er distingveret fra alle andre typer for tænkning, og tydelig distingveret over dem.

Skønt tænkning omkring de politiske tekster inkluderer tænkning omkring tekster af politiske videnskaber og politiske studier, er den sande politiske tænkning, tænkning indenfor tekster af nyheder og begivenheder. Derfor, nyhedsskrifter er dem som anses for den sande politiske tekst. Hvis en ville engagere sig i politisk tænkning skal han tænke omkring nyhedstekster, i særdeleshed deres formulering og måden, for forståelsen af denne formulering, netop fordi det er det som anses for politisk tænkning, og ikke tænkningen omkring politiske videnskaber og politiske studier. Dette er fordi tænkning omkring politiske videnskaber og politiske studier giver oplysninger; det samme som tænkningen giver indenfor

intellektuelle tekster. Det giver ligeledes dyb eller oplyst tænkning, men det gør ikke tænkeren til en politiker, snarere gør det ham til en kyndig indenfor politik, altså kyndig indenfor politiske videnskaber og studier. Sådant en person er egnet til at være vejleder men ikke politiker. Det er fordi en politiker er en person der forstå nyhederne, begivenhederne og deres meninger hvorefter han opnår oplysningen der gør ham i stand til at agere, hvad enten han havde kendskab eller ej til politiske videnskaber og studier. Selv om politiske videnskaber og studier hjælper indenfor forståelsen af nyheder og begivenheder, er deres hjælp begrænset til at opnå typen af oplysning ved sammenkædningstidspunktet, og de hjælper ikke udover dette. Det er derfor de ikke er en betingelse indenfor politisk tænkning.

Imidlertid, siden ankomsten af ideen om adskillelsen mellem religion og stat, og dets fortaler værende domineret af spørgsmålet om kompromis løsning, var vesten sørgeligt nok, alene indenfor udgivelser af publikationer og bøger indenfor politiske videnskaber og studier; på grundlag af dets syn på livet og kompromisløsning og på udtrykkets grundlag som producerer kompromis tænkning der eksisterede for forsoningens og fredsmæglingens skyld. Da den kommunistiske idé optrådte, og da Rusland, den kommunistiske stat omfavnede den, var det ønsket at politiske studier ville opstå baseret på en fast tanke og ikke på basis af en kompromisløsning. Imidlertid, Rusland forblev beklageligvis fastgjort til vesten. Derfor, forblev de politiske videnskaber og studier fortsættende på samme kurs, kun med forskellen

indenfor formen og ikke indenfor indholdet. Således kan vi sige at de politiske videnskaber og studier som opstod indtil nu, er politiske studier som intellektet ikke er tryk ved, med respekt for deres validitet, og de politiske videnskaber som er bygget på antagelser og skøn; udover at deres grundlag er kompromisløsningen. Derfor når tænkning forekommer omkring disse videnskaber og studie tekster, skal personen være vagtsomt overfor tankerne, og forsigtig med deres fejl, netop fordi de indeholder tanker der er forskellig for realiteten og studier der er overordentlig forkert. Selv om vi foretrækker at de behandles som vestlig lovgivning, så de ikke er læst eller studeret, idet de indeholder det som er relateret til lovgivning frem for politik, såsom styre systemet. Men imidlertid, fordi de er af intellektuelle studie typer, og at de indeholder politiske studier, så på grund af det, er der ingen skade forbundet med at læse og studerer dem; men det skal være med vagtsomhed og forsigtighed.

Lad os tage nogle tanker som et eksempel, for at illustrere nogle af vestens politiske studier. Lederskabet i vesten er kollektivt repræsenteret gennem repræsentantskabet af ministre. Det østlige adopterede dette koncept og gav det en anden form og forsvarede det kollektive lederskab. Dette dementerer realiteten og bygger på en kompromisløsning. Det er fordi despotiske konger i datidens Europa var individer, og folket græd over kongernes despoti og den velovervejede grund til dette er det individuelle lederskab. Så de forsvarede lederskab af folket frem for det individuelle og placerede det i et repræsentantskab af ministre (ministerium). Dette er en

kompromisløsning, fordi repræsentantskabet ikke er folket, ej heller vælger folket det. Endvidere, er det statsministeren der har lederskabet over ministrene. Således er lederskabet ikke for folket eller for den enkelte, men snarere for statsministeren og ministeriet. Altså er dette samfundssystem en kompromisløsning mellem lederskabet af den enkelte og lederskabet af folket. Dette er ikke en afgørelse af emnet om lederskab, det er snarere forsoning mellem de to sider. Endvidere, den egentlige praksis er at lederskabet forbliver individualistisk i alle de demokratiske systemer. Dette er fordi, i realiteten, lederskabet tilkommer statsministeren såsom republikkernes præsident, eller praktiseret af selve ministerpræsidenten. Så realiteten af lederskabet er at det er individualistisk og intet andet. Det kan ikke være kollektivt på nogen måde. Selv hvis det blev gjort eller kaldt kollektivt, ændre selve kursen af styret lederskabet til at være individualistisk, idet det ikke kan være andet end individualistisk.

Vesten gjorde at suveræniteten tilhørte folket. Det betyder at folket fastlægger lovene. Det er dem der regerer. Det er dem som har viljen og udførelsen. Dette er i modstrid med realiteten og baseret på kompromisløsningen. Det er fordi de despotiske konger havde viljen og retten til at beslutte. Så de fastlagde faktummet hvorfor de havde viljen og retten til beslutning, altså lovgivning og regering. Så de forsvarede suveræniteten at være for folket. Det er dem som nedfælder love og dem som regerer. De gjorde at lovgivningsopgaven, var en opgave for et repræsentantskab af ministre, som var valgt af folket. De valgte

at eksekveringen af love var en opgave for regeringen, minister-præsidenten eller statsministeren, og dette er en kompromisløsning. Det er fordi selv om folket vælger et parlament, er det ikke parlamentet der lovgiver; snarere er det regenten der lovgiver, mens regeringen eller præsidenten af republikken er den som regerer. Selv om regeringen eller præsidenten er valgt af folket eller accepteret af folkets repræsentanter, betyder det ikke at folket regerer; det er snarere kun at folket vælger deres regent; derfor er dette en kompromisløsning. Yderligere, de erklærer at suveræniteten tilhører loven, og betragter at det gode styre er det hvor suveræniteten tilhører loven. Dette er en kompromisløsning og selvbedrag, og yderligere til dette, er realiteten af styre noget helt andet. Realiteten af et godt styre er at folket vælger deres regent og at suveræniteten tilhører loven. Således er der ingen suverænitets love og de regerede. Folket græd overfor disse kongers despotisme og overvejede grunden af til folket og folket skal ikke regere under alle omstændigheder.

Vesten betragter styre som et spørgsmål og de følelsesmæssige og religiøse forhold som et andet. I deres betragtning er kirkens autoritet forskelligt fra statens autoritet; og de følelsesmæssige forhold, såsom godgørende handlinger og omsorgen for de fattige mennesker; hjælpende de sårede folk og lignende; har staten ingen relation til dem. Dette er bygget på ideen om at separerer religionen fra staten, altså på en kompromisløsning; og dette er afvigende fra selve realiteten.

Det er fordi de despotiske konger plejede at kontrollere kirken, og vanligvis ikke at hjælpe folket der enten var sårede, fattige, syge eller lignende, og derfor var der et ramaskrig iblandt folket. Følgelig var kompromisløsningen adskillelsen af kirken fra staten, samt adskillelsen af godgørende handlinger fra staten. Således opstod der med dem en autoritet til kirken forskelligt fra statens autoritet. Ligeledes opstod velgørenhedsorganisationer og røde kors organisationer med dem. Eftersom realiteten af styre er at varetage alle folks affærer, og at denne deen (den islamiske levemåde) er af disse affærer, og de godgørende handlinger er af disse affærer, at staten kontrollerer kirkerne, men på en skjult måde, og kontrollerer velgørenheds - og røde kors organisationer, men med skjulte fremgangsmåder. Derfor er denne teori i virkeligheden forskelligt for realiteten, skønt det viser sig at der er adskillelse mellem styre og andre forhold.

Disse tre tanker er givet som et eksempel for at illustrere fejlen af de politiske tanker indeholdende i vestens politiske studier. Dette er sagen i forhold til de politiske tanker forbundet med systemerne. Det samme anvendes til politiske studier relateret til ting og begivenheder. Disse studier, skønt de har nogle fakta som intellektet ikke kan opfatte bedraget af, er de fyldt med ting som ikke stemmer overens med sandheden og som er fyldt med bedrag. For eksempel siger de at engelsk politik er bygget på tre forhold: Englands relation til Amerika, Englands relation til Europa og Englands relation til hendes tidligere kolonier efter deres uafhængighed, eller hvad der kaldes fælles rigdom. Denne tale er korrekt, fordi det er en

beskrivelse af realiteten hvor der ikke forefindes muligheden for bedrag. Imidlertid, når de snakker omkring den engelske politik med hensyn til dens adfærd indenfor alliance, dens stillingstagen overfor venner eller fjender og dens syn på folk og nationer, da inkluderer deres tale ikke kun bedrag og fejltagelser, men den stemmer ej heller overens med realiteten samt begår vold imod hændelser og begivenheder. Dette bruges til deres udtagelse omkring enhver stat, enten i vesten eller andre steder, og hvad enten det er udtagelser omkring historiske forhold eller nuværende begivenheder. De har storslået færdigheder indenfor bedrag og forfalskning af fakta, til den grad at det er skjult fra nogle beviste folk. Derfor, tænkning indenfor politiske videnskaber og politiske studier, hvad end det er, kan ikke være korrekt medmindre det er gjort med vagtsomhed og forsigtighed.

Politisk tænkning indenfor aktuelle hændelser og begivenheder er det som fortjener at være politisk tænkning i ordets fulde forstand, og det er det som gør tænkeren til en politiker. Denne type af tænkning kræver fem typer af forhold kombineret sammen:

1. Den har behov for at følge op på alle hændelser og begivenheder der forekommer i verden, altså følge op på alle nyheder. Nyhedsrapporter er forskellige med hensyn til vigtigheden; med hensyn til overvejelser eller tilfældigheder vedrørende hændelsen eller begivenheden, eller indenfor overførsel af nyheder omkring det; og med hensyn til deres korthed og uddybning. Imidlertid, med

praksis og med tid, vil opfølgning af nyheder ikke være indenfor alle nyheder, men indenfor hvad der er nødvendigt at vide.

2. For det andet; den har behov oplysninger, selv indledende eller kortfattet omkring naturen af hændelserne og begivenhederne, altså omkring nyhedernes betydninger, om end de var geografiske, historiske, intellektuelle eller politiske oplysninger, eller andet der er stand til at forstå realiteten af hændelsen eller begivenheden, altså naturen af nyhedernes betegnelser.
3. Begivenhederne skal ikke adskilles fra deres omstændigheder og således generaliseres. Afklædningen (af nyheder) fra de (relaterede) begivenheder; generaliseringen; og foretage almen analogi, er det farlige og skadelige i at forstå hændelser og begivenheder, altså det skadelige ved nyhederne. Så hændelsen og begivenheden skal tages uden at være afsondret fra dets omstændigheder på nogen måde. Dette er i tillæg til at begrænse hændelsen til dets opholdssted. Således er det ikke generaliseret til at omfatte enhver hændelse ens med den. Ej heller er andre hændelser sammenlignet med den i en fuldstændig form. Det er snarere taget som en individuel hændelse, og en bedømmelse er udstedt omkring det indenfor dets kapacitet som en individuel hændelse, altså til denne hændelse alene.
4. Hændelsen og begivenheden skal undersøges, altså undersøgelsen af nyhederne gennem en komplet granskning. Således skal nyhedskilderne, stedet, tiden og situationen hvori hændelsen eller begivenheden opstod

kendes. Endvidere, det er nødvendigt at kende til formålet med dets forekomst eller nyhedernes transporter af det, og begrænsningen af nyhedernes korthed og uddybning viderebragt omkring det, i tillæg til dets sandfærdighed eller usandfærdighed; sammen med alt hvad undersøgelsen afslører. Det er fordi det er granskningen der danner undersøgelsen. Denne undersøgelse vil eksisterer så længe granskningen er omfattende og dyb. Uden undersøgelse, kan hændelsen og begivenheden ikke tages med i undersøgelsen, fordi personen som studerer det ville blive genstand for bedrag og fejl. Derfor er undersøgelse et vigtigt element at tage, eller selv lyttende til nyheder.

5. Nyhederne skal sammenkædes med oplysningerne, i særdeleshed med andre nyheder. Denne sammenkædning er det som leder til den mest mulige korrekte bedømmelse på nyheder. Hvis nyhederne var relateret til international politik, og var sammenkædet med lokal politik; eller hvis det var relateret til lokal politik og var sammenkædet med international politik; eller hvis det var økonomisk politik og sammenkædet med økonomi skønt det er politiske forhold selv hvis det er økonomi, eller hvis det var relateret til Tyskland og sammenkædet med Tyskland politik skønt det er et forhold relateret til Amerika. Således, hvis nyhederne var sammenkædet med andet end hvad det skal sammenkædes med, ville fejl absolut opstå, hvis ikke selv bedrag og snyd. Derfor, nyhedernes sammenkædning til det som det er relateret til er yderst vigtig. Denne sammenkædning skal være på dens rigtige måde, altså det

er en sammenkædning med henblik på forståelse og opfattelse, og ikke kun for kendskabets skyld. Med andre ord, det er en sammenkædning for handling og ikke for kendskabets skyld.

Disse fem forhold skal alle være opfyldt for at tænkning indenfor politiske tekster opstår, altså så politisk tænkning fremkommer. Det er ikke korrekt at sige at disse er mange og vanskelige, og ikke let opnåelig. Det er fordi tilstedeværelsen af disse forhold ikke er vanskelige at tilegne, og hvad der menes med dette er kun en generelt fortrolighed og ikke det omfattende kendskab. Dette kendskab udvikler sig og vokser med tiden og ikke med det samme, og resultatet kommer fra opfølgning og ikke, imidlertid, gennem studie og videnskabelig undersøgelse. Det er rigtigt at studiet af videnskabelig undersøgelse giver mere støtte til dueligheden, men det er ikke en nødvendighed indenfor politisk tænkning, ej heller for politikeren, idet det er et supplement og er sekundær. Det vigtigste af alt dette er at følge op, så snart opfølgningen eksisterer, vil de fire andre elementer naturligt eksisterer. Oprindelsen af politisk tænkning er at følge op, og så snart dette eksisterer, vil den politiske tænkning eksistere naturligt.

Følgelig, politisk tænkning, trods dets vanskelighed og høje niveau, er indenfor menneskets kapacitet, uanset hans tænkning og intellekt. Så hvad enten det er normalt, fremragende, eller genialt, er enhver af dem egnet til at tænke politisk og blive en politiker. Det er fordi han ikke behøver en

specifik intellektuel grad, eller en særlig kendskabsgrad. Snarere behøver han at følge op på aktuelle hændelser og begivenheder, altså nyhedsopfølgning. Så snart denne opfølgning eksisterer, eksisterer politisk tænkning. Imidlertid er det ikke forsvarligt at have et afbrud på opfølgningen, det skal snarere være kontinuerligt, idet de aktuelle hændelser og begivenheder repræsenterer en kontinuerlig kæde. Så snart en af dets ringe er i stykker, vil kæden være i stykker, hvilket forårsager at personen bliver uegnet til at sammenkæde nyhederne og forståelsen. Derfor er det nødvendigt at have en ubrudt kæde for at besidde politisk tænkning, altså den kontinuerlige opfølgning er en fundamental betingelse indenfor politisk tænkning.

Politisk tænkning er ikke forbeholdt specifikt til individerne; den eksisterer snarere hos både grupper såvel som individerne. Med andre ord, den eksisterer hos folket og nationerne. Således er den ikke ligesom den litterære tænkning, eller den lovgivende tænkning, som kun er realiseret gennem individer, og ikke i folket, således at den er individualistisk. Snarere er den politiske tænkning både individualistisk og kollektiv. Den eksisterer både hos individer såvel som hos grupper, så den eksisterer i folket og nationer og ligeledes hos individer med hensyn til regenter og politikere. Det er ikke tilstrækkeligt at den kun eksisterer hos individerne, men skal eksisterer hos folket og nationer. Uden dens tilstedeværelse i folket og nationer, vil det gode styre ikke eksisterer, ej heller vil oprejsning resultere; og udover det vil folket og nationer ikke være egnet til at transporterer budskaberne. Derfor er det

nødvendigt at politisk tænkning eksisterer hos både folket og nationen. Det er fordi styret kun er for folket og nationen og det er skjult for dem. Ingen magt kan tage den medmindre folket og nationen gav den. Hvis den er taget ved magt fra ummah, ville det kun være for en tidsperiode, altså enten giver hun den og fortsætter, eller også insisterer hun på at genoprette den, så styret ville blive væltet. Eftersom styret er for folket og nationen skal dette folk og nation have politisk tænkning. Derfor er politisk tænkning en nødvendighed for ummah før regenterne, og det er nødvendigt for korrektheden af styret mere end det er nødvendigt at etablere styret. Derfor skal ummah eller folket kultiveres politisk og skal have politisk tænkning. Med andre ord, skal hun udstyres med politiske oplysninger og nyheder og hendes lytning til politiske nyheder skal forfremmes. Dette skal gøres på en naturlig måde, end på en kunstig måde, og gennem at give hende den korrekte politiske kultur og de rigtige nyheder, så hun ikke falder som bytte for misinformation. Derfor, politik og politisk tænkning er hvad der skaber liv i folket og nationen. Med andre ord, ummah lever gennem politik, og uden politik ville hun være en død krop der ingen aktivitet eller udvikling har. Imidlertid, fejlen i at forstå politik, og falskheden der resulterer fra forståelsen af politik, resulterer kun fra at tænke omkring politiske tekster på samme måde som litterære, intellektuelle og lovgivende tekster. Derfor opstår tænkning omkring ord og fraser, for eksempel, og ordene og fraserne er forstået som de er. Eller også opstår tænkning omkring meningene indeholdende i disse ord og fraser og således er meningene forstået som de er. Eller også opstår tænkning vedrørende

indikationerne af disse ord og fraser, og således er disse indikationer forstået. I denne tænknings måde opstår fejl og bedrag. Det er fordi tænkning indenfor politiske tekster er fuldstændig forskellig fra alle andre typer af tekster. Det er fordi faren og fejlen indenfor politiske tekster, kun resulterer fra manglen på differentiering mellem politiske tekster og de andre typer af tekster. For betydningerne af politiske tekster kan eksistere i tekster, men kan også eksistere i andet end tekster. De kunne ligeledes også eksistere i ordenes og frasernes formuleringer, såsom aftaler og de officielle udtagelser. De kan ligeledes også eksistere indenfor meningene og ikke i formuleringerne. De kan også være i indikationerne og ikke indenfor meningen eller ordene. De kan også være ud over meningene, ordene og indikationerne. De kan endda være forskelligt fra alt det eller teksterne fuldstændig. Hvis hvad den politiske tekst betyder ikke er forstået fra hvad teksten indeholder eller fra det ud over det, så ville teksten ikke kunne forstås på nogen måde, og således ville fejl eller bedrag indenfor tænkning omkring den politiske tekst opstå.

En af de mest farlige ting indenfor politisk tænkning er dens adskillelse, dens generalisering og brugen af omfattende analogi i det, eftersom den politiske tekst ikke er afsondret fra dens omstændigheder på nogen måde, netop fordi de er en del af den. Det er ligeledes ikke korrekt på nogen måde for den at være generaliseret. Omfattende analogi, selve analogien ikke skal bruges i den. I tillæg til faktummet at omstændighederne er den del af teksten, er det en tekst for en

specifik hændelse. Så teksten skal tages til denne hændelse alene, og skal ikke generaliseres for at dække over andre; ej heller skal der drages analogi over den, eller en omfattende eller egentlig analogi. Snarere skal det kun overvejes indenfor denne hændelse. Derfor, adskillelsen (fra omstændighederne), generaliseringen og analogien skaber alle faren for fejl og falskhed indenfor politisk tænkning. Så en embedsmand kunne komme med en udtagelse der indikerer noget, og så efterfølgende komme med den samme udtagelse der indikerer noget anderledes eller som er omstridende. En embedsmand kunne komme med en udtagelse omkring et sandt emne, altså en ærlig udtagelse, men den kunne forstås for at være en falsk udtagelse som var ment for at bedrage. Han kunne angive en falsk udtagelse, men som er forstået for at være en ærlig udtagelse der tilsigter det som den er tilsigtet. Løgner ved sådan en udtagelse er at den var angivet for at skjule sandheden gennem løgner.

En handling kunne foretages som følge af denne udtagelse, eller en handling kan foretages forskelligt fra teksten osv. Derfor er det omstændighederne og omgivelserne der kaster lys på udtagelsen, således at afslører meningen med den, og ikke selve den politiske tekst. Derfor, med den politiske tekst er det ikke muligt at være tæt på sandheden undtagen på denne måde, altså medmindre omstændighederne er gjort som en udelelig part af teksten eller handlingen, og medmindre hver hændelse var overvejet for sig selv, fjernet fra generalisering og analogi.

Den islamiske ummah har lidt mange ledelser og tragedier grundet den fordærvede politiske tænkning. Den osmanniske stat, for eksempel, da Europa angreb hende i det nittendehundrede gjorde den det ved brugen af politiske handlinger mere end de militære. Skønt der var militære handlinger, var de understøttet af de politiske handlinger. Hvad de kaldte, for eksempel, Balkan problemet, var skabt af vestlige stater gennem erklæringer. Så de erklærede at de Balkanske stater skulle befries fra osmannerne, altså fra muslimerne. De mente det ikke ved at kæmpe mod den osmanniske stat, de stolede mere på at skabe problemer og forstyrrelser på Balkan. Så de frembragte ideen om nationalisme og befrielse. Således, adopterede Balkans folk denne idé og startede oprørene. Den osmanniske stat plejede at udføre militære aktioner mod disse oprør betragende situationen af andre stater, samt prøvede at berolige de andre stater, skønt disse stater er dem som støtter disse oprør, narrede de osmannerne og fik dem til at beskæftige sig selv med disse oprør; så deres optagethed udmattede deres energier snarere end at afslutte disse oprør. Således, fejlen og bedraget af den osmanniske stat indenfor den politiske tænkning resulterede i tabet af Balkan. Ideen om nationalisme jagtede hende inden i hendes lande indtil det destruerede hende fuldstændigt.

Det er anderledes med Rusland eller Sovjetunionen. Den faldt, med det samme problem som i Østeuropa gennem halvtredserne, hvor Amerika kaldte til liberaliseringen af Østeuropa fra kommunismen. Hun startede med at kalde til

liberalisering og støttede disse stater og folk både hemmeligt og åbent. Imidlertid, Rusland tog ikke den samme position som osmannerne, idet den viste at ideen om liberalisering var et angreb mod Rusland eller Sovjetunionen, derfor indgik de ikke en våbenhvile med Amerika, snarere tog hun hende som hendes fjende nummer et. Så da Polens revolution brød ud, knuste den det og den gav den ingen som helst chance for succes.

Da Bulgarien gjorde oprør, knuste Rusland den uden nåde. Den styrkede ligeledes sit jerngreb overfor Østeuropa. Den forberedte også sig selv på at kæmpe mod Amerika hvis hun flyttede sig for at støtte Østeuropa, enten hemmeligt eller åbent. Dette førte til Amerikas forfærdelige fiasko, til punkt at Amerika var nødt til at opgive at kæmpe mod kommunismen og svækkelsen af Rusland, og i stedet afslutte fredsaftaler med Rusland og sameksisterer med den. Alt dette resulterede ikke fra Ruslands magt, snarere fra en korrekt politisk tænkning af Sovjetunionen.

Et andet eksempel var da Amerika så at Israel var ved at slippe ud af hendes hænder, og at England var i gang med at ændre den såkaldte Israelske stat indtil en ny entitet, kaldt Palæstina. Da Amerika bemærkede hvad der skete i slutningen af tresserne, kaldte den Palæstinas problem ved navn, "mellemøstens problem". Hun startede med at foretage politiske handlinger, der gjorde hende i stand til at have kontrol over problemet alene. Hun startede med at bruge termen "fred" og konceptet om at løse problemet som et

middel for at udvikle det. Således fortsatte hun sit politiske bedrag indtil både araberne og jøderne faldt for hendes vilje. Hun startede ligeledes med at bruge fremgangsmåde såsom bedrageri og fordrejninger indtil hun sugede alt kraft ud af både araberne og jøderne. Da hun ikke vendte sig for at løse problemet men henlagde regionen i et turbulent stadie – hvilket hun kaldte et stadie af krig – til et stadie med relativ ro, hvilket hun kaldte et stadie af fred. Alt dette for at være i stand til, stille og roligt, at etablere region i en form efter hendes anvisninger. Dette er for at kaste englænderne ud af regionen fuldstændigt og for alene at have kontrollen og indflydelsen over hele regionen, gennem at styrke den såkaldte israelske stat. Således, hvad der er kaldt det mellemøstlige problem er i virkeligheden det samme som det Balkanske problem. Den samme måde som osmannerne og det Sydeuropas folk faldt i fælden grundet politisk bedrag, faldt araberne og jøderne selv for samme fælde. Hvis ikke muslimerne i dag har politisk tænkning, til at forstå det mellemøstlige problem, vil fremtiden for mellemøsten være akkurat den samme som Balkans skæbne.

Så den fordærvede politiske tænkning er det som destruerer folket og nationerne. Det er den som destruerer stater eller svækker dem. Det er den som forhindrer de undertrykte folk, i at befri sig selv fra kolonialismens kontrol. Det er den som forhindrer nationers oprejsning. Derfor, er tænkning omkring politiske tekster af allerhøjeste vigtighed, og dets resultater er enten forfærdelige eller fremragende, og farerne for fejltagelser og fejl er destruktive. Følgelig, er det nødvendigt at

have en ekstraordinær opmærksomhed indenfor politik tænkning, og den overskrider enhver opmærksomhed til andre former for tænkning. Det er fordi det er ligeså vitalt for folket som for selve livet.

Den politiske tænkning, skønt det er den sværeste og højeste type af tænkning, er ikke tilstrækkelig at være en tænkning som kun besiddes af individer. Det er fordi individer ingen værdi har, uforbeholdent overfor hvor stort antallet måtte være, og uforbeholdent hvor sund og genialt deres tænkning måtte være. For hvis bedraget indenfor politisk tænkning gik magt over folket eller nationen, ville de geniale individer ikke være til nogen gavn, uanset deres antal; og de snedige folk indenfor politik tænkning ville ingen værdi have, hvad end deres antal måtte være. Det er fordi, hvis bedraget fik magten over folket eller nationen, ville dets magt feje alting væk, og folket eller nationen ville falde som bytte for dette bedrag. Da ville nationen, inklusiv de snedige individer, med lethed blive slugt af dens fjender. Mustapha Kamal succes i at destruerer den islamiske stat og ødelægge Khilafah i begyndelsen af det tyvende århundrede E.K., og Jamal Abdun Naser succes i halvtresserne og tresserne i det tyvendeårhundrede i at stå i vejen som en hindring for arabernes liberalisering, hvor de var parate til denne liberalisering efter anden verdenskrig; disse er levende eksempler som viser at når fordærvet politisk tænkning dominerer folket og nationer, vil de geniale af de snedige folk være til ingen nytte mod det, så længe de var individer, og selv hvis antallet var tusinder.

Derfor, fordærvet politisk tænkning repræsenterer ikke fare for individerne, den repræsenterer snarere fare for folket og nationerne. Det er derfor det er nødvendigt at tage hensyn til folkets og nationernes politiske tænkning; en opmærksomhed der prioriterer den over alting. Det er sandt at hvis politisk tænkning eksisterede blandt individerne og udviklede sig i den rigtige retning, er det muligt, gennem dem, at den politiske tænkning sætter sig imod fjenderne og afslører deres bedrag. Imidlertid, er dette kun muligt hvis tænkningen af disse individer var viderebragt til folket og nationerne, og at det blev det samme blandt nationerne som det er med individerne, og var overført således at det ummahs tænkning og ikke individernes tænkning. I sådanne situation bliver disse individer en del af ummah og ikke kun individer, og hele ummah bliver en tænkende ummah, og ikke kun individer fra den. Hvis ikke individernes tænkning bliver til en kollektiv tænkning, og at individernes tænkning bliver til ummahs tænkning og ikke kun individers tænkning, da har den ingen værdi for denne tænkning og ingen værdi for disse individer. Individernes politiske tænkning vil ikke være stærk nok til at svare igen på deres fjender og deres bedrag, respektløst til hvor stort antallet af individer var, og hvad end højden af deres genialitet var. Det eneste ting der kunne imødegå dem er folkets og nationernes tænkning, altså er det den politiske tænkning der eksisterer hos folk nationer.

Det er sandt at snedige individer er normale individer, ligesom resten af folket. De er ikke distingveret i deres menneskelige natur fra andre normale mennesker. Folk kigger på disse

individer på en normal måde, for deres genialitet er ikke rørt ej heller følt. Derfor, når deres genialitet først er udnyttet og de starter med at producere (ting), i begyndelsen vil ingen overlegenhed eller genialitet blive lagt mærke til i deres produktion. Det er fordi hvis de var uddannet, var der mange uddannede folk lige som dem. Hvis de var intelligente, er der mange intelligente folk som dem. Hvis deres tanker drager opmærksomhed, da ville dette kun opstå hos individer, og opmærksomheden til deres tanker således at de bliver som dem, eller for at denne tænkning hjælper dem til at løfte deres status i deres samfund eller indenfor deres felt. Det kunne bruge denne tænkning som et middel for at opnå personlige mål eller egoistiske interesser. Hvis denne tænkning forblev som dette og ikke flyttede sig ud til fællesskaberne, da ville det forblive en individuel tænkning, respektløst til hvor stort et antal af individer med denne tænkning måtte være, selv hvis det var en unik tænkning accepteret af enhver som påbegyndte det eller kendte det. Derfor, for at denne tænkning bliver brugbar, og bliver i stand til at stå i mod fjenderne, skal den overføres til at være en kollektiv tænkning, og skal komme ud af individualismes skal og isolations kokonen. Så snart det overføres til den en kollektiv tænkning, og viderebragt til folket eller ummah, ville magten til at stoppe fjenderne eksisterer, og det stærke frø da ville producere træer med oprejsning ville ligeledes eksisterer.

Dette er den brugbare politiske tænkning; det er den kollektive frem for den individualistiske tænkning. Med andre ord, der er en tænkning for folket og nationer og ikke en tænkning for

individer, selv hvis de var snedige. Derfor er det nødvendigt fremskaffe en ummah med politisk kultur, optræne og lærer ummah at praktiserer politisk tænkning, således at den politiske tænkning bliver tænkningen af ummah og ikke en tænkning for individer.

Dette er politisk tænkning. Det er tænkning omkring politiske videnskaber og politiske studier. Det er ligeledes tænkning omkring politiske hændelser og politiske begivenheder. Den første type af tænkning af ingen værdi, og er ikke mere end kendskab til tanker, mens den politiske tænkning er den som gavner, og det er den som har fremragende effekt og indflydelse. Det er tilladt at have politisk tænkning omkring politiske videnskaber og studier og de har gavnet individuelle lærde indenfor politik. Imidlertid, tænkning omkring hændelser og begivenheder er en kollektiv forpligtelse over ummah. Der skal stræbes for at skabe det i ummah, i særdeleshed hos dem som har sådan en tænkning, om end de er af de uddannede eller uuddannede folk.

Konklusion

Dette er en kort beskrivelse omkring emnet tænkning, i dets kapacitet som værende tænkning. Vi præsenterer den til den islamiske ummah, i håb om at dets studie vil producere tænkning i denne ummah, så at denne tænkning for den til at

vende tilbage til den bedste ummah som er frembragt for menneskeheden. Dette er i særdeleshed fordi ti århundrede er passeret med at ummah værende fjernt fra tænkning, skønt hendes talrige forsøg på at tænke.

Den islamiske ummah led i det fjerde Hijri århundrede fra lærde som arbejdede på at standse tænkningen i ummah, og de forkyndte faren ved at tænke på ummah og dets skade på islam og muslimerne. Dette foregik da en stribe af lærde, så som den berømte al-Qaffal der kaldte til suspenderingen af ijthad, og de arbejdede for at forhindre den. Muslimerne troede på dette kald og handlede ifølge det. Således afholdte de retslærde sig fra at udføre ijthad og tænkerne var skræmt for at lave ijthad; udover det hadede folket tilstedeværelsen af *Mujahideen*. Den offentlige opinion i alle de islamiske lande adopterede dette syn, og således var tænkning suspenderet og folket var tilfreds med kun taqleed, og afskaffede tænkning og de turde ikke længere udfører ijthad. Denne bekæmpelse af ijthad og tænkning omtalt ovenstående var kun indenfor islam. Dette førte til at folk suspenderede tænkning, og nød denne suspending, i særdeleshed fordi mennesket pr. natur er et dovent væsen. Det er derfor at ummah stoppede med at tænke indtil dette århundrede, det fjortende Hijri århundrede. Således, var ummah klædt af i ti århundrede mens hun suspenderede tænkning. Derfor er det ikke let for en ummah der bliver klædt af i ti århundrede af hendes liv, at tænkning genereres i hende og for hende til at forstå med bevidsthed værdien af tænkning og værdien af tænkere. Så selv millioner af disse lignende bøger, garanterer ikke mobiliseringen af

ummah mod tænkning, samt driver hende til at gøre tænkning til en af hendes kendetegn. Imidlertid, de smertende begivenheder som stødte ummah slemt og knuste hende voldsomt, startede at vække håbet om at tænkning finder sin vej til ummah. I særdeleshed efter tilstedeværelsen af grupper blandt hende der tænker og grupper som forsøger at tænke, og efter tusinder af hvem kærligheden for tænkning var legemliggjort blandt hende; og de blev tænkere, som ikke nyd andet end tænkning indtil det blev en tænkning som levede, bevæges og vokser. Derfor, forbrydelsen og grusomheden af disse begivenheder, og faktummet at tænkning er legemliggjort i en person indtil det bliver en tænkning der går i markederne blandt folket. Disse to ting er hvad der bringer et skinnende håb om at tænkning hos individer overføres til grupper, og bliver kollektivt frem for en individualistisk tænkning, og bliver ummahs tænkning og ikke kun individernes tænkning. Således at den islamiske ummah bliver en tænkende ummah og vender tilbage til den bedste ummah frembragt til menneskeheden.

8 Safar 1393 EH.

12 marts 1973 EK

**Khilafah Publikationer
Postboks 1286
DK-2300 København S**

info@khilafah.dk
<http://www.khilafah.dk>